

Giữ Chặt Em Đi 1: Hãy Quên Chúng Ta Từng Yêu

Contents

Giữ Chặt Em Đi 1: Hãy Quên Chúng Ta Từng Yêu	1
1. Chương 1: Chiếc Áo Khoác Nổi DUYÊN	1
2. Chương 2: Gặp Mẹ	5
3. Chương 3: Bị Phản Đối	7
4. Chương 4: Hôn Thê	10
5. Chương 5: Biến Mất	14
6. Chương 6: Chạm Vào Nỗi Đau	17
7. Chương 7: Tiếp Nhận Thông Tin	19
8. Chương 8: Gặp Tình Địch	22
9. Chương 9: Tái Ngộ	24
10. Chương 10: Hào Tỷ Muội	26
11. Chương 11: Buông	29
12. Chương 12: Hồi Ức Không Thể Xóa	32
13. Chương 13: Thỏa Hiệp	36
14. Chương 14: Tổn Thương	38
15. Chương 15: Sê	41
16. Chương 16: Hận	43
17. Chương 17: Kẻ Đứng Sau	45
18. Chương 18: Bỏ Công Anh Nở Rối...	49
19. Chương 19: Đi Tìm Thân Thế	51
20. Chương 20: Trở Về	55
21. Chương 21: Kết	58

Giữ Chặt Em Đi 1: Hãy Quên Chúng Ta Từng Yêu

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngược, HENhân vật chính: Lý Gia Hạo, Tống LinhNhân vật phụ: Thẩm Tước, Trương Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giu-chat-em-di-1-hay-quen-chung-ta-tung-yeu>

1. Chương 1: Chiếc Áo Khoác Nổi DUYÊN

Nếu như em gặp lại anh sau nhiều năm xa cách, thì em sẽ đối mặt với anh bằng cách nào, sẽ giải thích ra làm sao?

Hàng mi khẽ động, bờ môi mỏng hơi nhếch lên khó nhận ra, đôi mắt nhuốm vào màn đêm tĩnh mịch không trăng không sao, gió đêm nay thổi thật gắt, hay trong lòng Lý Gia Hạo đang gào thét?

Đã ba năm trôi qua, Lý Gia Hạo vẫn luôn ở trong căn nhà này. Để làm gì? Chính anh cũng quên mất rồi... chỉ là... đã quen với nơi đây... chỉ là... đây là nhà của anh, là nơi có bóng hình cô ấy, Tống Linh.

Cô ấy... có nụ cười thật đẹp, thật tự nhiên! Đôi mắt to tròn tinh quái sáng như ngọc, nét mặt ương bướng nhưng đáng yêu vô cùng, khi cười lại làm người ta mê đắm không phải vì vẻ kiêu diễm, mà là hé lộ chiếc răng khểnh cực kỳ duyên...

Thật đáng ghét, hình ảnh của cô ấy, nụ cười của cô ấy lại tiếp tục lẫn quẩn trong tâm trí anh, đuổi mãi không đi. Anh lại nhớ về lần đầu gặp cô rồi.

Khi đó, chỉ có thể dùng hai cụm từ để tóm gọn về anh, hoa hoa công tử, ăn chơi đàn đúm.

Loại người như Lý Gia Hạo mà nói, đó là loại bị liệt vào danh sách đen của Tống Linh, không bao giờ cô thêm dùm góc.

Trong một lần, Lý Gia Hạo ôm eo một cô gái xinh đẹp kiêu diễm bước vào một viện salon làm đẹp, ngồi mỗi cả dít, ề cả mông suốt ba tiếng đồng hồ chỉ để đợi người con gái ấy làm kiểu tóc mới.

Các nhân viên trong viện salon đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ vụng trộm nhìn cô ta.

Lý Gia Hạo còn nhớ rất rõ, khi ấy, Tống Linh đẩy cửa đi vào, một mạch bước đến chỗ anh đang ngồi, nhìn anh bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, không khỏi khiến anh tỏ vẻ hứng thú, lại một cô em xinh đẹp tự dâng đến rồi.

Nhưng không như anh nghĩ, câu đầu tiên cô nói là: “Phiền anh tránh sang một bên.” khẩu khí rất giống như đang đe dọa, làm như anh đã đắc tội với tổ tông nhà cô.

Lý Gia Hạo thoáng ngạc nhiên, không hề giận dữ hay khó chịu, ngược lại còn nhoẻn miệng cười.

“Tiểu mỹ nhân, em có biết xếp hàng không?”

“??? ” Tống Linh nhú mày, anh ta bị thần kinh à, xếp hàng thì có liên quan gì?

Lý Gia Hạo đưa ngón trỏ chỉ xuống người mình, rồi chỉ vào Tống Linh, kiên nhẫn giải thích.

“Anh tới trước, ngồi ở đây trước, em vào sau, tự biết mà kiếm chỗ khác ngồi, bằng không thì đứng ở đó đợi đi.” thật thiếu ga lăng nha, không hiểu sao lại làm bao cô gái chết mê?!

Tống Linh vỗ trán mình cái bộp, sau đó khoanh tay trước ngực, thật không muốn nhiều lời nhưng vẫn phải nói.

“Anh ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Lý Gia Hạo dùng ánh mắt lựa hàng để quan sát cô thiếu nữ cá tính này một lượt từ trên xuống, nheo mắt, vẻ mặt rất không đứng đắn.

“Tiểu mỹ nhân, em nói xem, em là muốn ngồi chỗ này?”

“...” Tống Linh im lặng nhìn kẻ mà cô cho là bệnh thần kinh này bằng ánh mắt khinh bỉ.

Lý Gia Hạo cười híp đôi mắt lại, vẻ mặt lộ liễu ý tứ gian tà: “Anh không thích nhường bất cứ thứ gì cho người lạ, nhưng với bạn gái thì sẽ khác, làm bạn gái anh đi.”

Tống Linh khom lưng xuống, đặt bàn tay thanh tú lên ngực trái của Lý Gia Hạo, thăm dò nhịp tim đập của hắn, mãi về sau, cô cũng không lý giải được hành động này của mình.

“Làm gì vậy?”

Tống Linh không thèm để ý tới anh, vẫn im lặng lắng nghe nhịp tim bỗng đập nhanh và rõ hơn so với khi cô vừa chạm vào. Cô nhoẻn miệng cười, ghé sát người hơn nữa như đang thách thức gã hoa hoa này, tim anh càng đập nhanh hơn. Đường như cảm nhận được điều gì đó sắp ập đến, cô vội rút tay nhưng không kịp, đã bị bàn tay to lớn của anh tóm lại.

“Em làm tim tôi đập loạn lên rồi muốn trốn thoát?” giọng nói có phần không đứng đắn nhưng lại có chút nghiêm túc.

Tống Linh nghiêng sang phải, bỏ qua câu nói kia của anh, nghiêng răng ken két: “Anh ngồi đây bao lâu rồi mà không phát hiện dưới cái mông đáng ghét thối tha đó đang ịn lên áo khoác của tôi?”

Ngay lập tức Lý Gia Hạo buông tay ra, bật người dậy, xoay đầu, nhìn xuống ghế sofa. Chiếc áo khoác da vô tội từ nãy giờ đã nằm ở đây ư?

Tống Linh cầm lấy chiếc áo khoác, sờ sờ rồi lại phủ phủ, ánh mắt tiếc thương, tội nghiệp cho tiểu áo bảo bối, cô khẽ mếu máo, tại sao lại nóng thế này? Cô quay sang, hung hăng trừng mắt nhìn tên thủ phạm, đá mạnh vào chân hắn.

“Anh nói xem cái mông thối tha của anh đã làm chuyện tốt đẹp gì chưa?”

Có kờ cũng hiểu ý cô hỏi là gì, Lý Gia Hạo chu miệng, hất mặt lấy lại uy phong của mình, “Không có nha.”

Tống Linh không muốn đòi co nhiều lời, huống gì hắn lại là khách hàng của viện, việc cô để quên áo khoác ở ghế cũng là lỗi của bản thân, còn dám trách ai cơ chứ? Cô nhả một câu rồi đi vào trong: “Mong là vậy.”

Lý Gia Hạo cảm nhận tim mình chưa bao giờ vì ai mà đập loạn một cách không nghe lời như thế, cũng chưa từng có cô gái nào lần đầu gặp anh mà tỏ thái độ thờ ơ như cô, càng không ai dám tự tiện thăm dò nhịp tim anh như vậy, chỉ có Tống Linh.

Nhìn thấy cô không ra khỏi cửa, ngược lại đi vào trong tự nhiên, anh gọi một nhân viên tới hỏi, thì ra cô là chuyên gia make-up của viện.

Sau đó, anh thường xuyên đến salon này hơn, đương nhiên là phải đi cùng một người đẹp khác. Nhưng anh không yên phận như lần đầu đến đây, luôn tìm cách để gặp Tống Linh, dù mỗi lần gặp là một lần bị quăng cho ánh mắt như đã thù hận từ mấy kiếp.

“Này, em nói xem, tại sao lại ghét anh đến thế chứ? Chẳng phải chỉ là sự cố nhỏ thôi sao?”

“Tôi đương nhiên làm sao phải ghét anh?”

Lý Gia Hạo cười hề hề rất có khí chất hèn mọn: “Vậy đừng lúc nào gặp anh cũng như gặp phải ma mà né như vậy, có được không?”

Tống Linh liếc xéo: “Tôi đâu có sợ ma, chết rồi thì có gì phải đáng sợ mà né? Họa chẳng là ma sống mới đáng sợ.”

Lý Gia Hạo theo sau đuôi để biết địa chỉ nhà của cô, chưa bao giờ anh kiên nhẫn theo đuổi ai như thế mà vẫn không có được một cái nhìn từ đối phương.

Mãi đến ba tháng theo đuổi, khi ấy, Tống Linh bị cướp, anh ra tay nghĩa hiệp làm anh hùng cứu mỹ nhân, vì thế mà bị thương ở tay. Khi anh quay trở lại, đưa cô túi xách, vẫn còn thở hổn hển vì chạy đuổi theo tên cướp cứng đầu, nhưng đối lại là cái liếc mắt cùng sự nghi ngờ.

“Anh còn vờ vịt làm gì? Tôi biết thừa chiêu trò của bọn anh, dàn cảnh cứu người khiến tôi cảm động? Mơ đi nhá!” cô xem phim nhiều quá rồi đấy.

Lý Gia Hạo nghe xong thì giờ khóc giờ cười, mặt mếu máo, quát: “Não của cô là đậu phụ, dây thần kinh của cô là dây đồng à?”

Tống Linh liếc anh ta, thở dài phiền phức, lạnh nhạt hỏi lại: “Thì sao?”

Lý Gia Hạo câm nín, phiền muộn quay người đi. Thì sao, thì sao, thì sao??? Thì là không có đầu óc suy nghĩ đó. Tôi đây không cần nữa.

Tống Linh lưỡng lự một lúc rồi gọi anh ta lại, vẫn không muốn hòa hoãn nhưng cũng không thể phủ nhận anh ta rất tốt với mình thời gian qua.

“Mời anh ăn cơm, coi như để cảm ơn.”

Lý Gia Hạo không biết tâm trạng khi ấy của mình là gì, chỉ nhớ là đã gạt đầu lia lịa, nở nụ cười híp cả hai mắt dưới ánh nắng của bầu trời xanh mùa thu.

Anh và cô bắt đầu quen nhau là như thế, có buồn cười hay không cơ chứ?

Sau khi đã chính thức yêu nhau, Lý Gia Hạo vẫn chứng nào tật nấy, ngựa quen đường cũ mà qua lại với nhiều cô gái, Tống Linh đã nhiều lần bày tỏ và gây tranh cãi về vấn đề này.

“Có một nơi tên gọi là khách sạn, quy mô từ hạng thường cho đến sang trọng, chắc chắn là rất tốt, làm ăn rất được nên mới trải dài khắp nơi trên thế giới, hà cớ gì em phải hờn trách khi nhìn thấy anh trong đó, có phải không?”

Lý Gia Hạo cứng đờ người, chuẩn bị lên tiếng thanh minh, biện hộ hay trốn tránh đây? Anh không còn gì để chối cãi.

Tống Linh thần nhiên buông một câu.

“Chúng ta chia tay đi, Lý Gia Hạo.”

“Tiểu Linh...” anh không biết phải nói gì.

Anh nhớ rất rõ, hôm ấy cô rất bình tĩnh, thần nhiên chấp nhận việc này, nhưng anh thì ngược lại, anh chạy theo năn nỉ ỉ ôi cô, bất chấp thể diện chỉ để giữ cô lại bên mình.

Có một hôm, Lý Gia Hạo vừa từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cô đang đầm chiêu ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo nhìn ngắm chiếc áo khoác da ngày đó, anh không gọi, im lặng bước đến bên cạnh, ôm cô, ôn nhu hỏi:

“Phu nhân, nàng đang nghĩ gì đấy?”

Tống Linh ngẩng đầu, định mở miệng nói gì đó thì lại ngưng, khẽ nhú mày, ngửi thấy mùi nước hoa lạ bên vai anh, dù không dùng nước hoa nhưng cô cũng thừa phân biệt được mùi quen thuộc mà anh hay xài.

“Nói mau, anh vừa làm gì ở bên ngoài?”

Lý Gia Hạo thấy cô đưa mũi ngửi ngửi nên cũng giơ lên ngửi thử. Anh có tật giật mình, đứng lên liêu mạng giải thích.

“Đừng nháo. Anh vừa đi chơi với Mã Tiểu Tuyết về, chắc chắn là của Tiểu Tuyết.”

Tống Linh đưa ánh mắt nghi ngại quét qua người anh, anh lại giơ ba ngón tay ra thề.

“Anh thề, không làm bậy bên ngoài. Không tin em có thể kiểm chứng, hàng vẫn còn nguyên.” miệng nói tay liền làm, anh nhân cơ hội mà hành động.

Tống Linh nhanh chóng giữ tay anh lại, thanh âm bình bình: “Không cần kiểm chứng, em tin anh.” dù nói là vậy nhưng cô biết thừa, Mã Tuyết chỉ là đứa trẻ năm tuổi, xài nước hoa sao?

Lý Gia Hạo một mực không đồng ý, nói: “Không được, em phải kiểm chứng, nếu không sẽ nghi ngờ.”

Tống Linh bấy giờ mới hiểu ra ý đồ, mơ đi nhá, cô sẽ không để mình bị dính bẫy, nhanh chóng tẩu thoát ra ngoài.

“Em tới nhà Tuệ Như, tối nay không về.”

Lý Gia Hạo thỉnh thoảng cũng vẫn còn khoác tay, ôm eo những cô gái khác trong các cuộc chơi ban đêm, cô đã quá quen với việc này, vì thế mà mắt nhắm mắt mở cho qua, không còn gay gắt như những ngày đầu. Có thể nói là do cô ngốc, nhưng đối với cô, Lý Gia Hạo hiện giờ chiếm vị thế rất quan trọng trong cô.

Cô tin tưởng tình yêu mà anh dành cho cô, cô biết, anh đối với những phụ nữ đó chỉ là nhu cầu sinh lý cần được giải tỏa mà cô thì không thể giúp anh.

“Tống Tiểu Linh, em thật quá đáng!” Lý Gia Hạo hắng giọng về phía cửa, cô đã cao chạy xa bay mất rồi.

~(hết chương 1)~

2. Chương 2: Gặp Mẹ

Tống Linh có bốn cô bạn thân, không nhớ nổi vì sao bọn họ lại đến được với nhau mà tụ thành một nhóm, cũng không nhớ nổi vì sao lại chơi được với nhau thân đến thế, vì cả năm người bọn họ đều không học chung, không cùng môi trường lớn lên, không cùng ngành nghề,... Chỉ biết là đã chơi với nhau được bốn năm rồi, tình thân như chị em tốt.

Cứ điểm để họp mặt hội bạn thân của năm cô nàng là một căn phòng trong Bách Liên, quán bar tư nhân mở cửa 24/7, không có nhạc đình tai, không có đèn điện mờ ảo mà là nơi vô cùng riêng tư thích hợp để hội họp tụ tập, bàn bạc công việc, có phòng riêng biệt theo cấp độ thường đến VIP, thu hút rất nhiều khách từ hạng thường đến sang trọng.

Hôm nay họp mặt như mọi khi, kết quả chỉ có bốn người, vắng mặt Cố Thiên Sơ, với lý do là đi hưởng tuần trăng mật. Cuộc sống của cô ấy bắt đầu hạnh phúc thật rồi sao? Cả nhóm mừng thầm giùm cô ấy. Nhưng ngược lại, từ lúc kết hôn đến nay, Triệu Ngân Lam chưa vui vẻ ngày nào, cũng chưa từng đi chơi xa cùng chồng, cả nhóm lại bắt đầu thở dài.

Tống Linh đột ngột hỏi: “Ngân Lam, cậu thật sự hạnh phúc?”

Triệu Ngân Lam không trả lời, lảng sang chuyện khác, “Các cậu bị hấp à, tôi thì có chuyện gì? Cậu đó, quen Gia Hạo tốt như thế lâu rồi sao không chịu kết hôn đi, tính làm bà cô già rồi mới lên xe hoa à?”

Lan Tuệ Như không mấy tập trung, tay lướt lướt điện thoại.

Tống Linh miệng cười, tay phụ họa: “Đợi đến lúc các cậu tay bồng tay bế trở thành bà thím thì tôi mới lên xe hoa, lúc đó mới mong là trẻ trung xinh đẹp hơn mà không lo cô dâu bị lu mờ.”

Diệp Tử Yên đang uống nước liền bị sặc, ho mấy tiếng, “Cậu thật biết tính toán.”

Nhìn sang Lan Tuệ Như, buộc miệng Diệp Tử Yên hỏi: “Tuệ Như, cậu làm gì đấy?”

Lan Tuệ Như tắt di động, cười hì hì, “Mấy hôm nay trên Line chat có một anh chàng kết bạn, anh ta nói chuyện khá là hợp với tôi.”

“Tên gì? Ở đâu? Cậu có hỏi không?”

Lan Tuệ Như lắc đầu.

“Aiyo, sao cậu không hỏi, biết đâu là chân mệnh thiên tử.”

Lan Tuệ Như đơn thuần là muốn giết thời gian, không hề nghĩ sâu xa đến chuyện yêu đương nhần nhít qua mạng, hỏi những chuyện đấy để làm gì?

Di động Tống Linh đổ chuông, là của Lý Gia Hạo, anh ta tới đón cô vì đã có hẹn trước, hiện đang đứng trước quán.

Tống Linh rời khỏi, Diệp Tử Yên thốt lên một câu ngưỡng mộ: “Người hạnh phúc nhất vẫn là Linh Linh của chúng ta.”

“Còn phải nói?”

Vừa ra khỏi cửa phòng bao, Tống Linh bỗng bị choáng, hai mắt tối sầm lại, phải một lúc lâu mới trở lại bình thường được.

Ngồi trong xe, Tống Linh tay chống cằm, chớp chớp mắt nhìn Lý Gia Hạo đang lái xe. Anh mặt dày không biết khiếm tốn một tẹo nào, nói: “Anh biết cái mặt tiền của mình rất đẹp, nhưng em cứ tiếp tục dòm ngó mà không chịu động thổ thì phí phạm đấy.”

Tống Linh bủi môi, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Nhà mẹ.”

Tống Linh tròn mắt kinh ngạc.

“Tại sao không báo trước cho em biết?”

Lý Gia Hạo nhún vai.

“Quà anh đã chuẩn bị, em cũng rất xinh đẹp rồi, không cần phải căng thẳng như thế. Huống gì đây không phải là lần đầu em gặp mẹ.”

Không phải lần đầu gặp nhưng đây là lần đầu tới nhà, khác nhau đầy đủ đất!

Mẹ Lý tên là Chu Tích, tính khí điềm đạm nhưng mang lại cho cô một cảm giác sợ hãi, có lẽ là cảm tính nhìn chung của các bà mẹ chồng khiến Tống Linh không tránh khỏi cảm giác sợ gặp.

Lý gia có quy tắc của Lý gia, dù cổ hủ vẫn bảo thủ duy trì, bất cứ ai muốn về làm dâu trước hết phải là tằm thân trinh trắng, sau là môn đăng hộ đối. Nhưng Tống Linh đăng này lại không môn đăng hộ đối, đăng kia lại đang sống chung với Lý Gia Hạo, chẳng lẽ cô nam quả nữ sống chung một nhà lại không xảy ra chuyện gì? Mẹ Lý không phải là thiếu nữ mới lớn, đương nhiên phải có suy nghĩ như vậy.

Khi hai người bọn cô yêu nhau, mẹ Lý nhắm mắt cho qua không ngăn cản là vì nghĩ Lý Gia Hạo chỉ nhất thời ăn chơi, khi chán rồi thì đường ai nấy đi. Nào ngờ lần gặp mặt này lại nghiêm túc báo tin kết hôn.

Tống Linh suýt chút thì bị sặc do hoảng sợ, cô đưa tay xuống dưới kéo kéo vạt áo Lý Gia Hạo, tại sao không bàn trước với cô?

Mẹ Lý lạnh nhạt hỏi: “Con là đang ”thông báo“? Có nghĩ kỹ trước khi nói?”

Lý Gia Hạo tròn mắt phản ứng như một nam tử hán vỗ ngực xưng tên.

“Đương nhiên rồi ạ.”

Lý Gia Hạo vô tư trả lời như thể điều đó là đương nhiên, anh luôn nghĩ, mẹ mình sẽ chiều chuộng mình như trước đây, luôn bao dung cho những việc mình làm, và bây giờ cũng sẽ như vậy, sẽ để anh lấy người mình yêu.

Gia đình Lý Gia Hạo là người làm ăn lớn, có học thức nên cách cư xử cũng nho nhã không hề ầm ĩ gay gắt phản đối mà vẫn giữ bình tĩnh, bữa cơm trôi qua không vui vẻ nhưng cũng không phải là khó nuốt.

Khi trở về nhà, Lý Gia Hạo ôm Tống Linh từ phía sau, nỉ non hỏi: “My wife, when we...sex?”

Tống Linh giả bộ làm mặt không hiểu, “Em không biết tiếng Anh.”

Lý Gia Hạo đứng trước mặt cô, làm bộ mặt hờn dỗi trẻ con, nói: “Em có cần anh dạy cho hiểu không?”

“...”

“Chúng ta đã sống với nhau hai năm ba tháng chín ngày hai mươi giờ mười phút rồi đấy. Em tính để anh chịu đựng suốt ngày nhìn thấy em đi qua đi lại trước mặt mà không làm gì đến bao giờ?”

Tống Linh phì cười, “Em giúp anh học cách kiểm chế rồi còn gì. Đợi đến khi chúng ta cưới, em sẽ cấp bằng cho anh.”

“Tống Linh, đợi đến ngày đó, anh bắt lực thì tất cả là tại em.”

Lý Gia Hạo không chịu, bế Tống Linh lên theo kiểu bế công chúa rồi đi vào phòng mặc cho cô vùng vẫy kêu tha mạng.

“Vô ích, trước sau gì chúng ta cũng cưới rồi.”

Tống Linh thân thủ nhanh nhẹn liền lăn xuống khỏi giường, ôm chân Lý Gia Hạo.

“Đại nhân tha mạng, xin ngài tha mạng cho thần thiếp.”

Lý Gia Hạo nhìn Tống Linh diễn trò mà dở khóc dở cười.

“Không được, nàng là của ta, phải phục tùng ta.”

Lý Gia Hạo cúi xuống gỡ tay cô càng khiến cô siết chặt hơn, giương mặt lên làm bộ rừng rưng nước mắt.

“Đại nhân tha cho thần thiếp hôm nay, ngày sau thần thiếp nguyện một lòng báo đáp, thề không phụ lòng.”

“Tại sao không báo đáp luôn hôm nay?”

Một vệt sáng xẹt ngang qua, Tống Linh cười thầm trong lòng.

“Hôm nay... Hôm nay thần thiếp rụng dâu.”

Lý Gia Hạo chờ người ra, thật sự muốn khóc thét lên, đây là lần thứ N mỗi khi đòi quan hệ là bà dì liền ghé thăm, có phải là số phận của anh, hay là có kẻ cố ý dở trò? Lý Gia Hạo cười nham hiểm, hai tay xoa xoa rồi cúi xuống vuốt tóc cô.

“Ai nha, nàng có mệt không? Để ta đích thân kiểm tra cho nàng.”

Tống Linh đứng lên chạy vòng vòng trong phòng để né.

“Không được làm càn.”

Lý Gia Hạo túm lấy Tống Linh, nói: “Tại sao? Nàng dám nói dối?”

Tống Linh ngồi bệch xuống dưới sàn nhà lạnh, nói: “Anh không thương em, hu hu ~ có phải là anh hết thương em rồi hay không? Vậy nên mới ức hiếp em, quá đáng, hu hu...”

Lý Gia Hạo bó tay chịu trời, “Được rồi, tại sao không thương em chứ?” Lý Gia Hạo thừa biết cô lại dở trò cũ, anh tiến tới giường nằm xuống, về mặt đây bất mãn cam chịu, “Coi như em lợi hại.”

Tống Linh vui vẻ lại nằm lên giường, cười ha ha với thắng lợi của mình. Lý Gia Hạo quay lưng lại với cô.

“Làm gì vậy?”

“Kiềm chế.”

Tống Linh bụm miệng cười, “Vậy thì tốt, em ngủ đây.”

Trong lòng như đang bị mèo cào, Lý Gia Hạo bứt rứt vô cùng, lật người qua lại nhiều lần, cuối cùng là quay lại, choàng tay ôm cô vào lòng. Ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của cô, hơi thở anh mới đều đều trở lại, cứ thế mà chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, điện thoại không biết thời thế lại đổ chuông, Lý Gia Hạo sợ Tống Linh tỉnh giấc nên rón rén mở cửa đi ra khỏi phòng để nghe máy.

“Có chuyện gì ạ?... Vậy sao?... Vâng... Được.”

Khi trở vô đã thấy Tống Linh đang nằm nghiêng người nhìn mình.

“Sao thế?”

Lý Gia Hạo vùi người vào ôm Tống Linh, giọng khàn khàn bên tai cô.

“Làm em thức à?”

“Không đâu. Có chuyện gì thế, ai gọi cho anh?”

Lý Gia Hạo phiền muộn nói: “Là mẹ. Mấy hôm nữa anh phải sang Mỹ.”

Tống Linh ngược lên nhìn gương mặt tuần mỹ của anh.

“Anh sang đây làm gì?”

3. Chương 3: Bị Phản Đối

Sân bay quốc tế, trời nắng gay gắt...

Lý Gia Hạo sang Mỹ, nói với Tống Linh là chị của anh tiếp nhận phẫu thuật, anh phải sang để lo cho chị ấy.

Anh bẹo má cô, ôn nhu nói: “Vợ à, anh sẽ về sớm thôi.”

Tống Linh nâng mí mắt nhìn mẹ Lý đang đứng kế bên, suýt một tiếng, khẽ giọng gần như thì thầm.

“Anh liệu hồn cách xưng hô đó, có mẹ ở đây.”

“Sợ gì chứ? Trước sau em cũng là vợ anh, mà xưng hô thế nào là chuyện của chúng ta, mẹ không quản chuyện này đâu.”

Trước khi vào trong, anh ôm cô thật chặt, “Tiểu Linh, anh sẽ nhớ em chết mất.”

“Anh cứ làm như là một đi không trở lại vậy, nhiều chuyện, vào trong mau đi.”

Lý Gia Hạo hôn lên trán cô, ánh mắt quyến luyến không muốn rời.

“Vào đi.”

Sau khi anh quay lưng đi, mẹ Lý đã thay đổi sắc mặt khiến Tống Linh nhìn thấy đã nhận ra điềm chẳng lành.

Hai người lại quán nước ngay trong sân bay để ngồi, là do mẹ Lý đề nghị.

Không khí bỗng căng thẳng tột độ, Tống Linh tim đập nhanh lo lắng đợi mẹ Lý lên tiếng. Bà dường như đang thử thách sự nhẫn nại của cô, nhưng cô đã hoàn thành thử thách thất bại.

“Thưa bác...”

“Ngồi một chút thôi đã nôn nóng không thể đợi được rồi sao?”

“Dạ không đâu ạ.”

Mẹ Lý sắc mặt không đổi, vẫn là lạnh lùng và hà khắc.

“Con và Gia Hạo đã yêu nhau ba năm rồi, trước nay con đã làm được những gì cho Gia Hạo chưa?”

Tống Linh khẽ cúi đầu. Cô quả thật chưa làm được gì cho Gia Hạo, ngược lại, Gia Hạo là người giúp đỡ cô rất nhiều, cuộc sống nhàn nhã của cô lúc này cũng nhờ Gia Hạo mà có được.

“Gia Hạo yêu con, bác không cấm, hai đứa qua lại với nhau, bác không cản. Để cho Gia Hạo được vui vẻ, bác đương nhiên là không thể phá hoại nó.”

“...” nghe những lời thiện ý này khiến Tống Linh rùng mình, chắc chắn những gì sắp nói ra không phải lời tốt.

“Nhưng nếu muốn kết hôn, đó là chuyện cả đời, bác không thể nhắm mắt cho qua. Gia Hạo là người thừa kế sản nghiệp của Lý gia, là người lo cho hậu nhân của Lý gia, điều kiện và ngành nghề của con lại không hợp, không thể giúp cho nó phát triển, không thích hợp làm vợ của nó, con hiểu ý bác chứ?”

Tống Linh ngược lên, cuống quýt nói: “Thưa bác...”

Mẹ Lý giơ tay lên cản, tỏ ý cô không cần nói.

“Gia Hạo sang Mỹ là do bác sắp đặt, nó qua đó tạm thời sẽ không về, thời gian này con thu xếp đi. Nếu đưa cho con một cục tiền thì đó là sỉ nhục con, cũng là hạ thấp bác dùng tiền để giải quyết, vậy nên muốn đi đâu cứ nói, bác sẽ lo công việc và chỗ ở giúp con.”

Tống Linh cười giễu cợt, sỉ nhục con, hạ thấp bác? Bác là đang nói ngược rồi, nếu có quãng mười cục thì con đây cũng không lấy, làm sao gọi là sỉ nhục con?

Tống Linh đứng lên, nói một câu rồi rời đi: “Xin lỗi bác, con phải nói thẳng, điều kiện của con đúng là không tốt, nhưng nhân phẩm vẫn tốt hơn nhiều những kẻ thượng lưu giả nhân giả nghĩa.”

“Con...”

Rời khỏi không bao lâu thì trước mắt Tống Linh đột ngột mờ mờ ảo ảo, cô nhắm chặt mắt lại rồi mở mắt ra vẫn không thể thấy rõ được. Lấy di động ra, theo thói quen thì có thể nhìn thấy được thông qua các biểu tượng mà không cần nhìn rõ.

Cố Thiên Sơ ngồi ở bàn làm việc của mình, cảm thấy buồn chán, từ ngày kết hôn với Tô Lăng, công việc của cô bỗng trở nên cực kỳ nhàn nhã, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Đang thất thần, chuông điện thoại vang lên, là của Tống Linh, cô vui vẻ bắt máy, nhưng sắc mặt bỗng tái đi, cô chạy nhanh ra khỏi nơi này.

Nửa tiếng sau, Cố Thiên Sơ chạy tới chỗ Tống Linh đang ngồi ở bồn cây trên đường bộ.

“Linh Linh, cậu sao rồi?”

Tống Linh nhìn thấy Cố Thiên Sơ liền vui mừng như bắt được vàng.

“Không biết, tự dưng lại đau mắt dữ dội rồi không thấy gì nữa, bây giờ tạm ổn rồi.”

Cố Thiên Sơ nhíu mày, đưa Tống Linh đến bệnh viện để kiểm tra mắt.

Khi trở ra, Tống Linh nhìn thấy Cố Thiên Sơ đang nói chuyện điện thoại với ai đó nên vội cất tờ giấy khám mắt bỏ vào trong giỏ xách.

Cố Thiên Sơ kết thúc cuộc gọi, quay lại hỏi: “Kết quả sao rồi?”

Tống Linh lắc đầu, “Sao gì chứ, chỉ là tôi bị suy nhược nên mới sa sầm mặt mày thôi, không liên quan gì đến thị lực cả.”

Cố Thiên Sơ e ngại hỏi: “Có thật không?”

“Thật.”

Cuối cùng trái tim luôn giật thót của Cố Thiên Sơ cũng bình ổn trở lại, cô xả một tràn vào mặt Tống Linh.

“Tống Linh! Cậu bao lớn rồi còn không biết lúc nào là sa sầm mặt mày, lúc nào là đau mắt sao?”

Tống Linh cười hì hì cho qua.

Tối đó trở về nhà, Tống Linh nhận được cuộc gọi của Lý Gia Hạo, câu đầu tiên là: “Tống Linh, anh nhớ em!”

Tống Linh vốn mạnh mẽ nhưng không biết tại sao tự nhiên ngẩn lệ, cô gật gật đầu, sau đó hỏi: “Chị của anh khi nào thì phẫu thuật?”

“Ngày mai.”

“Ừm... Vậy, khi nào thì anh về?”

Nghe được giọng cười khanh khách của Lý Gia Hạo rồi mới thấy anh trả lời: “Em nhớ anh lắm rồi sao?”

“Ai thèm cơ chứ.”

“Phẫu thuật xong sẽ phải trị liệu, chị ấy phải trải qua rất nhiều đau đớn nữa, anh tạm thời không biết khi nào sẽ về.”

Cả hai đột nhiên im lặng.

Một lúc sau, Tống Linh lên tiếng.

“Gia Hạo, khi anh về có muốn cùng em làm chuyện gì đó không?”

Lý Gia Hạo không nhận ra bất cứ bất thường nào trong giọng nói của Tống Linh, vô tư đáp: “Đương nhiên là có, rất nhiều, đi mua áo cưới, chụp ảnh cưới, gửi thiệp mừng, còn... thực hành vận động cơ thể nữa.”

Tống Linh phì cười, “Tại sao lại xếp việc đó ở cuối cùng, em tưởng là đầu tiên cơ chứ?”

Lý Gia Hạo oán trách: “Thế xếp ở đầu tiên là sẽ được thực hiện đầu tiên à?”

Tống Linh hiểu ý, hẳn ta đang trách mình đây mà, cô gật đầu, “Em đồng ý với anh, sẽ thực hiện đầu tiên.”

“Thật à!” Lý Gia Hạo la lên một tiếng vui mừng “Yeahhh”

“...” không cần nhìn trực tiếp cũng biết anh vui cỡ nào, chắc chắn là đang nhảy cẫng lên.

Sau đó, anh lại hỏi trong giọng phấn khích: “Tiểu Linh, em thấy căn nhà hiện giờ của chúng ta thế nào, có cần sửa chữa gì không? Hay là mua căn mới?”

Tống Linh khẽ lắc đầu, trầm mặt, giọng nhẹ nhàng.

“Không, căn nhà hiện tại rất tốt, nó sẽ là tổ ấm của chúng ta, Gia Hạo.”

Cuộc gọi kết thúc.

Tống Linh rút nước mắt, nằm co ro trên giường, cô ôm chiếc gối mà Lý Gia Hạo gối hàng ngày bên mình.

Gia Hạo, em cứ tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian khi có được tình cảm của anh. Hóa ra ông trời không cho không ai cái gì. Gia Hạo, em phải làm gì đây, làm gì để nắm chặt tình cảm của chúng ta đây?

California...

Lý Gia Hạo ngồi bên giường bệnh của Lý Nhã Tuyết, trông cô tiều tụy đến xót xa.

“Đã 5 năm rồi, chị tính giấu anh ấy mãi hay sao?”

Lý Nhã Tuyết vừa nghe đã ngẩn lệ, nhìn ra khung cửa sổ, tán lá khẽ lay theo gió.

Lý Gia Hạo thở dài: “Chị sẽ hối hận với quyết định của mình.”

“...” hối hận? Đã đi đến mức này rồi, cô còn hối hận ư?

Mặc cho chị mình tổn thương, mặc cho chị mình trốn tránh, Lý Gia Hạo vẫn muốn đâm thẳng một nhát dao vào tâm can để cho chị đau mà bừng tỉnh.

“Anh ấy đang yêu một cô gái khác.”

Đã thương thành công!

Lý Nhã Tuyết quay lại nhìn Lý Gia Hạo, trái tim lại không an phận mà đau nhói, nó đã hành hạ thân xác cô suốt 5 năm nay, cô cũng không biết tại sao mình có thể chống cự nổi lâu như vậy.

“Em tin, nếu lựa chọn, anh ấy nhất định sẽ chọn chị, nhưng tại sao chị cứ tự mình đẩy anh ấy ra xa? Chị như vậy là ích kỷ.”

“Ích kỷ?... Chị vì anh ấy... là ích kỷ sao?” trái tim Lý Nhã Tuyết đau đớn xót xa.

Lý Gia Hạo không ngừng công kích: “Nếu yêu anh ấy, chị phải biết, anh ấy cần quan tâm bảo bọc chị những lúc như thế này nhiều đến mức nào. Chứ không phải là chết lặng đi từng ngày vì không biết tung tích của chị.”

“...”

“Suốt bao nhiêu năm nay, anh ấy đau khổ vì chị, nhưng vì con gái của hai người, anh ấy phải vui vẻ mà sống. Tiểu Tuyết lớn rồi, nó rất khôn lanh, chị biết không, nó cũng rất thích người phụ nữ kia.”

“...”

“Em tin, vì Tiểu Tuyết, anh ấy sẽ cưới cô gái đó, rồi chị sẽ mất anh ấy.”

4. Chương 4: Hôn Thê

Sau khi Cố Thiên Sơ đi hưởng tuần trăng mật trở về, cả nhóm lại tụ tập tại phòng bao ở Bách Liên, Cố Thiên Sơ mặt tươi phơi phới nhìn ba cô gái mặt mày ủ dột thờ dài, chỉ thiếu mỗi Lan Tuệ Như là không thể đến vì bận thi cử.

“Này, các cậu bị sao thế?”

Không ai thềm trả lời.

“Đừng thế chứ.”

Tống Linh ngược nhìn Cổ Thiên Sơ, hỏi: “Thiên Sơ, cậu hình như rất vui?”

Cổ Thiên Sơ mỉm cười, “Cứ cho là vậy.”

“Thế nào, Tô Lăng đối tốt với cậu không?”

“...Rất tốt! Hình như là... Tôi cũng có chút động lòng.”

Diệp Tử Yên ngẩng lên.

“Thiên Sơ, trái tim cậu thật dễ chữa đấy. Như vậy có phải là quá nhanh rồi không?”

Cổ Thiên Sơ nhún vai, vừa ăn hoa quả vừa nói: “Có lẽ là quá nhanh, nhưng các cậu thử đặt mình vào vị trí của tôi đi, đang thất tình thì được một người đàn ông tuần tú, nho nhã quan tâm, trái tim sẽ sợ sự cô đơn mà nhanh chóng đồng ý rung động để đưa người ấy vào lấp đầy nỗi trống trải, hướng gì anh ta lại là chồng của tôi, rung động thì càng tốt chứ sao?”

Cổ Thiên Sơ vì tổn thương tình cảm do cái tên chết dẫm Hoàng Thiên vừa gây ra nên liền cười Tô Lăng, không ngờ chỉ trong vài tháng đã nhanh chóng quên người cũ, yêu người mới. Cả ba người kia im lặng thở dài, dù không tán thành lắm nhưng lại ngưỡng mộ đôi phần, như vậy thì tốt chứ nhỉ?

Cổ Thiên Sơ lại nói: “Có lẽ vì vậy mà tôi không tìm được một người để yêu thật lòng mình chẳng?”

Triệu Ngân Lam ngẩng lên, nói: “Nếu chồng cậu yêu người khác trong khi cậu yêu anh ta tha thiết thì phải làm sao?”

Cổ Thiên Sơ dừng dừng trả lời: “Trả tự do cho anh ta.”

“Cậu làm được không?”

“Nếu giữ anh ta bên cạnh mà không có tình yêu của anh ta, đó là tự chuốc lấy thêm một kẻ hận mình, gây ra đau khổ cho anh ta lẫn cho mình, không vui về gì đâu.”

Triệu Ngân Lam sững người.

Diệp Tử Yên lắc đầu, nói: “Lý thuyết là vậy, khi chạm vào thực tế rồi sẽ biết lý thuyết rất khó làm.”

Tống Linh gật đầu, nói: “Trên thế giới này, có hàng tỷ con người mang tính cách khác nhau, tại sao chỉ có một cái lý thuyết như vậy, làm sao cuộc sống muôn màu muôn vẻ được? Vì vậy, lý thuyết không những khó làm mà chẳng mấy ai thêm áp dụng.”

“Cậu và Gia Hạo thế nào rồi, hôm trước đến nhà gặp lão thái bà ỗn chứ?” Cổ Thiên Sơ bẻ chủ đề.

Tống Linh lắc đầu thở dài: “Bác ấy không muốn tôi làm con dâu.”

“Tại sao chứ?”

“Các cậu nghĩ thử xem?”

Cổ Thiên Sơ nhanh nhẩu đáp: “Chắc lại là kịch cũ như mấy bà mẹ chồng giàu có trên phim ảnh chứ gì?”

Tống Linh gật gật đầu rầu rĩ: “Đúng vậy. Bác ấy nói điều kiện của tôi không thích hợp.”

Cổ Thiên Sơ đặt ly nước xuống, giọng chua ngoa nói: “Mấy người giàu có ấy cứ thích dùng từ hoa mỹ chỉ để che đậy cái tư tưởng ấu trĩ của mình. Nói trắng ra là bà ta xem thường cậu, cậu mà về làm dâu nhà đó sẽ gặp không biết bao nhiêu khổ ải.”

Triệu Ngân Lam và Diệp Tử Yên đồng loạt nói: “Không phải ai cũng như vậy.”

Cổ Thiên Sơ nhe răng cười cười: “Tôi quên mất còn có hai cậu, người nhà hai cậu không thế chứ?”

“Không hề.”

Tống Linh mỉm cười: “Dù có khổ ải đến đâu thì cũng phải chấp nhận thôi, ai bảo tôi yêu Gia Hạo làm chi.”

“Gia Hạo rất tốt, rất yêu cậu, chắc chắn sẽ không để cậu chịu khổ đâu.”

Cổ Thiên Sơ gơ ngón trở lên lắc qua lại, nghiêm mặt nói: “Đúng là Gia Hạo rất tốt, rất yêu Linh Linh nhà ta, nhưng liệu một người tốt như vậy thì có phải là cũng rất có hiếu hay không?”

“???”

“Giữa mẹ và vợ là chuyện muôn thuở, anh ấy biết đứng về phía ai khi hai người bất đồng, đặc biệt là khi mẹ của Gia Hạo không chấp nhận Linh Linh? Mọi quan hệ của hai vợ chồng có bền vững hay không cũng phụ thuộc vào mối quan hệ mẹ chồng và nàng dâu.”

Diệp Tử Yên nhú mày, “Thiên Sơ, cậu có cần hù dọa Linh Linh như vậy hay không?”

“Không phải là hù dọa, mà là chúng ta phải tìm cách để khắc chế lão thái bà bà kia giúp Linh Linh.”

Di động Tống Linh đổ chuông, là của Lý Gia Hạo: “Tiểu Linh, tối mai 9 giờ anh sẽ có mặt ở nhà với em.”

Tống Linh vui vẻ hỏi: “Sao lại được về nhanh như vậy?” không phải là bảo sẽ ở rất lâu sao?

Ba cô gái bên cạnh không chịu ngồi yên mà cùng nhau giả giọng cổ tình nói cho Lý Gia Hạo nghe.

“Tiểu Linh, mau lên, anh chịu hết nổi rồi đây.”

“Linh Linh, em còn đứng đó làm gì, lại đây với anh.”

“Trước mặt anh, em còn dám nói chuyện với tên đàn ông đó?”

Tống Linh đẩy bọn họ ra, Lý Gia Hạo cười hì hì ở bên kia, nói: “Em nói với bọn họ là đừng chơi NP để em còn sức chiến đấu vào tối mai.” câu anh nói ra bọn họ đã nghe hết khiến Tống Linh thẹn quá mà ngượng đỏ mặt.

Cả ba cô gái kia ghé sát tai nghe thấy liền la lên, sau đó Diệp Tử Yên đưa miệng vào nói: “Yên tâm, bọn em sẽ không để cô ấy đuối sức.”

Tống Linh đỏ mặt đi ra chỗ khác, “Gia Hạo, chị anh phẫu thuật thế nào rồi?”

“Vẫn chưa được phẫu thuật, bên này có người chăm sóc cho chị ấy rồi nên anh về, khi nào phẫu thuật thì qua với chị ấy, mà cũng có thể là chuyển chị ấy về luôn.”

“Ừ, vậy em sẽ làm một bữa ăn hoành tráng đợi anh.”

“Ừ, anh sẽ về sớm.”

Cuộc gọi kết thúc, Tống Linh bước vào, ba cô gái kia cười khúc khích khiến cô tức giận, quát: “Các cậu thật quá quắc.”

“Đêm mai chiến đấu!”

“Đừng để đuối sức.”

Tống Linh chỉ biết la lên một tiếng chói tai “AAAAA...” may mà phòng bao ở Bách Liên có cách âm rất tốt.

Những tưởng sẽ vui vẻ mà chờ đợi anh về, không ngờ ngày anh trở về, trước đó lại gặp một vị từ đâu tới...

Đứng trước cửa là một cô gái xinh đẹp, ánh mắt thấp thoáng nụ cười, phong thái tự tin.

Tống Linh nhìn mãi vẫn không cho là mình đã gặp qua người này, đánh tiếng hỏi: “Cô tìm ai?”

Cô gái nhếch môi cười xả giao, lên tiếng, giọng nói dễ nghe nhưng người nghe lại không thấy dễ chịu chút nào.

“Tôi là Trương Thiệu Mai, là vị hôn thê của Gia Hạo.” xem ra cô ta đến đây có mục đích hẳn hoi.

Tống Linh kinh ngạc, hôn thê sao?

“Lát nữa Lý gia sẽ sang nhà tôi định ngày cưới hỏi, Gia Hạo cũng đi cùng, hi vọng cô tránh xa anh ấy ra.”

Sét đánh giữa trời quang.

Chẳng phải Gia Hạo nói tối nay mới về tới?

Tống Linh tinh thần bất ổn nhưng vẫn giữ cho mình một vẻ bình tĩnh hơn bao giờ hết trước mặt đối thủ.

“Làm sao tôi xác thực được những lời cô nói? Gia Hạo ưu tú như vậy, không tránh khỏi nhiều người theo đuổi, tôi nói vài câu là tôi sẽ tin ư?”

Trương Thiệu Mai im lặng, mở di động ra, vào mục hình ảnh, đưa cho Tống Linh xem.

Lý Gia Hạo trong hình cười rất tươi với Trương Thiệu Mai, hai gương mặt lại kề sát vào nhau rất thân mật, Tống Linh tim đập không phanh, không biết nói gì.

Xưa nay anh qua lại với rất nhiều phụ nữ, đúng vậy, và cô ta là một trong số đó, mình phải tin tưởng Gia Hạo. Tống Linh khẽ hít một hơi sâu trấn an tinh thần bản thân.

Trương Thiệu Mai cười nửa miệng, nói: “Gia Hạo là người như thế nào cô hiểu không? Cô biết Gia Hạo cần gì không?”

“...” Gia Hạo cần những gì, không đến lượt cô chấp vấn tôi như thế.

“Hãy tránh xa anh ấy ra, bằng không, cô phải hối hận.”

Trương Thiệu Mai vừa quay lưng đi thì Tống Linh tiến lên một bước, cuống quýt nói: “Trừ phi Gia Hạo chính miệng nói không yêu tôi, bằng không, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy.”

Trương Thiệu Mai dừng bước, im lặng, hơi quay đầu liếc nhìn cô, khóe miệng nhếch lên rợn người, song liền bỏ đi.

Tống Linh nhanh chóng gọi cho Lý Gia Hạo, sau chuỗi tí tí thì cũng nghe thấy tiếng của anh.

“Tiểu Linh.”

Tống Linh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Gia Hạo... Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở nhà mẹ, tối nay sẽ về với em.”

“... Ở nhà có việc gì hả anh?” có thật là anh sẽ sang nhà cô ta hay không?

Lý Gia Hạo mỉm cười, “Em hôm nay sao vậy? Hay là.... nôn nóng gặp anh à?”

“Đúng đó.” cô cười gượng.

“Đúng là hôm nay có chút việc, xử lý xong là về với em ngay, có khi sẽ sớm hơn dự định đấy.”

“Ừm.”

Kết thúc cuộc gọi, Tống Linh thất thần vào nhà.

Ở bên nhà Lý gia quả thật có chuyện cần phải xử lý. Lý Gia Hạo tiến đến sô pha ngồi, nhìn Lý Nhã Tuyết gương mặt rầu rĩ không có mùa xuân, nói: “Chị vừa về lại muốn qua bên đó trở lại, ở trong nước chữa trị vẫn được mà?”

Mẹ Lý nghiêm giọng: “Gia Hạo, con gọi cho Dận Hy đưa Tiểu Tuyết về đây.”

Lý Nhã Tuyết ngăn cản: “Không được, mẹ à, con không thể để Tiểu Tuyết trông thấy bộ dạng này của con được, càng không muốn Dận Hy phải lo lắng.”

“Không phải quyết định lần này trở về của con là để gặp Dận Hy à?”

Lý Gia Hạo thở dài, không dám nói nguyên do thay đổi ý định của chị mình cho mẹ biết, rằng khi ở sân bay đã trông thấy hai người kia tình tứ bên nhau giữa chốn công cộng, sợ bà sẽ gây khó dễ cho anh rể và cô gái kia.

Lý Nhã Tuyết ngăn ngăn lệ, khẽ lắc đầu.

“Tiểu Tuyết từ lúc sinh ra đã không biết mặt mũi của mẹ nó, con nỡ để nó không có mẹ hay sao? Rồi Dân Hy nữa, đàn ông không thể nào gà trống nuôi con đâu, sẽ rước người phụ nữ khác về làm mẹ của Tiểu Tuyết, rồi sẽ ra sao đây?”

Lý Nhã Tuyết hơi kích động, lắc đầu, nói: “Mẹ đừng nói nữa. Con không thể gặp bọn họ lúc này, không thể.”

~(hết chương 4)~

5. Chương 5: Biến Mất

Vị hôn thê ư? Cô từ đâu đến, tại sao tôi phải nghe theo lời cô?

Dù có chuyện gì, Tống Linh vẫn chọn tin anh, đợi khi gặp anh, cô sẽ hỏi rõ mọi chuyện, như vậy là cách tốt nhất, không cần phải rầu rĩ đoán già đoán non tự làm khổ bản thân.

Trời sắp tối, Tống Linh đi siêu thị mua đồ ăn, giữ đúng lời hứa sẽ làm bữa ăn hoành tráng chờ anh về.

Nhưng trên đường trở về, gần tới nhà thì đột nhiên bị ai đó ném bột trắng vào mặt, đôi mắt vốn đã yếu bỗng đau đớn, cô nhắm nghiền mắt la lên, một tên đàn ông cao lớn bịt miệng cô kéo vào trong xe.

Tống Linh vùng vẫy, tay chân giằng co với hắn nhưng không lại, hắn hung tàn tát cô hai cái đau rát.

Tống Linh mở mắt ra, trước mắt là một mảng đen tối.

“Mất tôi... Mất tôi sao không còn thấy gì rồi?... Buông ra... Buông tôi ra...”

Tống Linh la gào lên muốn đứt dây thanh quản cũng không tác dụng. Cô biết, câu nói của bản thân là câu vô ích nhất nhưng vẫn không ngừng kêu gào.

“Buông tôi ra... Mau buông ra...”

Hắn ta xé toạt chiếc áo sơ mi của cô ra, khiến cô run rẩy tột độ. Hắn đưa miệng nếm hương vị ngọt ngào trên mỗi tấn da thịt thơm tho của người thiếu nữ còn đơm nét thanh xuân, hắn ta hít hà khiến cô cảm thấy ghê tởm, chồm râu lỗm ngổm đâm vào da làm cô có thể cảm nhận được đây là một tên dơ bẩn nhếch nhác.

“Xin ông hãy tha cho tôi... Xin ông mà... Tôi sắp kết hôn rồi, không thể, tôi không thể...”

Tống Linh khóc lóc van xin hắn buông tha cho mình, cô run rẩy lắc đầu kịch liệt, bất lực đánh hắn, nhưng cô có thể biết, hắn rất cao lớn, cơ bản là sức lực phụ nữ của cô không thể so bì.

“Gia Hạo cứu em... Gia Hạo... Gia Hạo...”

Chỉ mới 7 giờ tối nhưng khu nhà của cô nằm trong khu nhà giàu, yên tĩnh, ít người qua lại, dù có kêu gào cũng không ai nghe.

Khi nơi mà cô giữ gìn đã bị xâm hại, giây phút ấy cô đã hoàn toàn tuyệt vọng trong đau đớn, cô nằm yên, hai hàng nước mắt cứ trào ra, quanh cô là bóng tối, là tiếng thở ghê tởm của tên đàn ông xa lạ, là lời nói của bác sĩ vắng vắng bên tai:

“Vì giác mạc đã bị tổn thương do tiếp xúc với hóa chất lần trước gây nên, thị lực của cô đã ngày càng yếu, không bao lâu nữa tôi e là... Tốt nhất là cô hãy báo cho người nhà biết, đừng lái xe một mình, rất nguy hiểm. Ghép giác mạc là biện pháp duy nhất giúp cô có lại ánh sáng, cần phải có thời gian đợi người hiến tặng, nhưng nếu đợi lâu quá, e là...”

Nước mắt chảy ròng trong tuyệt vọng đau đớn tâm can, Tống Linh gân cổ la một tiếng đau khổ: “AAAAAAAAA...”

Một chàng thanh niên tuấn tú đi ngang qua, nghe âm thanh đó liền ngoảnh lại, không thấy người, anh lắc đầu bỏ đi thì nghe một tiếng mắng chửi của tên đàn ông kia, hấn đánh Tống Linh, chàng thanh niên quay lại, ghé sát vào cửa kính, dưới ánh đèn đường le lói, cảnh tượng kinh hoàng ấy đập vào mắt.

Tiếng Tống Linh khóc lóc tuyệt vọng vang bên tai, chàng trai này tìm một cây gậy bên đường đập mạnh vào cửa kính, thò tay vào chốt để mở cửa ra.

Tên đàn ông kia hốt hoảng chỉ chụp được chiếc quần để tẩu thoát, nhưng không kịp bỏ chạy thì chàng thanh niên đã giơ súng về phía hắn, chàng thanh niên lấy thẻ xác nhận ra đưa trước mặt.

“Tôi là cảnh sát.” chàng trai liếc nhìn Tống Linh thoáng qua đã vội đưa mắt sang chỗ khác, hỏi: “Cô gái, đã xảy ra chuyện gì, là hấn ức hiếp cô hay tự nguyện?”

Tống Linh như từ địa ngục trở về, vội ngồi dậy, toàn thân ê ẩm vì đau đớn, thương tích trên người đã tố cáo hành vi của gã đàn ông kia. Cô run rẩy lùi người về sau.

“Cứu tôi... Cứu tôi...”

Chàng thanh niên này tên là Thẩm Tước, là cảnh sát địa phương, anh ta vừa định bước vào đưa Tống Linh ra thì bị tên đàn ông kia đá ngã nhào xuống rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thẩm Tước giơ súng lên nhắm vào chân hắn bắn một phát, hắn ngã xuống, Thẩm Tước tóm được, cho vào còng số tám.

Sau khi Tống Linh được cứu, đưa đến đồn cảnh sát để làm việc nhưng thần trí đã không còn ổn định, chỉ dựa vào nhân chứng là Thẩm Tước và thương tích của Tống Linh để buộc tội hắn.

Thẩm Tước đưa cô đến bệnh viện, đôi mắt của cô đã vĩnh viễn không nhìn thấy được ánh sáng nữa.

Thẩm Tước hỏi địa chỉ nhà hay số điện thoại của người thân cô đều lắc đầu.

Tôi không nhìn thấy gì nữa rồi... Tôi nhớ nhức rồi... Không nhìn thấy... Nhớ nhức... Nhớ nhức... Mù rồi... Tôi thật sự sợ hãi rồi... Sợ hãi... Nhớ nhức... Sợ hãi...

Rất lâu sau đó, Tống Linh bình ổn trở lại nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra.

Gia Hạo, anh đến vào một ngày nắng đẹp, mang cho em tia ấm áp, sưởi ấm tâm hồn em. Nhưng khi giông tố kéo đến bữa vậy, em không thể để anh bị liên lụy, em ra đi, vì em không muốn bảo tố càn quét anh. Hiểu cho em, Gia Hạo!

“Anh cảnh sát, tôi có thể nhờ anh đưa đến một nơi không?”

“Nhưng cô còn đang rất yếu, phải nằm lại đây một ngày, bác sĩ đã nói rồi.”

Tống Linh lắc đầu, “Không kịp, anh phải giúp tôi, xin anh.”

Thẩm Tước không thể bỏ mặt cô lúc này, lưỡng lự một lúc rồi gật đầu đồng ý: “Được.”

....

Trong lúc đó, Lý Gia Hạo vui vẻ mở cửa ra, không một ánh đèn trong nhà, kỳ lạ, cô ấy vẫn chưa về sao?

Tắm rửa xong, ngồi đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng của Tống Linh đâu, đã hơn 11 giờ khuya, Lý Gia Hạo bắt đầu lo lắng.

Gọi điện không được, Lý Gia Hạo lái xe đi tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Cô ấy làm gì còn chỗ nào để đi? Không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Tống Linh, em đi đâu vậy?

...

Diệp Tử Yên đang ngủ thì di động đổ chuông, tiếng Lan Tuệ Như bên trong di động có vẻ rất lo lắng: “Tử Yên, cuối cùng cũng gọi được cho cậu, Tống Linh có ở cùng với cậu không?”

“Không có. Sao đây?”

“Tống Linh mất tích rồi.”

“Sao?!” Diệp Tử Yên vội tắt máy ngồi bật dậy.

Tất cả mọi người đều chạy đi tìm Tống Linh, nhưng dường như cô đã biến mất không một dấu tích chỉ trong đêm hôm ấy.

...

Trời về đêm tĩnh mịch, Lý Gia Hạo đi vào trong phòng, ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc vẫn còn vẫn vương đâu đây, nhìn quanh căn phòng, đâu đâu cũng thấy hình ảnh của Tống Linh, cô đứng đó cười, cô ngồi ở kia nhìn mặt, cô hờn dỗi ngồi xổm dưới sàn nhà,...

“Tống Linh, anh đang để ý một cô gái, làm sao để bày tỏ cho cô ấy biết đây?”

“Anh... Anh có người để ý rồi sao?”

“Ừ.”

“VẬY...”

“Em giúp anh tìm cách bày tỏ đi.”

“Cơ mà anh thì thiếu gì cách, anh là gã sát gái mà?”

“Người này là thật lòng.”

“... Em không biết bày tỏ, nếu đã thích người ta như vậy, anh cứ xông lên hôn cô ấy một cái. Nếu người ta cũng thích anh thì hai người thành đôi, còn không thích anh thì cũng lời quá rồi còn gì?”

“VẬY À?”

Lý Gia Hạo hôn cô

“....Anh, anh làm gì vậy?”

“Thì làm theo lời em, trực tiếp hôn người ta.”

“...”

“Cho anh biết đáp án đi.”

Bước đến bên tủ, Lý Gia Hạo cầm khung hình của hai người lên, Tống Linh trong ảnh cười rất đẹp, anh dùng ngón tay khẽ vuốt lên gương mặt xinh đẹp của cô trong hình, hàng mi khẽ động, giọt nước mắt rơi xuống tấm kính khung hình.

“Tống Linh, em đi đâu thế? Chẳng phải nói là sẽ làm một bữa hoành tráng đợi anh về hay sao? Anh đói, Tống Linh, anh đói.”

Lý Gia Hạo từ từ quỳ xuống sàn nhà, tay ôm lấy khung hình vào người thật chặt.

“Tống Linh, đã xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu, xin hãy cho anh biết.”

Trái tim Lý Gia Hạo đau đớn như vỡ tan khi cầm di động của Lan Tuệ Như, nhìn chăm chăm vào dòng tin nhắn ngắn ngủn của Tống Linh gửi đến, khi ấy anh đã đọc đi, đọc lại, đọc mãi một tin duy nhất: Tôi đi một thời gian, mọi người đừng tìm, vẫn bình an. Tống Linh.

* * *

Ba năm, cô đã biệt tích suốt ba năm rồi. Lý Gia Hạo luôn tưởng tượng ra viễn cảnh, vào một ngày đẹp trời, mây xanh gió mát, cô ấy đứng trước mặt anh, miệng mỉm cười hiền dịu, ánh mắt chan chứa yêu thương, nói rằng: “Gia Hạo, em đã về. Gia Hạo, em xin lỗi, hãy tha thứ cho sự bông bột nhất thời của em, thật ra em rất nhớ anh.” Nhưng mãi vẫn không thấy người ấy trở về. Anh luôn tự hỏi, luôn tìm kiếm lý do cô rời xa mình, nhưng không có kết quả.

Từng cơn gió lạnh thốc vào người, da thịt lạnh buốt nhưng vẫn không thể làm tê liệt đi tâm trí, không thể làm đông đặc não bộ khiến nỗi nhớ về cô cứ mãi bủa vây. Lý Gia Hạo khe khẽ thở dài một hơi rồi lặng lẽ bước vào trong phòng.

6. Chương 6: Chạm Vào Nỗi Đau

Tống Linh vẫn hay mơ về quá khứ, tuy rằng khi tỉnh giấc sẽ rất lạnh lẽo, tuy rằng tất cả đã không còn với tới, cũng giống như thứ ánh sáng đẹp đẽ ngoài kia cô đã không thể nào nhìn thấy được.

Trần nhỏ Đài Anh vào đầu năm mới, rất nhiều loài hoa bắt đầu đua nhau nở. Tống Linh đã trở về đây ba năm rồi, nơi đã sinh thành, dưỡng dục cô, vậy mà chưa một đêm nào cô được yên giấc vì sự bàng hoàng sợ hãi ấy. Cô sợ hãi cái bóng đêm đang đeo bám mình, sợ hãi vì không nhìn thấy được những nguy cơ đang rình rập mình có thể ập tới bất cứ lúc nào, nó sẵn sàng cướp đoạt đi tất cả những gì đẹp đẽ nhất của cô, cũng như...

Tống Linh sống ở một căn nhà gỗ sâu trong trăn, mở cửa sổ ra, gió biển thổi vào, tiếng kêu của các chuông gió được làm bằng gỗ và vỏ sò treo lơ lửng quanh trong nhà nghe lách cách rộn ràng vui tai.

Hít thở một hơi đầy nhựa sống, Tống Linh gọi: “Lý Manh... Lý Manh...”

Chú chó nhỏ có bộ lông trắng muốt đeo trên cổ một sợi dây xích chạy lại chân Tống Linh mà vẫy vẫy đuôi.

Tống Linh mỉm cười, ngồi xuống xoa đầu Lý Manh rồi cầm dây xích dắt theo chú chó rời khỏi nhà.

Lý Manh là do Thẩm Tước nhờ một người bạn khi còn làm cảnh sát mua về huấn luyện để dẫn đường cho Tống Linh, cái tên Lý Manh cũng là do Thẩm Tước đặt. Tống Linh còn nhớ rất rõ cảm giác khi nghe Thẩm Tước đặt cho người bạn bốn chân này là Lý Manh, không biết vì sao cô đã giật mình.

Đi qua bãi cát vàng, người dân đều vẫy tay gọi cô một cách thân thiện dù bọn họ đều biết cô sẽ không nhìn thấy hoặc có nghe thấy cũng khó đoán ra là ai.

Tống Linh đi vào quán ăn của dì Lợi, khách khứa rất đông, dì Lợi đang tiếp khách vừa nhìn thấy cô đã chạy lại đưa cô vào bên trong ngồi.

“Tiểu Linh, đi vào đây, vào đây, cẩn thận kéo nhân viên dụng phải rồi đổ nước sôi vào người.”

“Dì Lợi, khách hôm nay đông lắm ạ?”

Dì Lợi cười khanh khách thành tiếng vui vẻ.

“Còn phải hỏi, đầu năm nay đột nhiên du khách từ đâu kéo đến rất đông.”

Thẩm Tước vừa bê đồ ăn ra cho khách xong chạy lại, hỏi: “Tống Linh, cô ra đây làm gì?”

“Anh xem tôi là bệnh nhân à, suốt ngày bắt tôi ở nhà, tôi sắp buồn đến chết rồi đây.”

Dì Lợi đuổi Thẩm Tước vào trong phụ dưới bếp, rồi vui vẻ nói: “Con đó, có phước còn không biết hưởng, Thẩm Tước đối tốt như thế còn muốn gì, mau mau tiến tới đi.”

“Dì...”

“Để dì xuống lấy đồ ăn cho con, ngồi đó.”

“Dì à, con ăn rồi, không ăn nữa đâu.”

Không khí tất bật náo nhiệt làm lắng đi ít nhiều giọng nói của người đưa tin tức trên ti vi như sau: Được biết, phó chủ tịch của tập đoàn Lý Dận, Lý Gia Hạo, sắp tới sẽ kết hôn cùng với thiên kim của tài phiệt Trương Chính, là Trương Thiệu Mai. Chiều ngày hôm nay Lý Gia Hạo sẽ ký giấy thu mua đảo Fuli và khu đất chợ đêm nằm trong trăn Đài Anh để tặng cho Trương Thiệu Mai làm quà cưới. Thông tin này đã được xác thực bởi chủ tịch hiện thời của Lý Dận, bà Chu Tích.

Dì Lợi nhìn thấy những hình ảnh của Lý Gia Hạo và Trương Thiệu Mai được chiếu trên màn ảnh mà tấm tắc khen ngợi.

“Trai tài gái sắc, đẹp đôi thật.”

Khách ăn ở cửa tiệm tỏ vẻ bất mãn với thông tin này, lời ra tiếng vào về việc thu mua, Tống Linh nghe loáng thoáng nên hỏi: “Dì Lợi à, việc mua đảo và đất của chợ đêm có ảnh hưởng gì đến chúng ta không?”

Dì Lợi thở dài, “Còn phải xem chủ nhân của nó như thế nào mới biết được con à, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ gặp phải khó khăn rồi.”

“Con không nghe rõ lắm, là ai mua vậy dì?”

“Là Lý Gia Hạo, phó chủ tịch của tập đoàn Lý Dân, mua tặng cho vợ sắp cưới, đúng thiệt là nhà giàu mà.”

Lý Gia Hạo... Tập đoàn Lý Dân... Vợ sắp cưới...

Tim Tống Linh chợt đập mạnh một nhịp rồi sau đó đập nhanh loạn xạ, tay run run.

Giọng dì Lợi quanh quẩn bên tai: “Con trai chủ tịch tập đoàn lớn lấy con gái của tài phiệt, như vậy là quá xứng lứa vừa đôi rồi, lại còn xinh đẹp như thế, nhưng Tiểu Linh nè, nhìn sao dì cũng thấy con xinh hơn đấy, nếu con là con gái của tài phiệt thì...” nói tới đây thì dì Lợi phải tay cười ha hả.

Tống Linh đứng lên bỏ đi, đã không nhìn thấy lại còn đang thất thần nên đụng trúng nhân viên đang bê thức ăn, đổ xuống tay cô, nước sôi nên khiến da cô đỏ ửng lên, cảm giác rất rát xâm chiếm.

Dì Lợi nhìn thấy bộ dạng của cô mà không hiểu gì, lại trông thấy cảnh đó, dì vội chạy lại.

“Tiểu Linh, con không sao chứ, vào đây dì bôi thuốc cho, mau lên.”

Tống Linh lắc đầu rồi bỏ đi theo chú chó đang dẫn đường.

Gia Hạo, nếu ngày đó không xảy ra chuyện, em không chạy trốn, thì bây giờ... Gia Hạo, thật tốt, biết anh sống hạnh phúc, em không còn cảm giác tội lỗi với anh nữa rồi...

* * *

Trời đã ngã chiều nhưng vẫn còn nắng gắt, Diệp Tử Yên bước vào tập đoàn Lý Dân để gặp Lý Gia Hạo, vừa hay anh ta cùng một số lãnh đạo sắp bước tới sảnh lớn. Diệp Tử Yên chạy tới, lớn giọng gọi tên Lý Gia Hạo.

Dừng bước, xoay người qua một bên để nhìn người gọi mình, Diệp Tử Yên mạnh dạn bước tới gần hơn, tia máu hằn lên trong đáy mắt, hắng giọng nói.

“Tại sao anh có thể làm như vậy? Đó là quê của Tống Linh mà?”

Nghe đến cái tên ấy, Lý Gia Hạo vẫn giữ được vẻ điềm nhiên như không hề biết Tống Linh là ai. Anh dặn nhân viên đi trước, rồi quay sang nhìn cô, lạnh nhạt hỏi lại:

“Tôi làm như vậy là làm gì?”

Diệp Tử Yên như không tin được đây chính là Lý Gia Hạo của ngày nào, có chút nghẹn ngào đau xót thay Tống Linh.

“Anh có thể quên Tống Linh, có thể cưới bất cứ ai, nhưng tại sao lại mua chính quê hương của Tống Linh để tặng cho vợ mình? Anh làm như vậy có nghĩ đến Tống Linh hay không? Có nghĩ đến không?”

“Tôi tặng đồ cho vợ mà cũng cần quan tâm là quê đó của ai à?”

“Anh thật sự thay đổi rồi. Anh không nghĩ một chút nào về Tống Linh nữa sao?”

Lý Gia Hạo cảm thấy ngột ngạt nơi lồng ngực, tiến tới một bước, chỉ vào bản thân mình, gằn giọng nói:

“Vậy cô ta có nghĩ đến tôi không? Có hay không?”

“...”

Lý Gia Hạo lại tiến thêm một bước khiến Diệp Tử Yên phải lùi ra sau.

“Cô ta bỏ tôi đi không nói một lời nào, bỏ hôn lễ còn đang dự định của chúng tôi, bỏ tương lai của chúng tôi, cô ta có nghĩ đến cảm giác của tôi hay không? Có biết tôi sẽ lo lắng như thế nào, đau khổ ra sao khi đi tìm cô ta mà không có lấy một tin tức hay không?”

“Chắc chắn cô ấy có nỗi khổ tâm, anh không hiểu Tống Linh hay sao?”

Lý Gia Hạo đút hai tay vào túi quần, cười khẩy một cái, hơi ngẩng đầu, nói: “Nỗi khổ.”

Lý Gia Hạo quay người, đi ra khỏi nơi này, Diệp Tử Yên đuổi theo bên cạnh, nói: “Gia Hạo, em tin anh vẫn còn yêu Tống Linh, anh hãy vì cô ấy mà thay đổi quyết định có được không? Anh có thể mua ở nơi khác cũng được mà. Nếu để Tống Linh biết được chắc chắn sẽ rất buồn, Gia Hạo...”

Lý Gia Hạo không nói tiếng nào, nét mặt không đổi, bước vào xe, chiếc xe lao đi vun vút. Diệp Tử Yên chạy bộ đuổi theo phía sau trong bất lực.

“Gia Hạo, xin anh hãy vì Tống Linh mà nghĩ lại, Gia Hạo...”

Diệp Tử Yên ngồi khụy xuống thở hồng hộc, ngẩn lệ, lí nhí nói.

“Tống Linh, cậu đang ở đâu? Gia Hạo sắp kết hôn rồi, cậu còn không mau về, Tống Linh...”

Thời gian trôi qua, mọi việc ắt hẳn sẽ phai nhạt, nhưng nỗi đau thì vẫn cứ từng chút gặm nhấm tôn hồn Lý Gia Hạo. Có ai hiểu cho những gì anh phải trải qua suốt ba năm nay hay không? Không có! Không ai có thể hiểu được. Những đau khổ của anh, các người không trải qua, đương nhiên nói dễ nghe rồi, nhưng tại sao cứ bắt anh vì cô ấy, bắt anh nhớ nhung, bắt anh yêu thương một người bỏ rơi mình không một lý do? Đó thật sự là rất tàn nhẫn!

~(hết chương 6)~

7. Chương 7: Tiếp Nhận Thông Tin

Chiếc xe của Lý Gia Hạo bị xe của Cố Thiên Sơ đang lái chặn lại, trong xe còn có Triệu Ngân Lam và Lan Tuệ Như.

Trợ lý tay đặt trên vô lăng, quay ra sau nói: “Phó chủ tịch, có người chặn ở đầu xe chúng ta.”

Đôi mày cương nghị liền nhíu lại, Lý Gia Hạo lạnh nhạt nói: “Cậu giải quyết đi.”

Ba cô gái bước ra, tiến về xe của Lý Gia Hạo, gạt trợ lý sang một bên, gõ cửa kính ngay vị trí của Lý Gia Hạo ngồi.

Lý Gia Hạo không hề có động thái nào tỏ ý muốn tiếp chuyện với bọn họ.

Cố Thiên Sơ bước vào vị trí lái xe của trợ lý để ngồi, nói: “Nếu anh không xuống xe để nói chuyện, buộc em phải lái xe đi, đương nhiên anh có cơ hội lựa chọn.”

Lý Gia Hạo thanh âm bình thản hỏi: “Có chuyện gì?”

Cố Thiên Sơ quay người xuống, liếc nhìn một lượt người anh, quả thật phong thái hoàn toàn khác, không còn là Lý Gia Hạo của trước đây.

“Anh không được mua đảo Fuli và chợ đêm đó.”

“Cho tôi một cái lý do.”

“Vì Tống Linh.”

Lý Gia Hạo xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của mình, vẫn là giọng điệu lạnh nhạt không cảm xúc.

“Xem ra cô ta rất có ảnh hưởng.”

“Chẳng lẽ không ảnh hưởng được anh?”

Khóe môi khẽ nhếch lên khó thấy được nụ cười mỉa mai của anh. Thanh âm lạnh nhạt cất lên: “Chỉ vì một người phụ nữ mà khiến tôi hủy bỏ quyết định mua bán lớn như vậy, có phải là các cô đề cao cô ta quá rồi không?”

Cố Thiên Sơ nghe những lời vô tình vô nghĩa ấy cảm thấy nóng bừng bừng trong người.

“Không đề cao cô ấy, mà là ngu ngốc đề cao tình cảm của anh giành cho cô ấy.”

Lý Gia Hạo khẽ cười, “Vậy thì cô nói đúng rồi, là ngu ngốc, vậy nên cô có thể đi được rồi.”

“Lý Gia Hạo, anh như vậy, Tống Linh không bỏ mới là ngu ngốc.”

Lý Gia Hạo bị câu nói ấy đâm một nhát xoáy vào tim, thật sự đã bị đả kích, thật sự đã bị đụng trúng ngay vết thương.

“Nếu ngày ấy Tống Linh không bỏ đi thì liệu mẹ anh có chấp nhận cho hai người cưới nhau không? Rồi cái cô Thiệu Mai kia có gây rắc rối cho cô ấy hay không?”

“???” Lý Gia Hạo khẽ nhún mày nhìn Cố Thiên Sơ với vẻ khó hiểu.

“Tống Linh từng nói với bọn tôi là mẹ anh không chấp nhận nó làm con dâu, ai mà biết được bà ta đã nói gì khiến Tống Linh phải ra đi. Không chừng sự ra đi đó lại có liên quan đến bà ấy.”

Lý Gia Hạo kinh ngạc với thông tin này, ngón tay đang xoay chiếc nhẫn bỗng nắm chặt nó lại.

Cố Thiên Sơ nói thêm một câu rồi bỏ đi: “Lý Gia Hạo, nếu còn chút tình cảm nào đối với Tống Linh, thì xin anh, hãy để người dân của trấn Đài Anh không phải mất đi việc làm, đừng thay đổi mọi thứ.”

Lý Gia Hạo sụp mi mắt xuống, trái tim không thể tiếp tục cầm cự, như vậy là đã quá đủ, anh không muốn ai nhắc đến Tống Linh, anh chỉ muốn vùi sâu tình cảm ấy vào trong tận tâm can để nó mãi mãi nằm yên ở đấy.

Anh thật sự sợ, sợ nỗi nhớ ấy lại tiếp tục bộc phát, tiếp tục dày vò tâm trí anh, anh hận, hận con người ấy, tại sao lại ra đi đột ngột không một lý do như vậy? Nguyên nhân thậm chí cũng không cho anh biết. Suốt mấy năm nay, số di động vẫn không hề thay đổi, vậy mà tại sao cô không nhắn một tin nào cho anh?

Lý Gia Hạo trước khi đặt bút ký vào giấy mua bán đã nhớ đến những lời Cố Thiên Sơ nói, sau đó buông bút xuống, đi ra ngoài trước bao nhiêu ánh mắt bàng hoàng của mọi người.

Bà Chu Tích chạy lại nắm tay con trai để hỏi cho ra lẽ, có biết hành động mình đang làm sẽ gây ra chuyện gì hay không?

Lý Gia Hạo nghiêm mặt, hỏi: “Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Bà Chu Tích không hiểu con mình đang đặt vấn đề gì, đứng trân người cho đến khi nghe câu tiếp theo.

“Ba năm trước, khi con sang Mỹ, mẹ đã nói gì với Tống Linh về hôn lễ của bọn con?”

Chu Tích nghe đến cái tên kia liền không vui, đã ba năm rồi mà con trai mình vẫn nhớ đến hay sao? Nay con lại dám chấp vấn bà mẹ này với thái độ đó?

“Có phải mẹ ép cô ấy ra đi?”

“Con nghĩ mẹ có thể nói gì đến mức khiến nó ra đi không một lời từ biệt? Nếu mẹ làm vậy thì đã làm ngay từ đầu khi hai đứa còn chưa đi quá xa rồi cần gì phải đợi con lún sâu vào tình cảm với nó mới chia cắt hai đứa?”

“...”

“Mau đi vào cho ký tên cho mẹ.”

Lý Gia Hạo suốt mấy năm nay vì Tống Linh ra đi mà buồn xuôi tất cả để cho mẹ của mình điều khiển, đến chuyện trăm năm anh cũng không tha thiết, muốn đặt đâu thì anh lấy đó, huống gì Trương Thiệu Mai là thanh mai trúc mã với anh, tình cảm coi như cũng tốt dù không phải là tình yêu.

Anh tiến đến ký vào giấy mua bán kia, chính thức trở thành chủ nhân của đảo Fuli và khu đất chợ đêm, cuộc sống của người dân trấn Đài Anh bây giờ đã nằm trong tay anh, nếu anh phá hủy, bọn họ cũng bị hủy hoại tiền đồ.

...

Lý Gia Hạo nhận lệnh của mẹ đưa Trương Thiệu Mai đến trấn Đài Anh để thăm chơi. Ngồi trên bãi cát vàng, làn gió thổi sượt qua mái tóc dài của Trương Thiệu Mai, cô nhìn ra ngoài mặt biển xanh gợn sóng.

“Đây là lần đầu em đến đây, người dân thật chân chất, cảnh nơi đây cũng rất đẹp.”

Anh im lặng không nói gì.

Trương Thiệu Mai quay sang nhìn anh, dịu dàng nói: “Gia Hạo, nếu em gọi anh một tiếng bạn trai, anh có dám đồng ý không?”

Anh nhú mày, quay sang nhìn cô, im lặng một lúc rồi lên tiếng.

“Bạn trai tức là không phải bạn gái, anh đương nhiên không cần em gọi cũng đồng ý.”

“Anh hiểu rõ ý em không phải vậy.”

Lý Gia Hạo khẽ nhếch môi cười khẩy, nét mặt vẫn lạnh nhạt, nói: “Nếu bạn trai không cần phải kết hôn, anh chấp nhận để em gọi cả đời.”

Trương Thiệu Mai tự giận bản thân lẽ ra không nên hỏi để rồi bị người ta tổn thương như thế.

Cô đưa tay choàng qua cổ anh, mỉm cười, nói: “Đừng cử động.”

Anh ngạc nhiên, khẽ nhếch môi cười như có như không, hỏi: “Chuyện gì?”

“...” Trương Thiệu Mai im lặng, đợi Tống Linh đi ngang qua khỏi tầm nhìn của hai người rồi mới vui vẻ nói: “Trong mắt anh có một người.”

Lý Gia Hạo cười khẩy, cảm thấy những trò của Trương Thiệu Mai thật nhàm chán, trong tâm anh lại hiểu rất rõ, nếu thay vào đó là Tống Linh, có lẽ anh sẽ mặt mày vui vẻ mà tiếp nhận loại đãi ngộ này.

Anh gỡ tay cô xuống rồi nhìn ra một khoảng nào đó, vô tình nhìn thấy bóng lưng của một cô gái dạt theo chó đang đi ở phía trước cách cũng đã xa, trong đầu liền hiện lên duy nhất một suy nghĩ, hơi giống Tống Linh thì phải.

Trương Thiệu Mai đương nhiên đã thấy rất rõ, cô vô cùng hoảng hốt nhưng lại diễn xuất cực hay, thật may là đã che giấu được vị hôn phu của mình.

Cô không ngờ Lý Gia Hạo đi loanh quanh khắp nơi tìm kiếm không ra, rốt cuộc cô ta lại ở ngay đây.

Cô ta sai người đi tìm nơi ở hiện tại rồi theo dõi hành tung của Tống Linh. Tay chân nhanh nhẹn, rất mau đã có thông tin, biết được đôi mắt của Tống Linh đã bị mù, Trương Thiệu Mai nghĩ như vậy càng tốt, Tống Linh sẽ không gây rắc rối cho mình.

Trương Thiệu Mai tìm cách phá hoại cuộc sống của Tống Linh với mong muốn Tống Linh rời khỏi nơi này, ngày nào cô còn ở lại, ngày đó Trương Thiệu Mai không thể sống yên.

Trương Thiệu Mai hợp tác với một số nghị viên để dẹp đi chợ đêm, xây dựng dãy phố cao tầng phong cách cổ kính như khách điểm ngày xưa của Trung Quốc, người dân muốn buôn bán thì thuê với giá trên trời.

Lý Gia Hạo biết được tin, lập tức nổi giận, tùm đến phòng của Trương Thiệu Mai để hỏi chuyện.

“Em làm như vậy có gì sai? Cải tiến, nâng cao cuộc sống người dân, phát triển trấn, chẳng phải là quá tốt?”

“Vấn đề là bọn họ không có khả năng thuê với giá cao như vậy. Hành động đó là đang phá hoại cuộc sống của bọn họ.”

Trương Thiệu Mai đương nhiên hiểu, nhưng chỉ có cách như vậy mới khiến một kẻ mù lòa như Tống Linh không còn nơi có thể dung nạp mà rời khỏi nơi này, tìm nơi khác mà đến.

“Em không phá hoại, đây là cải cách cuộc sống.”

Lý Gia Hạo nghiêm mặt, đứng lên, nói một câu rồi rời khỏi nơi này.

“Em như vậy, làm sao có thể làm phu nhân chủ tịch tương lai?”

8. Chương 8: Gặp Tình Địch

Tiểu thương ở chợ đêm gay gắt phản đối việc giải tỏa chợ, Tống Linh cũng biết được thông tin này, dù rất bất mãn với điều đó, nhưng bây giờ cô không muốn xuất hiện để gặp Lý Gia Hạo và Trương Thiệu Mai.

“Thẩm Tước.”

Thẩm Tước đang trông nôm sạp mỹ nghệ, nghe Tống Linh gọi liền xoay người lại, hỏi: “Tống Linh, có chuyện gì à?”

“Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều rồi, tôi không biết phải báo đáp anh như thế nào?”

“Tôi là cam tâm tình nguyện, đâu cần cô phải báo đáp gì.”

Tống Linh im lặng một lúc mới nói tiếp: “Bây giờ tôi có thể tự lo được rồi, anh không cần phải ở đây chịu cực khổ như vậy, chợ đêm nay mai không biết sẽ ra sao, anh...”

Thẩm Tước ngắt lời cô: “Tống Linh, cô không cần nói tiếp, tôi hiểu ý cô, có phải cô muốn đuổi tôi đi?”

Tống Linh lắc đầu: “Tôi không có ý đó, làm sao tôi có thể đuổi ân nhân của mình cơ chứ? Chỉ là...”

“Chỉ là cô muốn tôi trong lúc chợ đêm đang gặp khó khăn liền bỏ đi?”

“...”

Thẩm Tước nắm lấy tay của Tống Linh, như mọi khi, cô rút tay về nhưng lần này Thẩm Tước không cho cô có cơ hội đó.

“Tống Linh, tôi không muốn cô xem tôi là ân nhân. Tôi biết mình không ưu tú về mọi mặt, lại không biết ăn nói, nhưng tôi cũng có ưu điểm của mình.”

“...”

“Ưu điểm lớn nhất của tôi đó là chọn cô.”

Tống Linh theo bản năng giật mạnh tay mình về, Thẩm Tước lại nói: “Tống Linh, tôi yêu cô!”

“Tôi...”

Thẩm Tước bật cười thành tiếng để xóa đi sự ngượng ngùng lúc này của hai người.

“Cô yên tâm, tôi không phải nói ra là để ép buộc cô, cũng không phải để cô trả lời, tôi chỉ là muốn cô tiếp nhận thông tin xác thực này từ tôi.”

“Thẩm Tước...”

Thẩm Tước lại ngắt lời: “Yêu người, người không yêu mình, đó là chuyện rất bình thường trong cuộc sống, tôi hiểu điều đó, vì thế tôi không hề có ý định chiếm giữ, cô không cần phải nghĩ gì hết. Tống Linh, hãy để tôi bên cạnh chăm sóc cô, cho đến khi kiếm được tiền làm phẫu thuật mắt cho cô, khi mắt cô có lại ánh sáng, người đầu tiên cô nhìn thấy là tôi thì còn hạnh phúc nào bằng?”

Tống Linh trầm mặt, cô biết rõ tình cảm của Thẩm Tước dành cho mình, nhưng trái tim của cô đã quá đầy, không thể chứa thêm bất cứ người đàn ông nào khác.

Đã ba năm rồi, phẫu thuật ghép giác mạc đã hai lần đều thất bại, tài chính thì hạn hẹp, Thẩm Tước vẫn không bỏ cuộc, muốn cô có lại ánh sáng từng có, nhưng cô thì đã bỏ cuộc rồi...

“Tổng Linh, nếu thật sự không thể giúp cô có lại ánh sáng, tôi sẽ là đôi mắt của cô.”

Nợ tiền có thể trả, nợ tình là món nợ khó trả nhất.

Tổng Linh lắc đầu: “Thẩm Tước, anh đừng đối tốt với tôi như vậy, tôi không báo đáp nỗi ân tình này.”

“Tôi có kêu cô báo đáp sao?”

“Tôi...”

Thẩm Tước dù không biết được quá khứ của Tổng Linh, không biết được tâm tư của cô, nhưng lại biết rõ, cô mãi mãi không thể dành tình cảm cho anh hay bất cứ người đàn ông nào khác ngoài người trong tim cô. Anh lại cười cười xóa đi không khí ngột ngạt hiện tại.

“Bỏ đi, chúng ta vốn dĩ không thích hợp để nói đến chuyện này.”

* * *

Tổng Linh đang ngồi trong nhà thì ngửi thấy một mùi nước hoa rất thơm, nhưng cô chưa bao giờ xài nước hoa nên không biết là loại gì, chỉ biết chắc đây là mùi của nữ.

“Ai đấy?”

Trương Thiệu Mai chậm rãi vỗ tay, “Quả thật người ta nói không sai, người mù có chiếc mũi và đôi tai rất thính.”

Tổng Linh nghe giọng không nhận ra ai mà mình quen, qua cách nói cũng thấy không phải người đối tốt với mình.

“Cô là ai, vào nhà tôi làm gì?”

“Cô không nhận ra giọng nói của tôi sao?”

“???”

“Tôi là Trương Thiệu Mai, vợ sắp cưới của Gia Hạo.”

Bất giác bàn tay Tổng Linh bấu chặt vào mặt bàn gỗ, trong lòng trỗi lên cảm giác cay đắng, cái tên này cô nhớ rất rõ, cô ta lại còn cố tình cho về sau vào. Tổng Linh cười khẩy.

“Coi bộ cuộc hôn nhân này kéo dài không biết tới khi nào, ba năm trước cô đã báo tin hai người sẽ kết hôn, đến bây giờ vẫn chỉ là “sắp” mà thôi.”

Trương Thiệu Mai nhướn miệng cười, bước đến ngồi ở ghế đối diện, nét mặt tựa hồ tĩnh lặng nhưng lòng lại dậy sóng không yên.

“Báo với cô, hai tháng nữa chúng tôi chính thức kết hôn, Gia Hạo cũng đã biết cô đang sống nhờ chợ đêm cho nên mới mua khu đất đó tặng tôi.”

Một trận đau đốn xuyên tim, Tổng Linh im lặng.

“Cô biết điều thì hãy rời khỏi nơi này để người dân chợ đêm được an yên, bằng không, tôi sẽ phá hoại nó.”

“Tại sao cô phải làm như vậy?”

“Bởi vì tôi thấy cô chướng mắt.”

Chướng mắt?

“Vì cô không tự tin vào bản thân, không tin vào tình cảm Gia Hạo đối với mình?”

Nói trúng tim đen, Trương Thiệu Mai không dỗi không chế tâm trạng bản thân bằng Tổng Linh, cô ta cao giọng: “Tổng Linh.”

Đôi mắt của Tổng Linh vô hồn, cơ bản là không ai nhìn ra suy nghĩ của cô.

“Không ngờ là tôi đã nói đúng. Cô yên tâm, tôi và Gia Hạo, vốn dĩ không có mối liên thông nào, bây giờ... không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.”

“Phí lời.”

“ ... ”

Trương Thiệu Mai đứng lên, cay đắng nhìn Tống Linh, nói lời cuối rồi rời đi.

“Ngày nào cô còn ở đây, ngày đó chợ đêm sẽ không yên. Cô chính là nguyên nhân khiến tôi hủy hoại cuộc sống của bọn họ, cô hiểu rồi chứ?”

Tống Linh lại một lần nữa bị đả kích, cứ tưởng trốn chạy là sẽ được yên thân, ngờ đâu lại đuổi cùng giết tận, cô bị hại như vậy chưa đủ thê thảm hay sao? Năm ấy nếu như cô không muốn trốn chạy Lý Gia Hạo thì có lẽ đã để Thẩm Tước truy tội danh kẻ đứng sau lưng tên thối nát kia là Trương Thiệu Mai rồi, bây giờ cô ta còn muốn hại con đường kiếm sống của người dân vô tội.

~(hết chương 8)~

9. Chương 9: Tái Ngộ

Tống Linh bước đi trên bãi cát vàng, vì mãi suy nghĩ nên không nghe thấy người quen chào hỏi mình, cứ như vậy mà mang theo chú chó Lý Manh bước đi.

Lý Gia Hạo ngồi dựa vào thành ghế của người dân, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt xa xăm hướng nhìn về phía dân làng đang gỡ lưới cá. Vô tình ánh mắt dừng trên người Tống Linh.

Trái tim bỗng nhiên đập hỗn loạn, nỗi lo sợ cô sẽ biến mất ập đến, anh chạy vội tới, là gương mặt này, đúng là gương mặt này rồi. Lý Gia Hạo vì vui, vì hạnh phúc mà suýt chút thì bật khóc. Nhưng...

Tống Linh đi ngang qua như không hề có sự tồn tại của anh, cả thân người Lý Gia Hạo khựng lại, cổ họng khô khan, anh xoay người nhìn cô.

Thẩm Tước từ xa gọi tên cô, anh ta chạy lại, cô mỉm cười, “Thẩm Tước.”

“Tống Linh, tôi và dì Lợi tìm cô này giờ.”

Tống Linh.

Lời người này nói ra Lý Gia Hạo nghe rõ mồn một, rõ là cô ta, tại sao lại xem như không nhìn thấy mình? Được lắm Tống Linh, suốt thời gian qua là em cố tình trốn anh, vì sao?

Lý Gia Hạo cho người tìm kiếm địa chỉ của Tống Linh rồi tìm đến, đứng ngoài cửa nhìn cô rất lâu, rất lâu, cô tí mĩ sâu từng vò sò vào sợi cước để làm gì đó anh không biết, nhưng cảm thấy quá trình của cô có chút khó khăn. Trong trí nhớ của anh, Tống Linh không phải là loại người có tính kiên nhẫn ngồi làm những việc nhàm chán như vậy.

Lý Manh chạy từ sau nhà lên, nhìn thấy Lý Gia Hạo nên sửa mấy tiếng, Tống Linh đưa mặt ra hướng cửa, hỏi: “Là ai ở ngoài đó?”

Lý Gia Hạo kinh ngạc, bước vào đối diện với cô nhưng cô vẫn không ngừng hỏi “Ai đó?” khiến anh không khỏi bàng hoàng. Tống Linh bắt đầu sợ sệt, đứng lên quơ tay tìm đường đi lùi về sau.

“Là ai? Tại sao không lên tiếng?”

Lý Gia Hạo không khỏi xót xa mà chạy tới kéo cô vào lòng siết chặt, một cảm giác thân quen lần ất nhưng Tống Linh vẫn không thể tự tin với cảm giác của mình, sự lo sợ ấy mạnh mẽ và quyết liệt hơn khiến cô vùng vẫy.

Cho đến khi giọng nói êm tai, mềm mại như nước chảy của anh cất lên: “Tiểu Linh!”

Tiểu Linh. Tiểu Linh.

Tổng Linh đứng yên, cô khẽ nhú mồm, cô nhớ giọng nói này, cô nhớ rất rõ, hằng đêm nó đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô nhớ, cô nhận ra, nhưng phải làm sao đây, cô không thể gặp anh, không thể đối diện với anh lúc này. Tổng Linh rút tay lại, lùi về sau một bước.

“Tiểu Linh, anh là Gia Hạo, là Gia Hạo đây.”

“...”

Lý Gia Hạo chợt nghẹn nơi lồng ngực, đã bao lâu rồi anh không để mình bị mất khống chế như vậy?

“Tiểu Linh, em không nhận ra giọng của anh sao?”

Nhận ra chứ, làm sao cô có thể quên đây? Tổng Linh như nghẹn ngào cảm xúc, nếu không có anh đang ở đây, có lẽ cô đã vỡ òa mà bật khóc. Cô cố nén cảm xúc, đôi môi mấp máy.

“... Đã lâu không gặp, chào anh, Lý tiên sinh.”

Lý Gia Hạo bất ngờ với lời chào xa cách này của cô, anh tiến đến nắm chặt bả vai cô, gần giọng nói: “Tiểu Linh, nói cho anh biết, vì sao em lại bỏ đi, vì sao lại mù lòa như thế này?”

Tổng Linh cố chống cự không cho phép mình yếu mềm mà rơi lệ.

“Không vì lý do nào cả. Lý tiên sinh, xin anh hãy tự trọng.”

Lý Gia Hạo bị thái độ của cô làm cho tức giận, cười khẩy một cái, ép cô vào tường, cưỡng hôn cô.

“Tự trọng? Anh không hề biết tự trọng là gì đâu. Đối với em thì càng không có tự trọng, rõ chưa?”

Ký ức muốn xóa sạch kia lại hiện về, có đau đớn, có ghê tởm, có hoảng loạn, có sợ hãi, cô dùng hết sức đẩy Lý Gia Hạo ra, run rẩy chạy ra ngoài, vấp chiếc ghế nên té ngã.

Chạy lại đỡ, cô sợ sệt hất tay ra khiến Lý Gia Hạo muôn vòn xót xa, là em sợ tôi, điều gì khiến tôi trở nên đáng sợ như vậy?

Ôi, đau đớn quá!

Thẩm Tước vừa huýt sáo vừa cầm thức ăn đi vào, nhìn thấy tình hình hiện tại, vội quăng thức ăn xuống, chạy tới, hung hăng đẩy Lý Gia Hạo ra.

“Anh muốn làm gì?”

“...”

“Tổng Linh, hấn ức hiếp cô?”

Tổng Linh lắc đầu.

Thẩm Tước ôn nhu đỡ cô đứng lên, quay lại nhìn Lý Gia Hạo, ánh mắt đầy tia lửa giận, Thẩm Tước nhận ra người đàn ông sang trọng này.

“Anh là chủ nhân mới của khu đất chợ đêm? Tối đây làm gì?”

Lý Gia Hạo im lặng, anh hiểu rồi, cô ta là vì hấn nên rời bỏ mình, là vậy, sự tình đã quá rõ.

“Cô cũng thật có sức hấp dẫn, ngay cả mù lòa cũng câu dẫn được một tên trông rất phong độ.”

Thẩm Tước tức giận thay Tổng Linh, chẳng nói chẳng rằng liền tung một cước vào mặt Lý Gia Hạo, một vết máu liền xuất hiện trên khóe miệng.

Tổng Linh nghe tiếng liền biết đánh nhau, cô giữ chặt Thẩm Tước lại, lắc đầu, nói: “Thẩm Tước, dừng lại.”

“Hấn ta không có quyền gì nói cô như vậy. Đó là nhục mạ.”

Lý Gia Hạo cười khẩy, ánh mắt u uất, trong giọng nói chứa đựng nỗi buồn thê lương.

“Tổng Linh, đêm hôm ấy khi trở về nhà, tôi cứ tưởng là cô chưa về, chờ, chờ mãi đến khuya vẫn không thấy cô, tôi bắt đầu lo lắng, tôi đã đi tìm cô suốt đêm ở ngoài đường. Lúc đó cô có biết tôi hoảng loạn như thế nào không? Tôi không tin cô cứ như vậy mà đi, tôi sợ cô xảy ra chuyện. Tôi tìm cô khắp nơi suốt một tháng liền, rốt cuộc, cô nhắn tin báo an toàn.”

“...”

Lý Gia Hạo quát lớn trong đau đớn: “Nhưng tin đó không phải là nhắn cho tôi.” đáy mắt bắt đầu đỏ ngầu, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, giọng nói chứa sự bất lực, tuyệt vọng: “Hóa ra, tôi không là gì của cô cả. Hóa ra, là tôi tự mình đa tình. Hóa ra, cô rời bỏ tôi vì một người khác. Hóa ra là vậy.”

Lý Gia Hạo quay lưng bước đi, Thẩm Tước nghe ra đã hiểu sự tình, đã hiểu mối quan hệ của hai người này, định lên tiếng giải thích thì Tổng Linh kéo tay anh rồi lắc đầu.

Đột nhiên Lý Gia Hạo quay người lại, nói thêm một câu: “À, tôi sắp kết hôn rồi, khi đó sẽ gửi thiệp mời cho cô, đưa anh ta đến nhé.”

Bóng lưng anh khuất dần trong ánh hoàng hôn đỏ hồng...

Tổng Linh bây giờ như trút bỏ toàn bộ sức lực chống cự, cô ngã khụy xuống sàn nhà, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Gia Hạo... Gia Hạo...

10. Chương 10: Hảo Tử Muội

Trương Thiệu Mai đứng trước cửa phòng khách sạn của Lý Gia Hạo đợi anh trở về. Cô lo lắng đi qua đi lại không yên, giờ này anh còn có thể đi đâu chưa về, có khi nào là đã gặp lại Tổng Linh rồi không?

Vừa nghĩ đến đó thì Trương Thiệu Mai đã tức tốc muốn đi tìm Lý Gia Hạo.

Vừa đi được mấy bước đã gặp Lý Gia Hạo người nồng nặc hơi men, bước chân loạn choạng trở về.

Chạy đến đỡ, đưa tay lấy thẻ khóa phòng mở cửa, Lý Gia Hạo ngược lên cười hì hì, gương mặt đỏ ửng, chỉ tay vào người Trương Thiệu Mai.

“Cô là đồ đàn bà xấu xa, ích kỷ.”

Trương Thiệu Mai nhú mồm đưa anh vào giường nằm, cởi bỏ áo khoác ngoài, tháo giày ra, vừa đứng lên định đi lấy khăn lau người cho anh thì bị ai kia kéo lại đặt nằm dưới thân.

Tim cô bắt đầu đập thật nhanh, hồi hộp, hồi hộp...

Lý Gia Hạo nhìn kỹ gương mặt này, đưa tay khẽ chạm vào hàng mày của cô, ôn nhu gọi một tiếng: “Tiểu Linh.” sau đó cúi xuống hôn tới tấp.

Trương Thiệu Mai giật mình, phút giây hồi hộp đợi chờ được yêu thương bỗng tan biến, cô liêu mạng né tránh, cô không phải là Tổng Linh, cô muốn anh biết cô là Trương Thiệu Mai, là vợ sắp cưới của anh...

“Gia Hạo buông ra, Gia Hạo, em là Thiệu Mai, là Thiệu Mai...”

Lý Gia Hạo dừng lại một chút, sau đó tiếp tục động tác của mình, hôn lên môi cô, chuyển xuống vùng da cổ của cô, sau đó thì dừng lại, anh nằm sang một bên, ánh mắt bi thương nhìn lên trần nhà, dưới ánh đèn ngủ hồng mờ ảo, Trương Thiệu Mai quay sang nhìn anh, rất lâu sau đó lên tiếng.

“Anh biết rõ em là Thiệu Mai, anh cố tình gọi tên cô ta, anh cố tình tự lừa dối bản thân, có phải không?”

“...”

“Anh làm như vậy để khiến em tổn thương có phải không?”

Trương Thiệu Mai đứng lên nhìn anh, nhìn người đang dở sống dở chết kia.

“Nếu cô ta chưa từng xuất hiện, có phải anh sẽ yêu em hay không?”

Quá yên tĩnh.

Một lúc lâu, Lý Gia Hạo lên tiếng, giọng nói rất trầm, rất nhẹ nhàng tựa gió thoảng qua.

“Nếu không có Tống Linh thì sẽ không có Lý Gia Hạo của ngày hôm nay, liệu em có yêu anh nữa hay không?”

Trương Thiệu Mai dứt khoát trả lời không cần suy nghĩ: “Em vẫn sẽ yêu, bởi vì em yêu con người anh, không phải vì anh của khi nào cả.”

Lý Gia Hạo khẽ cười, gương mặt toát lên sự lạnh lẽo khiến người nhìn vừa thấy đáng sợ vừa đáng thương.

“Người duy nhất anh muốn là Tống Linh.”

Trương Thiệu Mai nhoi nhói trong tim.

“Điều kiện cô ấy không bằng em, ngoại hình không bằng em, học thức không bằng em, cái gì cũng không bằng em. Nhưng anh không cần những thứ đó, thứ anh cần là cô ấy, chỉ cần là cô ấy thôi.”

Trương Thiệu Mai tại sao phải đứng đây nghe những lời này của anh cơ chứ? Cô hận không thể một nhát dao đâm chết Tống Linh ngay tức khắc.

“Anh tưởng nói như vậy sẽ khiến em từ bỏ anh, từ bỏ cuộc hôn nhân này sao? Lý Gia Hạo, em nói cho anh biết, anh cho dù có không yêu em thì đời này, kiếp này cũng phải ở bên cạnh em, anh mãi mãi không được tự do bên người con gái khác.”

Trương Thiệu Mai rời khỏi phòng.

Lý Gia Hạo lại tiếp tục nói: “Nhưng cô ấy không cần anh nữa, cũng không cho anh cần cô ấy nữa.”

Hôm sau Lý Gia Hạo đến gõ cửa phòng Trương Thiệu Mai chỉ để nói đưa cô về lại thành phố. Cô không đồng ý, hai người lại bắt đầu xung đột.

“Ở lại làm gì?”

“Chỉ là em chưa muốn về.”

“Vậy thì em cứ ở lại.” Lý Gia Hạo không nói nhiều, liền quay người.

Có phải Gia Hạo gặp lại Tống Linh rồi hay không? Đêm qua mình thật ngu ngốc, không hỏi rõ xem. Nhưng... Nếu đã gặp rồi thì tại sao anh ấy lại dễ dàng rời đi như vậy? Đáng lý ra phải chạy tới ôm cô ta thật chặt rồi không cho rời xa nữa chứ?

Trương Thiệu Mai nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay anh lại.

“Tại sao anh lại về lúc này?”

“Có gì sao?”

Cô lắc đầu: “Không. Nhưng mà...”

Lý Gia Hạo xoay người lại dò xét cô, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Anh... Anh đã gặp Tống Linh?”

Lý Gia Hạo kinh ngạc, tại sao cô ta lại biết Tống Linh ở đây? Trầm tư một lúc lâu, Lý Gia Hạo im lặng làm Trương Thiệu Mai lo lắng tột độ, cảm giác như vừa phạm phải lỗi tày trời. Anh đột ngột lên tiếng.

“Đến giờ rồi, anh đi đây.”

Lý Gia Hạo trở về là vì chị gái Lý Nhã Tuyết phải phẫu thuật tim, anh rể Mã Dận Hy lại không hay biết mà ngay hôm nay kết hôn với một cô gái khác. Anh không muốn phá hoại chuyện tốt của anh rể, chỉ là anh thiên về chị ruột của mình hơn, đành phải nói lời xin lỗi với cô gái xấu số kia, cướp chú rể đi. Mà cô gái xấu số kia không ai khác lại là Diệp Tử Yên, bạn thân của Tống Linh.

Lần này xem ra tội nghiệt của anh đã bị hội bạn thân này một lần nữa ghim.

Cố Thiên Sơ đến gặp Mã Dận Hy trong bệnh viện để tặng cho anh ta một bạt tai nảy lửa. Mã Dận Hy dù có bị thêm vài cái tát nữa cũng không thể hết tội lỗi đối với Diệp Tử Yên. Anh đứng yên không nhúc nhích, tâm can đau nhức hơn ai hết nhưng không thể nói ra.

Lý Gia Hạo tiến đến, lạnh nhạt nói với Cố Thiên Sơ.

“Tử Yên có thể sẽ rất đau, nhưng cô ấy vẫn chưa có mối liên thông nào với anh ấy, nỗi đau này sẽ mau chóng qua đi. Nhưng còn chị của tôi, vì anh ấy mà phải hi sinh suốt 8 năm nay, đã có con với nhau, là vợ chồng hợp pháp...”

Cố Thiên Sơ mở to mắt ngược nhìn Lý Gia Hạo, đồng dạng nói: “Mau chóng qua đi? Anh xem nhẹ tình yêu của người khác như vậy, có phải là anh cũng xem nhẹ tình yêu của mình đối với Tống Linh? Lý Gia Hạo, là chúng tôi nhìn nhầm anh, Tống Linh yêu lắm phải anh, cô ấy rời bỏ anh có phải vì đã nhìn thấy điều này?”

Lý Gia Hạo trở nên mất bình tĩnh, “Phải, là vì tôi nên cô ta mới bỏ đi, còn là đi theo một tên đàn ông khác.”

Cố Thiên Sơ vung tay tát Lý Gia Hạo một cái còn mạnh hơn vừa rồi tát Mã Dận Hy.

“Lý Gia Hạo, anh dám nhục mạ Tống Linh một câu, tôi đánh anh một cái.”

Lý Gia Hạo không ngần ngại mà nói thêm: “Các cô cho rằng cô ta thanh cao? Cho rằng cô ta có nguyên nhân khó nói mới bỏ đi? Sai rồi, cô ta là đi theo tên đàn ông khác, đến quê cô ta tìm gặp thì rõ.”

Cố Thiên Sơ kinh ngạc, giọng cũng trở nên đứt quãng: “Tống Linh... Cậu ấy, cậu ấy đang ở quê?”

“Phải.”

Cố Thiên Sơ vui đến phát khóc, ngàn lời không thể diễn tả, cô như không tin được mà đứng ngơ ngẩn một lúc. Sau đó thì nheo mắt lại nhìn Lý Gia Hạo.

“Tại sao anh không đưa cô ấy về? Có phải là anh đã hết yêu cô ấy rồi hay không?”

Lý Gia Hạo không trả lời, mặc kệ cô mà đi đến đứng trước cửa phòng phẫu thuật đợi cùng anh rể.

Hôm sau, hội bạn thân tốc hành chạy đến trấn Đài Anh để tìm kiếm Tống Linh. Chết tiệt, tại sao ba năm trước bọn họ cũng đến đây tìm kiếm mà không có chứ?

Đứng trước cửa nhà, nhìn thấy Tống Linh, cả bốn người như vỡ òa mà bật khóc, bọn họ chạy đến ôm Tống Linh khiến cô giật mình.

“Tống Linh, cậu tại sao lại bỏ về đây cơ chứ?”

“Tống Linh, cậu thật độc ác, tại sao lại không liên lạc với ai?”

Triệu Ngân Lam lơ lửng mà nói: “Cậu có biết Gia Hạo sắp kết hôn rồi không?”

Lan Tuệ Như vỗ bộp vào vai Triệu Ngân Lam nhắc nhở.

Tống Linh nghe những câu hỏi dồn dập này liền rơi nước mắt. Ngân Lam, Thiên Sơ, Tử Yên, Tuệ Như, là các cậu thật sao?

Sau khi luân chuyển với những câu hỏi mà không nhận được bao nhiêu câu trả lời, bọn họ phát hiện Tống Linh bị mù, lòng bị thương lại vậy lên, cảm xúc nghẹn nơi lồng ngực.

Tống Linh giờ đây rất muốn nhìn xem các tỷ muội của mình hiện như thế nào rồi, có khác đi chút nào không. Cô cười nhẹ, hỏi:

“Thiên Sơ, Ngân Lam, hai cậu có con chưa? Còn Tử Yên và Tuệ Như đã có ai theo đuổi chưa đấy?”

Diệp Tử Yên bị nhắc đến, mặt lại buồn rười rượi, trái tim đau đớn muốn gào thét. Triệu Ngân Lam cũng đau lòng không kém nhưng trước nay vẫn luôn giấu che giấu mọi người về chuyện tình cảm, cô chỉ cười cười, nói: “Vẫn chưa.”

Cố Thiên Sơ nắm lấy tay Tống Linh đặt lên bụng mình, nói: “Linh Linh, cậu sắp làm dì rồi đấy. Tôi... Ba tháng rồi.”

Lan Tuệ Như sờ sờ bụng Cố Thiên Sơ, thờ ơ nói: “Ba tháng thôi, đâu đã có bụng chứ.”

11. Chương 11: Buông

Sau khi giải quyết xong chuyện ở nhà, Lý Gia Hạo lại đến trấn Đài Anh. Ngồi trong phòng của khách sạn, ngón trỏ Lý Gia Hạo xoay tròn theo miệng tách cà phê trên tay, nét mặt u ám tựa như ai gây sự vào lúc này với anh liền giết không tha. Trên bàn là những tấm ảnh có Tống Linh và Thẩm Tước, Tống Linh trong ảnh cười rất tươi ngồi ở sạp đồ mỹ nghệ của Thẩm Tước bán trong chợ đêm.

Nhấp một ngụm cà phê, Lý Gia Hạo lạnh nhạt nói với Trương Thiệu Mai đang đứng ở ngoài lan can.

“Giải tỏa đi.”

Trương Thiệu Mai nhếch môi cười nhẹ, xoay người lại, e ngại hỏi:

“Tại sao?”

Nâng mí mắt nhìn cô chưa đầy ba giây, anh không trả lời, tiếp tục đưa ánh mắt đắm chiều nhìn vào những bức ảnh trên bàn.

Trương Thiệu Mai khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng tiến tới sau lưng anh, choàng hai tay ôm cổ anh, dịu giọng nói:

“Tại sao em phải nghe lời anh? Anh nói, em không được làm thì em không làm. Anh nói, em làm là em phải làm sao?”

“...”

“Em chính là không muốn giải tỏa nữa, em phải để cho anh chứng kiến người phụ nữ mình yêu cùng người đàn ông khác hạnh phúc như thế nào. Có như vậy thì anh mới chịu thức tỉnh”

Tách cà phê trên tay liền bị vỡ vụn dưới sàn nhà. Lý Gia Hạo đứng lên, quay lưng tiến về phía cửa phòng. Trương Thiệu Mai nhanh miệng lên tiếng.

“Lý Gia Hạo, anh là kẻ hèn nhát.”

Lý Gia Hạo dừng bước, vẫn không xoay người lại.

“Anh yêu Tống Linh nhưng lại không biết tại sao cô ta rời bỏ mình.”

“...”

“Anh yêu Tống Linh nhưng lại không dám đấu tranh chống lại mệnh lệnh của mẹ mình mà cưới em.”

“...”

“Gặp lại rồi cũng không dám đối mặt với cô ta, tìm hiểu nguyên nhân, càng thất bại hơn là chỉ biết dùng thủ đoạn để chia cắt bọn họ. Anh như vậy là vì điều gì chứ?”

Lý Gia Hạo hai tay đã nắm chặt, lòng dạ nóng như lửa đốt, có phải là cô đang cố tình đả kích anh? Không phải là cô muốn anh rời xa Tống Linh hơn ai hết hay sao?

Trương Thiệu Mai bước đến đối diện Lý Gia Hạo, đưa một tài liệu gì đó cho anh, nhìn thẳng vào mắt anh, nói:

“Lý Gia Hạo, Tống Linh rời xa anh là vì cô ta không yêu anh, anh nên chấp nhận sự thật này đi, đừng trốn tránh nữa.”

Lý Gia Hạo lưỡng lự nhìn cô rồi nhìn tài liệu trên tay cô.

“Anh tự mình xem đi.”

Thấy anh không có ý muốn xem, Trương Thiệu Mai tự đưa vào tay cho anh.

Sau khi xem tờ thứ nhất, con người Lý Gia Hạo đảo qua lại như không tin, lật sang tờ thứ hai, lồng ngực bỗng nặng trĩu, đáy mắt bắt đầu hằn lên tia máu, Lý Gia Hạo nắm chặt tờ giấy đến nỗi nhàu nát.

Trương Thiệu Mai tiếp tục nói: “Dựa vào ngày tháng trong đó có thể thấy, đó là khoảng thời gian nào, anh cũng biết rồi chứ?”

Xem đến tờ giấy thứ ba, Lý Gia Hạo thật không muốn xem nữa, anh diên mắt thôi. Vò nát rồi ném xuống đất, Lý Gia Hạo rút nước mắt, gầm lên một tiếng đau thương.

“Tại sao có thể...?”

“Người anh thương yêu ngày nhớ đêm mong rốt cuộc đã phản bội anh, em xem anh còn tiếp tục yêu cô ta nữa hay không?”

Lý Gia Hạo la lên, giọng nói uy nghiêm trong tức giận: “Ra ngoài.”

Trương Thiệu Mai nhẹ nhàng ôm anh, vuốt ve anh thật dịu dàng.

“Gia Hạo, anh còn có em mà.”

“...”

“Lúc nhỏ, anh hay dỗ em như thế, anh nhớ không? Ngày mẹ em mất, anh cũng ôm lấy em, anh nói, em còn có anh, chẳng phải sao?”

Lý Gia Hạo đau đớn tận tâm can, nỗi đau suốt bao năm qua bộc phát ngay lúc này, nước mắt tự nhiên mà rơi ra khỏi đáy mắt. Được, anh hứa, anh chỉ khóc một lần này vì Tống Linh nữa thôi, sau đó, anh sẽ toàn tâm mà cười cô, cố gắng dành tình cảm cho cô.

* * *

Đảo Fuli được xây dựng khu giải trí rất lớn, tập đoàn Lý Dân đầu tư không nhỏ vào trấn Đài Anh để khai hoang và phát triển thành nơi du lịch, tạo việc làm cho người dân, giúp cuộc sống người dân nơi đây thêm ổn định hơn.

Nhưng tình hình ở chợ đêm thì gay gắt rất nhiều. Người dân vừa nhận ân huệ vừa bị ngược đãi, không biết phải oán than như thế nào, chỉ mang một nỗi u uất trên gương mặt.

Tống Linh biết, có rất nhiều người dân gắn bó với chợ đêm, nhờ vào chợ đêm mà sống, không phải ai cũng có điều kiện làm việc ở khu giải trí kia.

Cô đến tìm gặp Lý Gia Hạo, lúc này anh ta đã chuyển sang phòng của khu giải trí đang được xây dựng.

“Chủ tịch Lý hiện đang bận, không thể gặp cô.”

“Khi nào anh ấy xong việc? Tôi có thể ngồi đợi, phiền cô chuyển lời giúp tôi.”

Đây là lần thứ hai cô tới đây xin gặp, cô nhân viên ái ngại, cô biết rõ là sếp của mình từ chối gặp.

“Cô Tống, Chủ tịch sẽ không...”

Chưa kịp nói hết câu thì Lý Gia Hạo đã đứng trước mặt, giơ tay lên ra hiệu, cô nhân viên lui xuống.

Hai tay dút vào túi quần, lưng thẳng tắp, ánh mắt phức tạp, Lý Gia Hạo cứ như thế mà nhìn Tống Linh. Đã ba năm rồi, đây là lần đầu anh nhìn cô rõ như vậy từ sau khi gặp lại nhau. Đôi mắt vẫn to tròn nhưng tại sao lại mất đi thị giác như thế, anh thật không hiểu. Gương mặt hốc hác nhưng ngũ quan vẫn xinh xắn, hình như cô già đi hơn nhiều, mái tóc cũng đen và dài hơn.

Tống Linh cảm giác được có người đang đứng ở đây, ngửi thấy mùi hương mà cả đời này cô không thể nào quên, mùi mộc thơm thoang thoảng nam tính rất đặc trưng.

Đôi môi nhỏ nhắn nhặt nhòa mấp máy: “Gia Hạo?”

Nói quên là có thể quên được ngay thì trên thế giới này đâu còn ai phải khổ đau vì ái tình. Lý Gia Hạo hít một hơi sâu, khẽ gật đầu.

“Tổng Linh.”

Tổng Linh nắm chặt dây xích trong tay, chú chó Lý Mạnh ngo nguậy dưới chân.

“Là cô muốn gặp tôi?”

“Phải.”

Lý Gia Hạo gơ tay, cô nhân viên bước tới, anh chìa tay về hướng phòng tiếp khách, hiểu ý, cô nhân viên dìu Tổng Linh vào phòng.

Sau khi ngồi xuống sô pha, Lý Gia Hạo lên tiếng, thanh âm lạnh nhạt.

“Có chuyện gì?”

Tổng Linh trầm mặt một lúc như đang tìm kiếm câu từ sao cho thích hợp nhất để mở lời. Rốt cuộc cũng lên tiếng:

“Mong anh hãy nghĩ lại, việc giải tỏa đất ở chợ đêm.”

Lý Gia Hạo ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không hề rời khỏi người Tổng Linh. Khóe môi khẽ nhếch.

“Nghĩ lại? Nghĩ như thế nào?”

“Có thể nào...” cô cắn môi dưới, “Có thể nào giữ lại chợ đêm không?”

Tổng Linh biết đề nghị của mình là vô lý, hướng gì giữa cô và anh đã không còn liên quan gì nhau. Nhưng vì người dân nơi đây, cô muốn thử, dù là một chút hi vọng le lói, cô cũng muốn nó chiếu sáng.

“Việc ở chợ đêm, không phải do tôi giải quyết.”

“...” không phải anh?

“Là do vợ của tôi, Thiệu Mai.”

Tim cô nặng nề mà đập, tâm trạng trùng xuống, là do vợ của anh, phu thê đồng tâm, chia nhau cai quản, rõ là rất bình thường, nhưng sao tim cô đau thế này?

Cổ họng nghẹn lại, bờ vai khẽ run, Tổng Linh cố gằng giọng, nói:

“Có thể nào... nói với... vợ của anh đừng giải tỏa được không? Người dân rất cần có chợ đêm, cuộc sống của bọn họ đều nhờ hết vào nó. Không thể nói bỏ là bỏ được.”

Không thể nói bỏ là bỏ được.

Lý Gia Hạo khẽ cười, phải, không thể nói bỏ là bỏ được, vậy tại sao cô lại dễ dàng hủy hoại tình yêu của tôi, dễ dàng bỏ rơi tôi như vậy, Tổng Linh?

“Vậy còn cô, cô có cần có nó không? Hay là không có cũng được, chẳng sao cả, cô có thể tìm nơi khác mà nương nhờ?”

Câu nói này của anh nghe qua thì rất bình thường, nhưng nghĩ lại một chút, sao giống đang mỉa mai đến vậy?

“Tôi...” tại sao cô của bây giờ lại không thể nào đối đáp với anh được như khi xưa? Có phải vì tội lỗi mình gây ra hay không đây?

“Thật xin lỗi, chuyện này tôi không thể giúp được rồi, đã phiền cô Tổng một chuyến.”

“...” Tổng Linh khẽ cười, gật đầu: “Xin lỗi đã làm phiền đến anh.”

Nói xong, cô đứng lên để về, Lý Gia Hạo vẫn ngồi tựa lưng vào ghế, hỏi: “Cô tự về được chứ?”

“Cảm ơn anh, tôi tự đi được.”

Vừa xoay nắm đấm cửa, Lý Mạnh chạy đi làm cô va vào tường, Lý Gia Hạo chạy lại, nắm chặt bả vai cô, lo lắng hỏi:

“Không sao chứ?”

Tống Linh có thể nhận ra nét mặt hiện giờ của anh bằng giọng nói và hành động này, cô có hơi thần thốt, mím môi, cố gắng nụ cười, nói “Không sao.”

Một nhân viên đem Lý Mạnh lại giao cho cô, Tống Linh trước khi rời đi đã nói với Lý Gia Hạo một câu, thanh âm nhẹ như gió.

“Xin lỗi, vì hai ta từng yêu nhau, Gia Hạo!”

Gia Hạo, nếu phải chúc anh nhiều hạnh phúc, nhiều niềm vui khi yêu thương cô ta, phải cười thật tươi khi thấy anh bên cô ta, vậy thì... em thà là mãi mãi mù lòa như thế này. Anh biết không, em thật ích kỷ, rời xa anh, nhưng lại không muốn anh có hạnh phúc mới cho riêng mình, em không làm được đâu, Gia Hạo.

Anh biết không, ngày anh đi là vào một ngày nắng đẹp, bầu trời rất xanh, cùng cái ôm thật chặt và ánh mắt quyến luyến không muốn rời. Ấy vậy mà em không ngờ, đó là lần cuối cùng em nhìn thấy anh, lần cuối cùng được ôm anh, lần cuối cùng em có anh.

Em yêu anh, rất yêu anh, nhưng... có lẽ, đến lúc em nên buông bỏ rồi, Gia Hạo, anh và em hãy cùng nhau quên chúng ta từng hạnh phúc, anh nhé!

Hình ảnh Tống Linh trước khi rời đi, câu nói cuối cùng của cô cứ lẩn quẩn trong đầu Lý Gia Hạo. Anh là đàn ông sao? Anh là đang muốn như vậy sao? Không, anh không hề muốn kết cục giữa hai người như vậy. Mà dù là kết cục như vậy thì anh cũng muốn biết nguyên nhân tại sao cô lại phản bội anh.

Lý Gia Hạo chạy ra ngoài tìm kiếm Tống Linh nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả, chỉ thấy Trương Thiệu Mai bước đến.

“Anh chạy đi đâu đấy?”

Anh không trả lời, đi vào trong cùng cô.

“Gia Hạo, mẹ gọi nhắc chúng ta về mau mau đấy, mẹ nói hôn lễ của chúng ta đến rồi, tạm gác công việc qua một bên, không thể để ảnh hưởng.”

“Ừ.”

~(hết chương 11)~

12. Chương 12: Hồi ức Không Thể Xóa

Mặc cảnh phục, trừ gian diệt bạo, điều tra phá án, đó là mong ước, là đam mê của Thẩm Tước. Nhưng anh lại từ bỏ đam mê, đến một nơi xa lạ để chăm sóc cho Tống Linh, lấy lại niềm tin cho cô.

Nhớ khi ấy, những ngày đầu, đêm nào cô cũng ngồi co ro trong góc giường không hề chớp mắt. Thẩm Tước đến gần, cô đều la toán lên vì nỗi ám ảnh đeo bám. Anh vẫn nhẫn nại hết lời khuyên nhủ, sau đó cô mới bắt đầu hòa hoãn mà yên tâm đi ngủ, lúc đó đã là một tuần sau khi bỏ đi.

Cô không ăn không uống, cho dù anh có ép cô nào cô cũng không thềm hé miệng ra. Dần dà, sức khỏe Tống Linh yếu đi rất nhiều, thân xác tiêu tụy đến đáng thương. Anh không thể trơ mắt ra nhìn cô chết trong bóng tối, trong tuyệt vọng.

Cô không ăn chứ gì? Thẩm Tước nấu cháo, thổi cho nguội, kiên nhẫn đút cho cô ăn nhưng cô vẫn cắn chặt răng không mở miệng, lúc đó nước mắt cô cứ tuôn ra không ngừng. Thẩm Tước bắt đầu nổi giận, vì cố gì

anh phải hầu hạ cô như vậy? Anh đến bóp miệng cô thật mạnh, khiến quai hàm cô đau đớn phải mở ra, anh bưng tô cháo trút vào, nhưng dù có trút bao nhiêu cũng bị trào ra, cơ bản là cô không chịu nuốt.

Thẩm Tước bắt lực, đứng lên nhìn cô rất lâu. Sau đó anh lấy khăn ướt ra lau mặt và cổ cho cô, anh tiếp tục đem một tô cháo khác lên, tiếp tục đút cô ăn bằng cách cưỡng ép như vậy.

“Nếu không ăn vậy sao lúc đó cô còn kêu ”cứu tôi, cứu tôi” làm gì? Tại sao lúc đó không để hắn ta bức chết luôn đi?”

Tống Linh im lặng, hai hàng lệ chảy ra, hai mắt đã sưng húp.

“Tên tội phạm sắp bị xử tử hình vẫn muốn ăn cơm, vậy mà cô lại tự hành hạ bản thân như vậy, cô không yêu thương bản thân mình thì đừng mong ai khác thương yêu cô.”

“...”

“Cô không ăn chứ gì? Được, tôi toại nguyện cho cô.”

Thẩm Tước mặc cho cô tự sinh tự diệt. Thế nhưng hôm sau Tống Linh chịu xuống giường để đi ra ngoài, vấp phải chân ghế, té ngã, đứng lên đi tiếp thì lại đụng phải tường nhà, cô cắn răng chịu đựng mà lần mò ra tới bên ngoài.

Thẩm Tước nhìn thấy cô, trong lòng liền vui mừng, anh đỡ cô lại ghế ngồi.

“Anh cảnh sát, tôi muốn ăn.”

Thẩm Tước bật cười vui mừng khôn xiết, “Được, được, tôi sẽ dọn lên ngay.”

[...]

Tống Linh múc từng muỗng cơm cho vào miệng, chưa kịp nuốt đã tiếp tục muỗng khác, cứ như vậy mà đầy một hòng khiến Thẩm Tước ban đầu vui bao nhiêu thì bấy giờ đau xót bấy nhiêu. Cô đây chẳng phải là muốn ăn để sống, mà là muốn ăn để hành hạ bản thân, để dần mất anh chẳng?

Thẩm Tước đứng lên giắt lấy muỗng trong tay cô, cô lại lấy tay bốc ăn khiến Thẩm Tước nổi lên thịnh nộ mà kéo cô vào phòng rồi đặt lên giường.

“Cô không cần ăn nữa, tôi nghĩ cô có ăn cũng không còn sống được bao lâu đâu, thôi thì cứ ngồi đây cho tâm tịnh rồi chết cho thanh thản.”

Tống Linh lại nằm xuống, lại trầm mặt, lại khóc trong im lặng...

Thẩm Tước dịu tâm tình xuống, bước đến ôm đầu cô dựa vào khuôn ngực vững chắc của mình.

“Thời gian vẫn cứ trôi, con người là phải tiến về phía trước, cô phải buông bỏ thôi Tống Linh. Mang theo nỗi đau đi cùng rất là vất vả, vất vả lắm.”

Ngày dài lê thê cứ trôi đi, rốt cuộc thì cô tự hành hạ bản thân để làm gì?

Trôi qua một tháng, cô bắt đầu lấy lại tinh thần, dù không vui vẻ nhưng cũng coi như là một con người. Cô nhắn tin báo cho mọi người một tin rồi thôi, cô biết chắc Lý Gia Hạo sẽ được truyền tin lại, còn bản thân cô, không thể nghĩ đến anh lúc ấy.

Một tháng tiếp theo, cô ăn gì cũng thấy khó chịu trong người, ngửi thấy mùi đã buồn nôn. Khi biết mình đã mang thai đứa con của tên đốn mạt kia, cô như chết lặng đi lần nữa.

Cô đã từng nghĩ sẽ phá thai, bỏ đi đứa con này, nhưng lại không thể làm. Mỗi ngày trôi qua đối với cô là cực hình. Dù có Thẩm Tước bên cạnh luôn động viên, che chở cho cô, nhưng làm sao có thể khiến sự việc cô không hề mong muốn này mà xóa tan đi.

Tinh thần bất ổn, cô hay cáu gắt với Thẩm Tước, đôi lúc làm anh nổi giận, nhưng anh thật nhẫn nại với cô, bao dung cô.

Đến tháng thứ sáu, bụng đã to, Thẩm Tước có nói hãy để anh ta làm cha đứa bé, nhưng cô đâu thể để một người tốt như anh chịu thiệt đến mức như vậy. Nhiều lần đuổi anh đi nhưng anh đều lì lợm cứ ở lại.

Khi sinh con xong, Tống Linh đã yêu thương con mình, dường như tình mẫu tử thiêng liêng khiến cô hạnh phúc vô bờ. Ấy vậy mà một lần nữa số phận tước đoạt đi hạnh phúc của cô, đứa bé đã mất lúc năm tháng tuổi.

Hơn một năm đầy đau thương đó khiến cho sức khỏe cô đi xuống trầm trọng, đề kháng yếu dẫn đến bệnh tình ập tới...

...

Trước cửa nhà, hai người ngồi bên cạnh nhau, mông đặt lên bệ khung cửa, chiếc bóng đổ dài theo ánh trăng vàng treo lơ lửng.

Tống Linh lần đầu tiên nhớ lại khoảng thời gian khi ấy, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng, cô thầm cảm ơn Thẩm Tước rất nhiều, nếu không có anh ta, có lẽ bây giờ đã không còn một Tống Linh đang tồn tại.

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Linh kể về Lý Gia Hạo cho Thẩm Tước nghe.

Đôi lúc có ghen ngào mà dừng lại, rồi tiếp tục kể.

Thẩm Tước ngồi nghe cô nói về người mà cô yêu, về chuyện tình thật đẹp của hai người, khiến trái tim anh đau nhứt không nguôi. Là người đứng bên ngoài thế giới của cô, sẽ là vậy, mãi mãi là vậy.

Tống Linh, tôi cứu cô, giúp đỡ cô, chăm sóc cô, vượt cô dậy khỏi nỗi kinh hoàng, nhưng mãi mãi vẫn không thể đổi lấy ký ức đẹp đẽ mà Lý Gia Hạo tạo ra cho cô.

Thẩm Tước gục đầu xuống, tay cầm một que cây khô mà nghịch ngoạc lên đất trước cửa nhà.

Tống Linh vẫn chìm vào trong miền ký ức của riêng mình và Lý Gia Hạo.

Cửa phòng tắm được hé mở, Lý Gia Hạo bên trong ngoáy đầu ra nhìn Tống Linh đang đọc tạp chí trên giường.

“Tiểu yêu nghiệt, lấy giúp anh khăn đi, trong này không có.”

“...” vẫn chuyên tâm đọc.

Lý Gia Hạo nhú mày, “Anh gọi em đó, tiểu yêu nghiệt.”

“...” xoay người sang chỗ khác đọc tiếp.

“Tống Linh.”

Tống Linh ngoáy đầu lại, chớp chớp mắt: “Hửm?”

Lý Gia Hạo quát: “Rõ ràng là em nghe thấy anh nói.”

Tống Linh nhún vai, lật sang trang, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên rồi, em vẫn chưa nhận được giấy báo chứng nhận bị điếc mà.”

“Lấy giúp anh khăn mau lên.”

Tống Linh nghiêng người, liếc lên xuống Lý Gia Hạo rồi lại liếc lại chỗ sofa, chiếc khăn tắm được vắt trên lưng ghế.

“Không, anh cố ý để em dính bẫy chứ gì, đừng hòng, là anh tự đem khăn ra đây, lúc nãy em thấy rồi.”

Lý Gia Hạo cười gian: “Thế anh ra đây nè? Trần trụi cho gần gũi hơn, nhưng anh chỉ sợ em bị phỏng mắt thôi.”

Tống Linh đỏ mặt, gơ tay ngăn cản: “Khoan khoan... Để em lấy.”

Bước đến đưa khăn cho anh, ngay lập tức bị anh kéo tay lại, cô ngã nhào vào thân người trần trụi của anh, cô giật thót người che mặt lại.

“Tên vô sỉ, biến thái, Lý Gia Hạo, anh mau buông ra.”

“Không được, đêm nay đừng hòng thoát khỏi anh.”

Tống Linh giậm chân anh mạnh một cái rồi xoay người thúc vào hạ bộ anh.

“Aaaaaa..., Tống Linh, em... Đúng là tiểu yêu nghiệt, chết tiệt.”

Tống Linh đã chạy thoát an toàn, cô còn ngoáy đầu lại làm mặt quỷ với anh.

Tống Linh bắt giắc bật cười thành tiếng như đang chính mình trong ký ức, trong lòng lại vô cùng vô cùng nhớ Lý Gia Hạo, muốn được ôm anh, muốn được ngửi thấy mùi hương của anh, muốn được nũng nịu với anh, muốn được hành hạ thân xác anh, muốn nhiều lắm, nhiều hơn nữa...

Thẩm Tước đưa tay lên, muốn ôm bờ vai cô nhưng lại lưỡng lự, ôm hay không, ôm, không ôm, ôm, rồi cuộc vẫn là không ôm, anh hạ tay xuống.

“Tống Linh, cô vẫn còn rất yêu Lý Gia Hạo?”

“...”

“Tại sao cô không giải thích cho anh ta?”

Tống Linh cười nhẹ, khẽ lắc đầu.

“Gia Hạo là một con người hoàn hảo, rất hoàn hảo.”

“???”

“Ngay cả tôi cũng sẽ không chấp nhận được một người hoàn hảo trong mắt mình lại yêu một người không có bất cứ điều kiện tốt nào, ngay cả sự trong sạch cũng không có.”

“Đó không phải lỗi của cô, tư tưởng bây giờ lại rất thoáng, không ai nghĩ đến chuyện đó đâu.”

“Nếu là idol của tôi yêu một cô gái mà tôi cho là không xứng đáng, tôi không phản đối gay gắt nhưng trong thâm tâm tôi sẽ chép miệng mà tiếc thay cho idol của tôi rằng ”thật không thích một chút nào, tại sao anh ấy lại cặp với chị ta cơ chứ?” là cảm giác đó đó.”

Thẩm Tước trăn người, sậm mặt.

“Như vậy cũng so sánh được sao?”

Tống Linh gạt đầu, “Có những điều không phải chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ, mà cần phải có sự ủng hộ xung quanh của mọi người, nếu không sẽ nhanh chóng đổ vỡ.”

Thẩm Tước nói: “Tôi đã từng nghe ai đó nói rằng, mặc kệ bạn có nhiều nhược điểm đến đâu vẫn luôn có người yêu thương bạn, mặc kệ bạn tốt đến đâu vẫn luôn có kẻ ghét bạn.”

“...”

“Cô đừng tự áp đặt bản thân không chấp nhận chính mình thì người khác cũng như thế.”

Tống Linh mỉm cười, khẽ giọng: “Thẩm Tước, có lẽ anh chưa từng yêu.”

Thẩm Tước gạt gạt đầu, ánh mắt nhìn ra xa, khóe mắt thấp thoáng nụ cười.

“Đúng vậy, trước đây tôi chưa từng, nhưng hiện tại... Tôi là mẫu người thích thứ gì thì dù có hỏng vẫn sửa lại dùng tiếp. Đối với tôi, đã là yêu, tại sao lại bỏ?”

Đã là yêu, tại sao lại bỏ?

Một cảm giác đau đớn ập đến nện vào lồng ngực Tống Linh, bầu trời năm đó không thể xanh trở lại, người của năm đó không thể quay trở về, giữa cô và Lý Gia Hạo chỉ còn lại hồi ức không thể nào xóa hết.

~(hết chương 12)~

13. Chương 13: Thỏa Hiệp

Tống Linh nhận được tin dữ từ Lan Tuệ Như, báo là Triệu Ngân Lam gặp tai nạn, tình hình đang rất nguy kịch.

Thẩm Tước đưa Tống Linh trở về thành phố, khi bước vào phòng, mọi người đã có mặt đông đủ, nhưng cô đã không kịp nói lời nào với Triệu Ngân Lam thì cô ấy đã ra đi mãi mãi, chỉ biết là trước khi mất, Triệu Ngân Lam có nói hiến giác mạc cho Tống Linh.

Chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy tiếng Cố Thiên Sơ giằng co với chồng của Triệu Ngân Lam.

“Kỷ Tùng Quân, anh là đồ khốn nạn, tại sao Ngân Lam lại ngu ngốc đến mức hi sinh mình như vậy cơ chứ? Tất cả là tại anh, là tại anh.”

Kỷ Tùng Quân lặng người quỳ dưới sàn nhà ngay giường bệnh, nước mắt rơi không kịp lại được.

Trần Minh chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng này liền ôm chặt thân xác Triệu Ngân Lam.

“Ngân Lam... Ngân Lam...” giọng anh bắt đầu nghẹn đi, “Ngân Lam, tỉnh lại đi, em mở mắt ra cho anh, Ngân Lam...” ngẩng lên nhìn Kỷ Tùng Quân, một giây sau liền đứng lên túm lấy cổ áo anh ta ép vào tường, đâm một cước, vết máu chảy ra trên khoeo miệng.

“Kỷ Tùng Quân, cậu có tư cách gì để làm chồng Ngân Lam, hả? Cậu xem, mình đã làm cô ấy ra cái dạng gì rồi, hả?”

Kỷ Tùng Quân nhìn thấy Trần Minh là đã nổi giận, nhưng với hiện giờ, nổi giận làm sao bằng sự đau khổ trong anh đây?

Lại một cước nữa không thương tiếc, Kỷ Tùng Quân không đánh trả, Trần Minh tiếp tục nói:

“Cậu có biết tại sao hôm nay tôi trở về không? Đêm qua cô ấy gọi cho tôi, cô ấy nói, em đã từng bắt chấp ôm anh ấy thật chặt và nói hãy giữ chặt em, giữ chặt em đi, đừng để em bay đi như bong bóng, sẽ nổ tung đấy. Anh ấy im lặng không phản kháng, em cứ nghĩ là mình đã an toàn không thể bay đi đâu được, nhưng hóa ra là... Trần Minh, em sai rồi, anh ấy vốn dĩ không cần em, em nên trả tự do cho anh ấy.”

“...”

“Nếu tôi biết cô ấy trả tự do cho cậu bằng cách này thì tôi đã bay về ngay đêm qua rồi. Kỷ Tùng Quân, cậu không xứng đáng có được tình yêu của cô ấy, không xứng đáng có được tín nhiệm của bà ngoại, không xứng đáng làm em trai của tôi.”

* * *

Lo hậu sự cho Triệu Ngân Lam xong, tâm trạng ai nấy cũng nặng nề nên cũng không nhắc đến chuyện giữa Thẩm Tước và Tống Linh, dù ai cũng nhìn thấy rất rõ tâm ý của anh ta trong thời gian Tống Linh phẫu thuật ghép giác mạc.

Đến ngày tháo khăn che mắt ra, Tống Linh nhìn thấy trước mắt mình là thứ ánh sáng mờ mờ nhưng hơi chói mắt vì chưa thể thích nghi lại được.

Cuối cùng thì lần phẫu thuật thứ ba này cũng giúp cô có lại được ánh sáng đã mất từ lâu. Người túc trực bên cô lúc này là Thẩm Tước. Khi đã nhìn thấy rõ, trước mắt cô ngoài bác sĩ ra còn có một chàng trai tuấn tú, nét mặt có vẻ vui tươi.

Anh ta vui vẻ cất giọng, giọng nói này khiến cô nhận ra, anh chính là Thẩm Tước.

“Tống Linh, cô nhìn thấy tôi chứ?”

Tống Linh vui mừng, gật đầu: “Tôi nhìn thấy rồi, nhìn thấy được rồi.”

Cô trở về trấn Đài Anh, nhìn thấy người đang đập phá chợ đêm, hỏi ra mới biết, chính phủ đã can thiệp. Cô chạy đi tìm Trương Thiệu Mai để thương lượng.

“Tôi sẽ rời khỏi đây, cô hãy giữ lại chợ đêm.”

“Cô nghĩ mình còn có cơ hội lựa chọn sao?”

“??”

Trương Thiệu Mai cười, lắc đầu: “Tiếc quá, nếu ngay từ đầu cô đồng ý thì đâu phải như thế.”

“...”

“Bây giờ cô có đi hay ở là chuyện của cô, không liên quan đến quyết định dẹp bỏ chợ đêm của tôi.”

Tống Linh nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào vẻ đắc ý của Trương Thiệu Mai, cô ta quan sát Tống Linh, nói:

“Cô tưởng mình còn quan trọng sao? Ngày trước, nếu không có Gia Hạo, tôi và bác gái sẽ chịu tiếp chuyện cô ư? Tống Linh à, cô quá đề cao bản thân rồi.”

Tống Linh nhìn rõ bộ mặt đáng ghét này của Trương Thiệu Mai, sự tổn thương mà cô ta đã gây ra khiến cô không thể nào quên.

“Trương Thiệu Mai, cô tưởng qua mắt được Gia Hạo và bác gái là sẽ qua mắt được tôi à? Đừng tưởng là tôi không biết chuyện mà cô đã làm.”

Trương Thiệu Mai có tật giật mình, không tự tin nhìn Tống Linh.

“Tôi không đề cao bản thân, nhưng nếu tôi muốn giành lại Gia Hạo từ tay cô, việc đó dễ hơn ai hết.”

Nếu đã muốn bức cô phải vùng lên, vậy thì được thôi, cô sẽ cho cô ta toại nguyện, cả hai cùng nhau đấu, dù có sức dầu mỡ trán cũng không thể cho cô ta thứ mình muốn có.

Trương Thiệu Mai cắn răng chịu đựng đồng ý giữ lại chợ đêm để việc kết hôn được thuận lợi.

“Được, tôi đồng ý với cô. Chỉ mong là cô nói lời nhớ giữ lấy lời.”

Tống Linh mỉm cười, “Tôi cũng mong cô hứa được thì phải thực hiện được. Nhớ, nếu như cô có bất cứ động thái nào gây khó dễ cho tiểu thương chợ đêm, thì tôi nhất định cũng sẽ có hành động trái lời.”

Tống Linh đứng lên rời khỏi nơi này.

Trương Thiệu Mai nắm chặt bàn tay lại đập xuống bàn, được lắm, Tống Linh. Muốn khống chế Trương Thiệu Mai này, không dễ đâu.

* * *

Trước mắt Lý Gia Hạo là Tống Linh trong bộ áo cưới trắng tinh khôi thật đẹp, cô cười rạng rỡ, đứng ở đó nhìn anh, giơ tay về phía anh, dịu dàng nói:

“Gia Hạo, thấy thế nào, có đẹp không?”

Anh vô thức mỉm cười, đẹp, đẹp lắm.

“Gia Hạo.”

Giọng nói của Trương Thiệu Mai lớn hơn, kéo anh về với thực tại.

“Anh sao đấy? Có phải là rất đẹp không?”

Anh mỉm cười, gật đầu, “Ừm.”

Trong suốt quá trình thử đồ, dù là người đuôi cũng nhận ra thái độ của Lý Gia Hạo, trên đường trở về, Trương Thiệu Mai cố ý nhắc nhở:

“Em thấy sắc mặt anh không được tốt, còn năm ngày nữa là đến hôn lễ rồi, anh phải chú ý sức khỏe của mình.”

“Anh biết rồi.”

Lý Gia Hạo, anh đang nghĩ gì, chẳng lẽ em còn không hiểu sao? Nhưng em phải xin lỗi anh, nhất định em phải bước vào làm con dâu của Lý gia. Mọi việc em làm cũng là vì muốn vào nhà anh, nếu ai trở thành vật chướng cản trở, em đều không bỏ qua.

~(hết chương 13)~

14. Chương 14: Tổn Thương

Giây phút Lý Gia Hạo đưa thiệp mời cho Tống Linh, trái tim cô như vỡ ra, hốc mắt ươn ướt lệ. Giọng nói êm ấm của anh vang bên tai.

“Rất vui nếu em có mặt, đến nhé!”

Cô gắng gượng gạt đầu, khẽ nói: “Nhất định rồi.”

Lý Gia Hạo vẫn luôn nhìn cô, phát hiện đôi mắt cô đã có lại ánh sáng, hỏi: “Em nhìn thấy rồi sao?”

“Ừm.”

“Chúc mừng em.”

Tống Linh cười chưa xót, cuộc gặp gỡ không lâu, chỉ nói đôi câu khách sáo rồi anh rời đi. Nhìn bóng lưng của anh, lòng cô quặn thắt. Tại sao lại đau đớn thế này? Anh và cô, thật sự đã chấm dứt rồi?

Giây phút mở tấm thiệp mời ra, tên của anh và Trương Thiệu Mai đặt cạnh nhau, cô mới nhận thức được một sự thật từ bấy lâu nay, rằng cô đã mất anh thật rồi.

Thẩm Tước khép người ở ngoài đã nhìn thấy hết, khi bước vào thì cô khóc rồi, không đành lòng nhìn cô đau khổ như vậy. Anh ôm bờ vai nhỏ bé đang run của cô, vỗ nhẹ ba cái. Bây giờ, cô đau bao nhiêu, lòng anh lại đau gấp mấy lần.

“Tống Linh, tại sao cô phải khổ sở như vậy? Cô quá cố chấp rồi, cô có thể thay đổi tình hình, tôi tin là vậy.”

Ngày Lý Gia Hạo kết hôn, trời bất ngờ đổ mưa, mây đen u ám, hôn lễ được tổ chức ngoài trời tạm dời lại.

Tống Linh đứng ở một góc khuất cách không quá xa cũng không quá gần, đủ để nhìn rõ Lý Gia Hạo trong bộ lễ phục màu trắng, trông anh thật tuấn tú, nhưng nét mặt hình như không vui. Vì mưa làm gián đoạn sao?

Vừa quay lưng lại đã gặp phải Chu Tích, bà ta vẫn như xưa, nét mặt tựa hồ khó đoán, dường như không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. Ở bà dường như toát ra một khí chất lạnh lùng. Cô khẽ cúi người chào rồi bỏ đi, nhưng bà ta không tha, liền lên tiếng gọi tên cô.

Dừng bước.

Chu Tích đến trước mặt cô, lạnh nhạt nói:

“Tại sao hôm nay cô lại xuất hiện ở đây? Gia Hạo bây giờ rất tốt, mong cô đừng làm phiền đến cuộc sống của nó.”

Tống Linh rất muốn đáp trả nhưng lại quá mệt mỏi với giọng điệu của bà ta, dù cô có nói gì thì cũng vô ích, huống gì cô cũng không có ý định muốn chống lại bà ta hay làm phiền Gia Hạo. Cô im lặng, đi ngang qua luôn.

Ra tới bên ngoài, cô gặp Thẩm Tước đang đi vào. Hơi ngạc nhiên, cô lên tiếng hỏi:

“Anh tới đây làm gì?”

“Còn cô? Tới đây làm gì?”

“... Tôi hỏi trước.”

Thẩm Tước nắm chặt lấy cổ tay Tống Linh kéo vào trở lại, cô bước ngắn bước dài ở phía sau, đôi mày thanh tú nhíu lại.

“Thẩm Tước, anh làm cái gì vậy? Buông tôi ra.”

Anh càng nắm chặt hơn khiến cổ tay cô có chút đau.

“Tôi đưa cô vào giải thích với Lý Gia Hạo, nói rằng người anh ta lấy chính là thủ phạm hãm hại cô.”

Tống Linh dùng hết sức lực bình sinh để giật tay ra, ngược nhìn Thẩm Tước, nói:

“Tôi không giải thích, anh giải thích làm gì? Chuyện của tôi, tôi tự biết.”

“Tự biết? Tự biết chính là bị hiểu lầm, là trốn tránh, là đứng nhìn người ta hạnh phúc mà không thể làm gì, chỉ biết thôi?”

Không nói nhiều, Thẩm Tước lại kéo cô đi. Cô giật mạnh tay, lùi ra một bước.

“Chuyện của tôi, không cần anh xen vào.”

“...” Thẩm Tước dừng người nhìn cô.

“Ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng dù anh có làm gì thì mãi mãi cũng không thể thay thế Gia Hạo trong lòng tôi, vậy nên... Chuyện của tôi, không đến lượt anh can thiệp vào.”

Nói xong, cô xoay người bỏ đi. Bóng lưng đã khuất nhưng Thẩm Tước vẫn đứng bất động ở nơi này nhìn theo hướng cô.

Chuyện của cô, không đến lượt anh can thiệp vào.

Như một nhát dao đâm thẳng vào lồng ngực, xoáy vào tim, máu chảy.

Thẩm Tước cười khẩy một cái, nước mắt chực rơi. Không ngờ hôm nay lại mau nước mắt đến lạ, đây là lần đầu anh rơi lệ vì Tống Linh.

Chỉ vì muốn giải mối hiểu lầm của bọn họ, trước đó vài ngày, Thẩm Tước đã lặng lẽ trở về thành phố một mình chỉ để gặp Lý Gia Hạo. Nhưng Lý Gia Hạo nhiều lần từ chối, anh không thể nào gặp mặt được, hôm nay đến trực tiếp với hi vọng giúp cô, vậy mà lại nhận được câu nói rằng, không đến lượt anh can thiệp...

Đã nhiều lần anh mong Lý Gia Hạo mãi mãi biến mất, mãi mãi không xuất hiện vào cuộc sống của anh và Tống Linh nữa, nhưng anh luôn bắt gặp Tống Linh tự cười tự khóc một mình, anh xót...

Nếu có thể, anh muốn đổi lấy thân phận của Lý Gia Hạo, được bước vào tim cô một ngày, chỉ cần một ngày thôi, anh sẽ không để cô đau đớn như thế.

Tống Linh, tôi yêu cô, tôi không biết vì điều gì mình lại yêu cô nhiều đến vậy. Lần này, chỉ một lần này nữa thôi, rồi sau đó, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của cô nữa.

Thẩm Tước bước vào phòng của chú rể, vô tình bị Trương Thiệu Mai nhìn thấy.

“Lý Gia Hạo.”

Lý Gia Hạo xoay người lại nhìn người gọi tên mình, là anh ta.

“Tôi nhiều lần xin gặp nhưng không được, nay đành đến đây, chỉ xin anh năm phút.”

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, trái tim hướng về một người, nhưng mang màu sắc khác nhau, liệu sẽ nói được những gì, nghe được bao nhiêu?

“Lý Gia Hạo, anh chỉ cần trả lời cho tôi biết, anh còn yêu Tống Linh hay không?”

Lý Gia Hạo e ngại nhìn Thẩm Tước, thật nực cười, một người đàn ông sắp kết hôn cùng người khác lại nghe được câu hỏi có còn yêu người cũ không, tại sao anh phải trả lời câu hỏi này chứ?

“Anh nhất định phải trả lời, còn hay là không?” Thẩm Tước nhấn mạnh từng chữ.

Lý Gia Hạo khẽ cười, “Anh quản được sao?”

Thẩm Tước nhìn bộ mặt cợt nhả của Lý Gia Hạo mà không thể nhẫn nại thêm, anh tung một cước vào mặt Lý Gia Hạo, nói: “Mẹ nó, mau nói, còn hay là không?”

Lý Gia Hạo đánh trả một đòn, “Khốn kiếp, anh có tư cách gì để hỏi tôi?”

Thẩm Tước kìm nén cơn giận, nói: “Anh đã từng tìm hiểu nguyên nhân tại sao cô ấy rời xa mình hay không? Có từng tìm hiểu cuộc sống bao năm qua của cô ấy hay không? Trước đó không thể tìm hiểu, vậy thì sau khi gặp lại, anh đã tìm hiểu chưa?”

Lý Gia Hạo chột dạ nghe Thẩm Tước nói tiếp: “Là chưa? Lý Gia Hạo, tôi thật không hiểu Tống Linh yêu anh ở điểm nào mà kiên trì đến mức bị người ta hãm hại ra nông nổi như vậy?”

Hãm hại.

Nghe đến hai từ này khiến Lý Gia Hạo bàng hoàng.

“Hãm hại? Hãm hại là sao?”

Trương Thiệu Mai bước vào để ngăn lời Thẩm Tước lại. Thẩm Tước nhìn Trương Thiệu Mai bằng ánh mắt căm hờn, sau đó chỉ để lại một câu rồi bỏ đi.

“Tất cả những gì cô ấy chịu đựng đều là anh ban cho. Nếu anh muốn biết thì hãy tự mình tìm hiểu, đừng để Tống Linh phải chịu đau khổ cả đời không thể bước ra được.”

Sau khi Thẩm Tước đi, Trương Thiệu Mai lo lắng phập phồng, xoa dịu tâm tình Lý Gia Hạo, nhưng trong lòng anh đầy nghi vấn, bứt rứt khó chịu.

Mưa đã tạnh, trời đã trong, nhưng Lý Gia Hạo hủy bỏ hôn lễ với lý do qua giờ tốt để mẹ mình không tức giận.

Trương Thiệu Mai thừa biết là chuyện gì đã tác động được đến anh.

Đêm hôm ấy, trở về trấn Đài Anh cùng Thẩm Tước, Tống Linh và anh không ai nói với nhau lời nào.

Màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng vàng lơ lửng, hai chiếc bóng đổ dài trên đường vào nhà. Đột nhiên Tống Linh dừng bước, nhìn thẳng vào Thẩm Tước, nói:

“Thẩm Tước, bây giờ anh có còn cần tôi không? Có muốn yêu tôi nữa không?”

Thoáng kinh ngạc nhưng đầu óc nhanh nhẹn của anh mau chóng hiểu vấn đề. Anh cười cười và nói:

“Vì người duy nhất cô yêu đã kết hôn, hay vì đền đáp ơn nghĩa cho tôi? Tống Linh, cô không thể đối tốt với bản thân mình một chút sao?”

Tống Linh nhón gót, áp tay lên hai gò má của anh, chạm đôi môi nhỏ xinh hồng nhạt của mình vào môi anh, khẽ nhắm mắt hôn anh. Tim anh bỗng đập nhanh loạn xạ. Thẩm Tước muốn buông cô ra cự tuyệt nhưng lại không thể, muốn ôm cô, muốn hôn cô thật sâu, muốn lần đầu cũng như lần cuối được trao dư vị ngọt ngào cùng người mình yêu.

Lý Gia Hạo ngồi trong xe ở đằng xa đã chứng kiến, là đau đớn, là căm phẫn, anh cũng không biết nữa. Trái tim anh nhói nhói, lồng ngực nặng trĩu, hơi thở thật nặng nề. Anh lái xe đi, chiếc xe lao trong đêm tối, như nhấn chìm vào bể sâu tâm trạng.

Giọt nước mắt khẽ lăn xuống, Tống Linh buông Thẩm Tước ra, quay người nhìn về hướng chiếc xe của Lý Gia Hạo. Bây giờ Thẩm Tước đã hiểu, anh cười chua xót cho cô, cho bản thân anh và cho cả Lý Gia Hạo.

Giọng nói Tống Linh bắt giắc vang lên bên tai anh: “Xin lỗi, Thẩm Tước.”

~(hết chương 14)~

15. Chương 15: Sẽ

Một đoàn người mặc âu phục đen, gương mặt lạnh lùng, tiến về phía Thẩm Tước và Tống Linh. Nhận ra điều bất thường, Thẩm Tước nói:

“Tống Linh, cô về trước đi, đây là bạn tôi.”

Tống Linh nghi hoặc không tin, bạn của anh tại sao cô chưa từng thấy?

Thẩm Tước cười cười, tiến lên ôm một tên mặt lạnh ở giữa, nói: “Lâu quá không gặp, các cậu tới sao không báo trước.”

Tên mặt lạnh này hừ lạnh một tiếng, quay sang nhìn đồng bọn, hất cằm: “Lên.”

Cả đám mặt lạnh năm người không hề chơi đẹp một chút nào, một người tới bắt Tống Linh, bốn người xông lên đánh Thẩm Tước. Chạy tới chỗ Tống Linh, kéo cô trở về, giơ chân đá tên đó một cái ngay cổ, hất ngã nhào xuống.

“Tống Linh, chạy mau.”

Cô lắc đầu, “Không, có chạy cùng chạy.” cô cũng tiến lên đạp vào bụng một tên khiến hắn lùi ra sau mấy bước. Thẩm Tước kinh ngạc nhìn cô.

Cả năm tên đều là bọn đầu gấu được đào tạo cao cấp của một băng nhóm, thể lực tốt, thân thủ tốt, lại đông hơn, đương nhiên là Tống Linh dù có chút võ cũng không thể chống cự lại quá ba chiêu. Thẩm Tước vừa phải bảo vệ Tống Linh, lại một chọi năm nên yếu thế. Anh bị một tên đá văng ra xa, tên khác từ trên nện xuống, ngay lúc đó anh nhắm mắt ôm đầu, nhưng lại không thấy đau, chỉ có một loại tiếp xúc ấm áp.

“Aaaaaaaa”

Tiếng la đó? Giọng nói đó? Tống Linh!

Khi mở mắt ra nhìn, Tống Linh đã ôm anh từ lúc nào, sắc mặt cô trắng bệch, đôi mày nhíu chặt lại, nghiêng rằng chịu đựng.

“Tống Linh... Tống Linh.”

Bả vai bị nện xuống dường như đau đến tê dại không còn cảm giác gì nữa, hô hấp khó khăn như không có oxy.

“Tôi, tôi không sao...”

Đáy mắt hằn lên những tia máu, Thẩm Tước đứng lên nắm lấy cổ áo một tên gần đó, dấm túi bụi vào mặt hắn, quát:

“Là ai đã sai các người làm?”

Thẩm Tước lại bắt một tên khác, tung cước đánh nhưng đã bị hắn tóm chặt tay, xoay người, dấm vào bụng Thẩm Tước liên tục ba cái, hắn lại đẩy anh lùi về sau, giơ chân đạp anh quỳ xuống, thúc vào bụng anh.

“Mày muốn biết chứ gì? Là Lý Gia Hạo đấy.”

Là Lý Gia Hạo.

Tống Linh ngẩng mặt nhìn tên vừa trả lời, màn đêm bủa vây, tiếng gió gào thét, Tống Linh như tê liệt các tế bào, không thể nghĩ được gì hơn khi nghe đến cái tên kia.

Hắn bước đến gần, đôi giày da của hắn giẫm lên bàn tay đang đặt dưới đất của Thẩm Tước, đau thấu xương. Tống Linh nhìn thấy thôi đã cảm thấy đau như chính mình đang bị giẫm, lộ mọ bò tới, ôm chặt chân kia của hắn mà van xin:

“Thả ra, mau thả anh ấy ra. Tôi xin anh, cầu xin anh hãy buông ra.”

Hắn nhấn tâm đá Tống Linh ra, cô tiếp tục tiến lại ôm chân hắn, nước mắt rơi ra.

“Tôi cầu xin anh, cầu xin anh, muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, anh ta không liên quan gì đến tôi cả, không liên quan gì cả.”

Hắn càng chà đạp mạnh hơn, bàn tay Thẩm Tước rướm máu. Tống Linh cắn vào bắp chân hắn, đau quá, hắn buông chân đang đạp tay Thẩm Tước ra, đá thật mạnh vào Tống Linh mà không phân biệt là nam hay nữ.

Thẩm Tước đau đớn gầm lên một tiếng: “Tống Linh!!!”

Hắn hất cằm gọi đồng đội tới xử lý Thẩm Tước, còn hắn thì nắm lấy tóc Tống Linh, tát vào mặt cô không thương tiếc.

Thẩm Tước bị bốn tên kia đánh đến ngã quỵ, thương tích toàn thân khiến anh ê ẩm nhưng vẫn cố gắng vùng lên đẩy bọn hắn ra, điên cuồng chạy tới đá tên đang tát Tống Linh với lực mạnh khiến hắn ngã nhào về phía trước chừng một mét.

Một tên nọ chạy tới đâm nhát dao chí mạng vào sau lưng Thẩm Tước. Tống Linh la lên thất thanh cầu cứu.

“Khôn hồn thì đừng bèn mắng tới tìm đại ca tao nữa, có lần sau thì mạng cũng không còn.”

Nói xong bọn hắn nhanh chóng rời đi. Tống Linh run rẩy ôm Thẩm Tước, nước mắt đã nhòa đi gương mặt khả ái.

“Thẩm Tước, cố lên, bọn họ đi rồi, không sao rồi, để tôi đi gọi người tới giúp chúng ta.”

Thẩm Tước nắm tay cô lại, khẽ lắc đầu. Cô ngoan ngoãn ngồi lại.

“Tống Linh, đây nhất định không phải là do Lý Gia Hạo làm, cô không được...”

Đến lúc này rồi mà anh còn nói giúp cho hắn ta sao? Tống Linh liếc mạng lắc đầu, nói: “Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Tôi sẽ gọi cứu thương, anh phải cố chịu đựng một chút.”

Thẩm Tước biết tình trạng của mình hơn ai hết, anh lắc nhẹ đầu, giọng nói yếu ớt của anh khiến cô nghẹn lòng: “Không cần gọi, tôi muốn được ở cạnh cô khi chết đi.”

“Không, Thẩm Tước, anh không được bỏ tôi.”

“Tống Linh, kiếp này tôi đã đến muộn, nếu có kiếp sau, tôi muốn được gặp cô sớm hơn, muốn thấy cô luôn vui vẻ, luôn tươi cười bên cạnh tôi, có được không?”

Tống Linh khóc nức lên từng tiếng, anh khẽ đưa tay lau nước mắt cho cô, càng lau càng ướt đầm gò má hơn.

“Tống Linh, nếu tôi đến trước Lý Gia Hạo, cô sẽ yêu tôi chứ?”

Cô gạt đầu, nghẹn ngào nói: “Sẽ, Thẩm Tước, tôi sẽ yêu anh. Anh cố lên, anh phải sống để tôi yêu anh, Thẩm Tước.”

Thẩm Tước khẽ cười mãn nguyện, không phải là anh không có cơ hội được cô yêu thương, mà là anh không đợi được cơ hội đó nữa. Từng lời nói ra bắt đầu khó khăn nhưng vẫn cố cho một câu hoàn chỉnh: “Tống Linh, cô hãy thật hạnh phúc, hạnh phúc thay phần tôi nhé!”

Cô lắc đầu, ôm anh thật chặt vào lòng, máu ở lưng anh chảy ướt đầm quần áo của cô, toàn thân anh hằn lên vết bầm tím.

“Thẩm Tước, anh tỉnh dậy đi... Thẩm Tước... Anh mau mở mắt ra nhìn tôi đi, xin anh mà...”

Lạy người của Thẩm Tước mãi cũng không có tác dụng, cô chỉ biết gào lên: “Có ai không, có ai không, giúp tôi với... làm ơn...”

Đưa Thẩm Tước vào bệnh viện nhưng rất nhanh sau đó bác sĩ đã ra khỏi phòng cấp cứu, ông ta lắc đầu rầu rĩ, giọng nói nặng trĩu:

“Kẻ gây ra thương tích cho cậu ấy rất tàn nhẫn, điểm nào cũng là điểm chí mạng.”

Tống Linh vẫn chưa hiểu gì nhưng đột nhiên lại có cảm giác không lành.

“Câu ấy bị đánh trúng huyết Cự khuyết, lại còn bị đâm ngay huyết Quyết âm du, gây tổn thương gan, mật, phổi, chấn động đến tim rất nặng... Đã tử vong trước khi đưa vào đây rồi.”

Những lời này Tống Linh nghe rõ mồn một, lồng ngực cô nghẹn lại không sao thở được, cổ họng khô khan không thốt ra được từ gì, hai mắt rưng rưng lệ, tay chân run rẩy, cô ngã khụy xuống sàn. Thẩm Tước, người luôn bên cô, giúp đỡ cô, yêu thương cô vô điều kiện, đã rời khỏi thế gian này, bỏ cô đi rồi, đi mãi mãi rồi...

Đứng trước mộ Thẩm Tước, Tống Linh trầm mặt, gió nhẹ thoảng qua thổi sượt làn tóc dài đen mượt của cô, đôi ngươi đen thẫm nhuốm buồn. Thẩm Tước, đời này tôi nợ anh, nếu có kiếp sau, tôi sẽ đến tìm gặp anh sớm hơn.

Đôi lúc người ta không biết được giá trị của những khoảnh khắc cho đến khi chúng chỉ còn là ký ức. Cô rời bỏ trấn Đài Anh, trở về Thành phố, tìm gặp Lý Gia Hạo. Đứng trước mặt anh, người cô tỏa ra một khí chất lạnh lùng và xa cách, ánh mắt sắc nhọn không có yêu, không có nhớ, chỉ có hận, trái tim đã phai dần sắc đỏ. Ngược lại, Lý Gia Hạo muôn vàn nỗi oán thán không thể nói ra, ánh mắt bi phẫn, trái tim nặng nề thương tổn.

“Cô tới đây tìm tôi là có việc gì?”

Tống Linh tóc buộc cao gọn, khe cong khéo môi cười lạnh một tiếng, đưa tay áp lên ngực trái, giọng đánh thép.

“Hôm nay tôi đến đây với mục đích chỉ đơn giản là để thử xem trái tim của mình có còn ngu ngốc nữa hay không.”

“...”

Tống Linh lại nhoẻn miệng cười, nói: “Thật mừng là nó đã không còn ngốc nữa... Lý Gia Hạo, tôi sẽ bắt anh và Trương Thiệu Mai đền tội cho những gì các người đã làm. Hãy chờ đó, Tống Linh này nói được là sẽ làm được.”

~(hết chương 15)~

16. Chương 16: Hận

Lý Gia Hạo mím môi cười, nụ cười mang theo sự chua chát khó hiểu, thật không ngờ cũng có ngày giữa anh và Tống Linh lại đối thoại với nhau những câu với tính chất hận thù như vậy. Nhưng hận thù vì điều gì đây? Tống Linh, chẳng phải người nên hận thù là anh hay sao? Anh bước đến gần cô hơn, mặt đối mặt.

“Chịu tội? Những lời này cô cũng nói ra được hay sao Tống Linh?”

Tống Linh ngẩng mặt cười khẩy: “Tôi không chỉ nói, mà còn hành động, tôi muốn hai người phải chịu sự trừng phạt thật nặng để đền tội cho Thẩm Tước.”

Thẩm Tước.

Cái tên này khiến Lý Gia Hạo càng thêm cay đắng phẫn nộ. Anh giật phen tay cô, rít sâu một hơi mang theo bi phẫn, gằn giọng nói:

“Tại sao tôi lại phải đền tội cho hần? Nghe cô nói vậy, tôi thật lòng tò mò. Cho là tôi có tội với hần thật, điều đó khiến cô phẫn nộ vậy sao? Cô yêu hần ta như vậy sao?”

Trái tim cô ngưng một nhịp.

Trong cuộc đời, có một số người, không gặp gỡ sẽ tốt hơn. Đối với Thẩm Tước, không phải là yêu, nhưng khi mất đi, cô đau đớn, cuộc sống trước mắt đối với cô như sụp đổ, tình thân, cô gọi đó là tình thân. Giá như Thẩm Tước không gặp cô, thì có lẽ bây giờ, anh đã cưới vợ, sinh con, bình bình an an mà lướt qua tháng năm trong vui vẻ, chứ không như bây giờ, nằm yên dưới nắm mồ lạnh lẽo...

Cô lặng người, trằm mắt, ánh mắt kiên định mà sâu lắng nhìn thẳng vào mắt Lý Gia Hạo, nhấn mạnh từng chữ.

“Phải, là tôi yêu anh ấy.”

Lý Gia Hạo như bị một gậy nện vào lồng ngực, anh xót xa cười khẩy, một tay nắm chặt cổ tay cô, một tay choàng qua eo cô, dí sát cô vào người mình, hơi thở man rợ phả vào mặt cô, cúi xuống cưỡng hôn cô mặc cho cô giãy giụa. Sau đó, anh buông cô ra, đi đến bên cửa kính của tòa nhà, nhìn ra bầu trời rộng lớn đang lất phất mưa bụi, một cảm giác buồn man mác len lỏi, dần dần lấn át toàn thân.

“Trong những năm tháng xa cách, cô từng nhớ đến tôi, nghĩ về tôi hay không?”

“...”

“Còn tôi, nếu nổi nhớ có thể biến thành đóa hoa Bồ Công Anh, thì thành phố này đã rợp những cánh hoa Bồ Công Anh bay trong gió rồi.”

Tống Linh lùi về sau hai bước, quay lưng, tiến ra cửa, lại nghe giọng Lý Gia Hạo.

“Tôi vốn dĩ nên tìm hiểu tất cả sớm hơn.”

Tống Linh xoay người lại nhìn anh kinh ngạc.

“Tống Linh, chúc cô hạnh phúc.”

Tống Linh từ từ bước đến gần anh, vung tay tát anh một cái thật mạnh, nói: “Lời chúc này anh cũng nói ra được ư?”

“...” Lý Gia Hạo nhú mày nhìn cô, hai người đối diện nhau nhưng sao lại xa lạ quá.

“Thẩm Tước chết rồi, chết ngay trong đêm hôm ấy rồi, anh hài lòng chứ?”

Chết! Tại sao anh ta lại chết? Lý Gia Hạo bấy giờ mới để ý tại sao cô lại có thái độ căm hận mình như vậy. Chẳng lẽ cô ấy nghi ngờ mình gây ra cái chết của Thẩm Tước?

Tống Linh nhếch môi cười, nước mắt từ từ lăn xuống gò má.

“Ngày anh sang Mỹ, mẹ anh đã trò chuyện với tôi, bà ta nói tôi không xứng với con trai bà, bắt tôi hãy rời xa con trai bà, tôi không đồng ý.”

“...”

“Cái ngày anh trở về nhưng lại về bên nhà mẹ anh, Trương Thiệu Mai đã đến nhà tìm gặp tôi, nói rằng, cô ta là hôn thê của anh, yêu cầu tôi tránh xa anh.”

“...”

“Cũng ngay đêm hôm đó, tôi bị một tên đàn ông cưỡng hiếp, đôi mắt cũng bị làm cho mù lòa, tôi thậm chí gương mặt của tên bản thủ đó cũng không thể thấy.”

Tống Linh từ đầu chí cuối vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Lý Gia Hạo, tiếp tục nói: “Là Thẩm Tước đã cứu tôi khỏi tên khốn đó, đưa tôi vào bệnh viện vì bị bạo hành nặng. Tôi tình cảnh đó có thể làm gì? Chạy trốn anh là điều tôi nên làm lúc đó. Rồi tôi có thai, cái thai của tên nhơ nhuốc ấy, tôi có thể trở về hay không? Tôi không có can đảm tìm gặp anh, tôi đau khổ, tôi tuyệt vọng, ai, ai là người giúp tôi tiếp tục sống?” Tống Linh giật khóe môi, giọng nghẹn lại: “Là Thẩm Tước.”

Lý Gia Hạo đau nhói nơi lồng ngực, trái tim như rỉ máu, tất cả những gì cô trải qua và chịu đựng, anh đều đã biết nhưng khi nghe từ chính miệng cô nói ra, anh không kiềm được đau đớn.

“Vậy mà... Vậy mà tôi còn trách anh ấy, còn buông lời tổn thương anh ấy ngay sáng hôm đó, ngay ngày anh ấy bị đánh đến chết... Anh ấy chết lại là vì tôi.”

Lý Gia Hạo lờ mờ hiểu ra, bất ngờ lên tiếng cắt ngang lời Tống Linh: “Em cho là anh sai người giết chết Thẩm Tước?”

Tống Linh kiên định trả lời dứt khoát: “Phải!”

“Em rất hận anh?”

“Phải!”

“Vậy thì anh giao tính mạng của mình để em toàn quyền quyết định, em có thể làm bất cứ điều gì em muốn để thỏa nỗi hận của mình.” Vừa dứt lời, Lý Gia Hạo nắm tay Tống Linh kéo vào phòng bên trong, là căn phòng nghỉ ngơi của anh, lấy một con dao gọt trái cây từ trên bàn, dúi vào tay cô, chĩa vào ngực mình, chỉ cần thêm một chút lực từ tay cô là đâm ngay vào tim anh.

“Chẳng phải em muốn anh đền tội cho Thẩm Tước sao? Ra tay đi!”

Tống Linh biến sắc, tim bỗng run rẩy đập loạn, lòng bàn tay ướt ướt: “Anh nghĩ tôi không dám ư?”

Lý Gia Hạo khẳng định: “Em dám.”

Thấy cô vẫn nán nã, anh đẩy mạnh tay cầm dao của cô đâm vào ngực mình, mũi dao chỉ mới vừa chạm vào một chút thì cô đã hốt hoảng giật mạnh tay, buông dao ra, con dao rớt hẫng xuống sàn. Cô nhìn vào nơi bị đâm của anh chỉ thoáng ba giây rồi rời đi, để lại Lý Gia Hạo bần thần đứng đó nhìn bóng lưng cô.

Sau khi rời khỏi công ty của Lý Gia Hạo, Tống Linh bị một chiếc Ferrari đời mới chạy quá tốc độ, lạc tay lái lao hẫng lên đường bộ đụng trúng. Chủ nhân chiếc xe là một thanh niên nhuộm đầu, kinh hoảng nhìn quanh con đường rồi lái xe bỏ trốn.

Vì con đường này vẫn còn nằm trong khu của công ty Lý Gia Hạo nên vắng người, mãi một lúc sau, có một chiếc BMW từ xa chạy tới từ từ rồi dừng hẳn. Từ trong xe bước ra là một người đàn ông chừng chạc mặc comple đen, anh ta thấy máu chảy từ trên đầu Tống Linh ra nhiều nên hơi hoảng, anh ta đưa tay thử xem cô còn thở hay không rồi lập tức ôm cô vào xe đưa đến bệnh viện.

[...]

“Thẩm Di, anh đang ở đâu, sao còn chưa đến?”

Làm người tốt thì làm cho trót, người đàn ông cứu Tống Linh ngồi xuống ghế, mím môi suy nghĩ một chút rồi trả lời với người phụ nữ trong di động: “Bây giờ anh có chút việc bận, không đến được.”

“Không phải là chúng ta hẹn nhau đi gặp em trai của anh hay sao?”

Thẩm Di gật đầu: “Phải. Nhưng mà bây giờ quả thật là anh có chút việc, khi khác kể với em.”

“Cũng được.”

Cuộc gọi kết thúc.

Bác sĩ bước ra, thông báo Tống Linh đã qua cơn nguy kịch, được chuyển vào phòng giám sát.

Thẩm Di nhớ lại, hình như khi cứu cô, anh đã không xem xung quanh có giấy tờ tùy thân của cô hay không, bây giờ muốn liên lạc với người thân của cô cũng không được, quay lại chỗ tai nạn để tìm thì không thấy bất cứ thứ gì.

~(hết chương 16)~

17. Chương 17: Kẻ Đứng Sau

Trương Thiệu Mai mặc thường phục màu đen, đứng trước ngôi mộ đôi, nét mặt vừa oán vừa buồn. Khi quay lưng lại thì trông thấy Lý Gia Hạo đã đứng sau mình từ bao giờ. Đột nhiên cô rụt người, ánh mắt thiếu tự tin quay lại nhìn ngôi mộ. Chẳng cần giải thích hay phân trần, một khi đã đến được đây, ít nhiều gì thì Lý Gia Hạo cũng đã biết được điều gì đó. Đúng như vậy, anh đã nghĩ rất nhiều, Trương Thiệu Mai từ nhỏ đã không hề yêu anh, lớn lên đã đi du học, tại sao lại vì anh mà tranh giành với Tống Linh? Tại sao phải đến mức bất chấp mà phạm pháp? Tìm hiểu, rốt cuộc phát hiện cha mẹ ruột của cô mất trong lúc làm

việc ở công trình của cha nuôi cô, là Trương Chính. Nhưng sự việc này không có liên quan gì cả, tại sao cô lại muốn làm vợ của anh thật không hiểu rõ.

“Đây là cha mẹ của em?”

“Vâng.”

“Rốt cuộc là tại sao?”

Trương Thiệu Mai xoay người nhìn qua Lý Gia Hạo, cô biết anh đang hỏi gì, rất nhanh đã thu về vẻ lạnh lùng xa cách.

“Tôi muốn bà ta phải trả giá.”

Bà ta? Trả giá?

Lý Gia Hạo vẫn chưa hiểu, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, đợi chờ cô nói tiếp.

“Hai mươi năm trước, chính mẹ anh đã gây ra cái chết cho cha mẹ của tôi.”

Lý Gia Hạo kinh ngạc: “Không lý nào.”

“Anh có thể về hỏi bà ta.”

Lý Gia Hạo im lặng, lại nghe Trương Thiệu Mai nói tiếp: “Ba năm trước, đúng là tôi đã có lỗi với Tống Linh, vì muốn bước vào Lý gia mà hại cô ấy. Nhưng có điều anh sẽ không ngờ.”

“???”

“Người cưỡng hiếp Tống Linh không phải do tôi sai khiến.”

Lý Gia Hạo hơi nheo mắt lại nhìn Trương Thiệu Mai.

“Ông ta chính là do mẹ của anh thuê tới, khi điều tra thì hãy nói là do tôi làm. Anh đoán xem, như vậy có phải là mẹ anh đã biết được thân phận thật sự của tôi từ lâu rồi hay không?”

“...”

“Anh có biết việc mất Tống Linh bị tiếp xúc với hóa chất trong một tai nạn không?”

Lý Gia Hạo nhớ lại, đúng là có chuyện đó, nhưng Tống Linh nói là do tai nạn nghề nghiệp, khi có kết quả trả về cũng không sao nên không ai nhắc lại chuyện ấy.

“Tống Linh bị mù, nguyên nhân hoàn toàn là do lần tai nạn hóa chất đó, thủ phạm gây ra cũng là mẹ anh, ngay cả Tống Linh cũng biết. Gia Hạo, tình yêu của anh dành cho Tống Linh, tôi không hề nghi ngờ, nhưng đối với mẹ anh, anh hoàn toàn không hiểu gì, nên mới để cô ấy chịu nhiều tổn thương như vậy. Có nhiều lần tôi cũng rất muốn nói cho anh biết, nhưng nghĩ đến mối thù chưa trả, tôi không thể nào mở miệng được.”

Nghe những lời này từ miệng cô, anh không thể nào biết đâu là trắng, đâu là đen. Xưa nay anh đã tin tưởng mẹ mình quá nhiều, luôn nghe theo sự sai bảo của mẹ mà không hề hay biết, người khiến anh mất đi hạnh phúc lại chính là mẹ của mình. Hóa ra giữa anh và Tống Linh thì người đáng thương nhất mới chính là Tống Linh. Bao nhiêu năm anh đau khổ vì nhớ nhung có lẽ gì đối với sự chịu đựng mà không thể nói ra của cô.

...

Nét mặt u ám, Lý Gia Hạo bước vào nhà, tiến thẳng đến phòng khách, đứng trước mặt mẹ mình mà chấp vắn.

“Hai mươi năm trước, mẹ đã làm gì Trương gia?”

Bà Chu Tích giật mình, đặt vội tách trà xuống bàn, ngược nhìn con trai, ánh mắt kinh ngạc.

“Ba năm trước, mẹ đã làm gì Tống Linh?”

Bà ta thoáng run rẩy, không phải vì sợ những câu hỏi này, không phải sợ vì bị bại lộ tất cả tội ác, mà bà lo sợ rằng đứa con mình yêu thương biết được mẹ nó là người xấu xa đến mức không thể dung tha.

“Sự thật... Đã biết tại sao còn phải hỏi?”

Như vậy là đã quá rõ những gì Trương Thiệu Mai nói đều là thật. Đáy mắt hần lên tia đỏ, lồng ngực ép lại, hơi thở nặng nề, cả thân người như rơi vào khoảng không, Lý Gia Hạo đau khổ khi phải đối diện với mẹ mình.

“Như vậy là sao hả mẹ? Mẹ nói xem, con cứ ngô nghê mặc cho bị mẹ điều khiển, vì con tin mẹ luôn làm điều tốt cho con. Nhưng cũng chính vì niềm tin con dành cho mẹ mà con đã trở thành kẻ tội đồ, là kẻ đã giết chết cuộc đời của người mình yêu thương.”

Hai nắm tay cuộn thật chặt, anh chỉ hận bản thân không thể làm gì hơn cho Tống Linh, cô cũng như anh, vì bà ta là mẹ của anh nên mới phải im lặng chịu đựng tổn thương đến mức như thế.

Đi tìm Tống Linh mới biết cô đã rời khỏi trấn Đài Anh, tìm ở thành phố bao la này cũng không thấy đâu. Thông tin xuất ngoại càng không có.

Mất hút. Cô đã bốc hơi. Vẫn là nên dùng những từ này để nói ra sự mất tích của cô. Cảm giác mất đi cô như ba năm trước lại trôi về, dự cảm này càng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Chẳng lẽ số đã định rằng, hai người là không thể bên nhau ư?

...

Trương Thiệu Mai về đến nhà riêng đã thấy bóng dáng thân quen của một người đang đứng ở trước cửa. Tâm tình cô bỗng dịu xuống, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt dịu dàng hẳn. Cô nhẹ nhàng bước tới, miệng tươi cười, hai tay chấp ra sau, nhào người về phía lưng người ấy.

“Rốt cuộc anh cũng đến tìm em rồi ư, Thẩm đại luật sư?”

Thẩm Di xoay người lại, mặt tươi vui, quan sát cô từ trên xuống kỹ càng rồi mím môi vẻ không hài lòng: “Em gầy đi nhiều rồi đấy.”

Trương Thiệu Mai vừa mở cửa vừa nói: “Vậy sao? Em không để ý.”

Ngồi xuống sofa, Thẩm Di nhìn ra khung cửa sổ, chậu Linh Lan nhỏ nhắn mà anh tặng khi cô trở về nước, không ngờ lần này anh quay về nó đã nở hoa, đóa hoa màu trắng đẹp một cách ngọt ngào. Khóe mắt anh cong lên tạo nếp nhăn ở mắt vì cười. Người ta nói, hoa Linh Lan tượng trưng cho sự trở lại của tình yêu, cũng vì thế mà anh mới tặng cô. Anh mong rằng, một ngày nào đó cô sẽ nghĩ lại chuyện giữa anh và cô, rồi cô sẽ trở về với anh, bỏ qua tất cả hận thù, nhưng tất cả đã không thể nữa rồi...

Cô đặt ly nước lọc xuống bàn, ngồi đối diện anh, nở ra một nụ cười tươi đẹp như đóa hoa Linh Lan đang nở rộ kia. Anh mê đắm dáng vẻ của cô, yêu thích nụ cười của cô, nhưng bây giờ...

“Lần này anh về chỉ để gặp em trai mình thôi hay còn việc nào khác không?”

Nghe đến hai chữ “em trai” đó khiến anh đau đớn tột độ. Anh đưa ra bộ mặt thờ ơ, nhướng mày, giọng điệu vui tươi: “Đương nhiên là còn rồi.”

Cô tỏ vẻ phấn khích chờ đợi anh nói tiếp. Thẩm Di nghiêm mặt, trầm giọng:

“Đưa em đi.”

Đôi người cô đảo sang chỗ khác, cười cười: “Mà em quên mất, em trai anh hiện đang ở đâu nhỉ?”

Thẩm Di im lặng, anh biết, cô sẽ không cùng anh rời nơi này nếu như chưa thực hiện được mục đích của mình. Ngay từ ngày đầu gặp nhau ở Mỹ, qua cách giao tiếp, cô đã bộc lộ rõ bản tính của mình. Vốn định chỉ muốn xem biểu hiện của cô, nhưng không ngờ vẫn có chút đau thương, anh vừa trả lời vừa cố ý quan sát nét mặt cô.

“Trấn Đài Anh.”

“Ồ... Vậy à?” cô có chút ngạc nhiên, vì sao lại trùng hợp đến vậy, lại liên quan đến cái địa danh đó, nhưng cũng không mấy bận tâm.

Cả hai chìm trong sự trầm mặt một lúc lâu, đột ngột Thẩm Di lên tiếng, giọng nói nhỏ dễ nghe nhưng lại khiến người nghe có cảm giác hơi rùng mình.

“Thiệu Mai!”

“???” cô ngược nhìn anh.

“Anh đã gặp em trai của mình rồi.”

“Ừm.” anh ấy nói với mình chuyện này làm gì, tại sao trong giọng lại có chút kỳ quặc? Cô mỉm cười, gật đầu.

“Vậy nên...” Thẩm Di lại ngắc quăng, im lặng giây lát rồi mới tiếp tục nói: “Hôm nay anh đến là để tạm biệt em. Ngày mai, anh phải đi rồi, sẽ không trở về nữa.”

“Tại sao lại không trở về nữa?”

Thẩm Di cúi đầu, khóe mắt cay cay, hít một hơi sâu, sau đó anh ngẩng lên, cười phá hai tiếng, giọt nước mắt bất ngờ tuôn ra, khóe môi giật giật.

“Bởi vì... Em trai của anh... Nó đã chết rồi!...”

Trái tim anh đau đớn gào thét khi không thể nói nguyên vẹn một câu hoàn chỉnh rằng: Bởi vì em trai của anh đã chết rồi, người hại nó lại là người mà anh vô cùng yêu, là em, Trương Thiệu Mai.

Cô giật mình: “Chết?”

Anh lặng lẽ đứng lên đi ra cửa, cô chạy đến ôm chặt anh, thủ thỉ: “Thẩm Di, anh đừng quá đau buồn mà hại đến sức khỏe.”

Anh gật đầu, xoay người lại, đặt hai tay lên vai cô, khẽ hôn lên trán cô, ôn nhu nói: “Từ bây giờ, em hãy sống thật tốt nhé!”

Sau khi bóng lưng Thẩm Di khuất, cô như hoàn hồn, cảm thấy thái độ của anh hôm nay thật khác lạ. Quay vào trong nhà, nhìn thấy một chiếc hộp đặt trên bàn, chẳng phải là lúc này Thẩm Di cầm đến hay sao?

Thiệu Mai, gửi em!

Đó là dòng chữ trong mảnh giấy được dán trên chiếc hộp. Mở hộp ra. Là tất cả tài liệu hồ sơ vụ án cha mẹ cô bị hại, và một lá thư anh gửi cho cô.

“Khi nghe tin em kết hôn với Lý Gia Hạo, anh biết, đó là kế hoạch báo thù của em. Ngay lúc đó, anh đã chạy ra sân bay để trở về với mong muốn là ngăn cản em. Nhưng thật không may, anh bị tai nạn, phải nằm viện hết hai tuần. Trong thời gian đó, anh đã nghĩ kỹ, em nhất định sẽ không nghe lời anh, nếu nghe thì tình hình đã khác từ trước khi em về nước rồi. Nên anh đã giúp em tìm kiếm những bằng chứng phạm tội của bà Chu Tích, vốn định vui mừng cùng em, đưa tội ác của bà ta ra ánh sáng. Nhưng hiện tại thì anh không thể, anh đã sắp xếp một luật sư giỏi, anh ta sẽ giúp em lo chu toàn mọi việc. Chuyện báo thù đã xong, em bây giờ là phải sống cho bản thân, đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa, biết không?”

Trần Đài Anh.

Chết.

Thẩm Di... Thẩm Di... Thẩm Tước...

Trương Thiệu Mai lẩm nhẩm trong miệng rồi bỗng giật mình. Lẽ nào? Cô run rẩy lấy di động gọi cho Thẩm Di, anh bắt máy nhưng không nói gì, cô nghi ngại hỏi:

“Thẩm Di, em trai của anh... tên là gì?”

Mãi một lúc lâu cô mới nghe anh lên tiếng: “Cô gái ấy sẽ đi cùng anh, em sẽ được an toàn.”

“Cô gái ấy?”

“Phải.”

Sau khi tắt máy giữa chừng, Trương Thiệu Mai tức tốc chạy đến nhà Thẩm Di để tìm nhưng không có, gọi lại thì đã thuê bao, đứng trước cửa đợi anh trở về nhưng mãi đến sáng hôm sau vẫn không thấy anh đâu. Cô biết là Thẩm Di tránh mặt mình.

Sau khi Thẩm Di đi, luật sư mà anh sắp xếp đến gặp cô để làm việc, rất nhanh sau đó vụ việc của cha mẹ cô được xét xử lại, bà Chu Tích bị bắt giam. Cũng trong ngày hôm đó, Trương Thiệu Mai đi đầu thú chuyện giết hại Thẩm Tước, dù biết chắc là Thẩm Di không mong muốn cô làm điều đó. Nhưng làm sao cô có thể đây? Khi mà người vô tội bị cô lôi vào cuộc, tàn nhẫn hơn là giết chết, đó lại chính là em trai của người duy nhất mà cô yêu.

~(hết chương 17)~

18. Chương 18: Bò Công Anh Nở Rời...

Lý Gia Hạo hay tin mẹ mình bị bắt nên đã nhanh chóng lái xe trở về, ngưng việc tìm kiếm Tống Linh. Trên đường về, lúc chạy qua đèo, vì vượt quá tốc độ mà mất lái, trong lúc chiếc xe sắp lao thẳng xuống vực, không kịp nghĩ gì, anh mở cửa xe, lao thẳng ra ngoài, bị chiếc xe phía sau chạy tới đâm trúng cả thân người...

Đau? Lý Gia Hạo dường như bị tê liệt hoàn toàn, anh không có chút cảm giác đau đớn nào cả, hai mắt anh khép lại, tai cũng không còn nghe thấy gì, anh bỏ lại tất cả mà mê man...

7 năm sau...

Thành phố Roma, nước Ý vào tháng sáu...

Tiểu yêu nghiệt, đứng lại.

Anh yêu em!

Tiểu Linh.

Thành phố này đã rợp cánh hoa Bò Công Anh bay trong gió rồi, tại sao em vẫn chưa về?

Cô gái choàng tỉnh dậy từ trong mơ, trên trán lấm tấm mồ hôi, đôi môi tái nhợt, bên tai vẫn văng vẳng giọng nói oán trách của một người đàn ông xa lạ kia. Cô nhúm mày, lẩm nhẩm những câu nói nghe được trong mơ rồi lắc đầu, ngược nhìn lên đồng hồ treo tường, đúng sáu giờ sáng. Thật kỳ lạ, giấc mơ ngày càng nhiều, nhưng tại sao cứ luôn xuất hiện người đàn ông lạ đó? Anh ta là ai?

Cô đứng lên, tiến đến cửa sổ, đưa tay kéo nhẹ tấm rèm mỏng màu kem qua một bên, gió nhẹ thổi mát lành, cô hít thở bầu không khí trong lành của Thành phố Roma.

Theo như ước lượng thời gian, nếu không có trục trặc gì thì hôm nay sẽ có người đến căn nhà cô về việc ăn uống không đủ chất dinh dưỡng, làm việc quá sức, ngủ không đủ giấc, vân vân và vân vân... Nhưng điều này cũng quá quen thuộc với cô rồi nên không có gì phải “bù đầu nhức óc”. Cô bước vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân, ăn mặc nhẹ nhàng rồi bước xuống nhà, vừa đủ thời gian người ấy tới thăm.

Vừa đặt chân xuống bậc cầu thang cuối cùng, cô đã trông thấy người ấy đứng khoanh tay trước tủ lạnh, đôi môi mím lại, đầu hơi nghiêng nhìn cô, cái bộ dạng của người ấy đang biểu tình cô là cái chắc rồi.

Cô lè lưỡi, nhún vai, cười hì hì rồi tiến lại ghé sô pha ngồi.

“Thẩm Di, anh đến từ lúc nào?”

Thẩm Di bước đến cú đầu cô một cái rồi ngồi xuống đối diện cô.

“Tên của anh trai mà em gái gọi như vậy sao?”

Cô cười hề hề.

“Vừa đáp xuống sân bay là anh tới thẳng đây.”

“Công việc tốt chứ?”

Thẩm Di khoanh hai tay trước ngực, dựa lưng ra sau ghế.

“Nghe nói em sẽ về nước chỉ để tham dự buổi triển lãm tranh của một nhân vật chưa hề có tên tuổi trong giới.”

Cô gái gật đầu: “Ừm!”

Thẩm Di khẽ nhún mày gọi tên cô: “Tiffany.”

“Sao cơ?”

“Em là nghệ nhân gốm, không phải họa sĩ, đúng chứ?”

Tiffany cười ha hả hai tiếng với vẻ đắc ý: “Anh thì hiểu gì chứ, tốt nhất là cứ làm đại luật sư đi, về nghệ thuật, trong hai anh em chúng ta chỉ cần có em hiểu về nó là được rồi.”

Thẩm Di nhướn miệng cười, nói sang chuyện khác: “Hôm trước Jin có gọi cho anh, cậu ấy bảo em dạo gần đây không được khỏe, hay đau đầu, tại sao không đi khám?”

Tiffany nhăn mặt: “Chuyện nhỏ vậy mà anh ta cũng kể cho anh nghe được ư?”

“Ai bảo em là em gái của anh, lại không ở cạnh anh trai của mình mà chạy đến một đất nước khác khiến anh phải lo lắng.”

“Thật quá đáng. Mọi chuyện đều là anh ta báo cáo với anh?”

Thẩm Di nhướn mày, uống một ngụm nước, nghiêm nghị nói: “Không muốn như vậy thì phải biết tự lo cho mình, rõ chứ?”

“Yes!”

...

Thành phố Thượng Hải, Trung Quốc...

Lý Gia Hạo không ngờ, Tống Linh cứ như vậy mà mất hút, mang theo cả thế giới của anh mà bỏ đi một lần nữa không hẹn ngày quay về.

Gió thổi, cánh hoa Bồ Công Anh trên bầu trời xanh thắm tung bay. Trước khung cảnh đẹp đến vậy, Lý Gia Hạo lại khe khẽ thở dài.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 35 của Lý Gia Hạo, cũng là ngày triển lãm tranh do anh mở ra, tất cả những bức tranh được treo lên đều mang sắc màu của nỗi nhớ, đường nét ảm đạm, chỉ có gương mặt của Tống Linh được anh thể hiện rất nổi bật, mỗi bức tranh là một cung bậc cảm xúc được thể hiện lớn dần suốt 7 năm qua, kể từ lần thứ hai Tống Linh rời khỏi anh. Thật không ngờ, Tống Linh lại ngự trị trong tim anh lâu như thế mà anh không thể buông bỏ được tình cảm ấy.

Buổi triển lãm được đông đảo sự chú ý của mọi người, tất cả đều khen ngợi và ca tụng, truyền nhau rằng, sẽ có thêm một nhân tài mới về hội họa. Nhưng đối với Lý Gia Hạo, mục đích anh muốn là thông tin này sẽ bay cao bay xa và truyền đến tai của Tống Linh, vì anh biết, cô rất quan tâm đến nghệ thuật tranh vẽ. Anh chỉ mong được gặp lại cô, giải quyết những mâu thuẫn khi xưa, giải đi mối hận thù của cô chứ không cầu mong gì hơn về tình yêu giữa hai người. Nhưng thực chất, trong thâm tâm của anh không hẳn chỉ như vậy. Anh muốn biết cuộc sống của Tống Linh ra sao, cô có hạnh phúc không, sống có ổn không, và đâu đó là sự hy vọng...

Chiếc xe lăn chạy chậm chậm xuyên suốt qua từng ngõ ngách của căn phòng triển lãm lớn này, sau đó dừng lại, cách Tiffany độ chừng ba mét. Lý Gia Hạo ngồi trên xe lăn tựa hồ như xúc động.

Tiffany đang ngẩn ngơ nhìn một bức tranh treo trên tường mà không biết có người đang nhìn mình. Trong tranh là bóng lưng một chàng trai đang ngồi trên xe lăn, hướng về chiều của cánh hoa Bồ Công Anh bay theo gió, bóng lưng ấy nhìn rất thê lương. Cô nhìn xuống dòng giới thiệu vẫn tắt được đề bên dưới:

”Yêu và hận, sự chấp niệm không thể buông bỏ,

Bên nào nặng, bên nào nhẹ, em phân rạch rất rõ.

Em từng nói lời xin lỗi, chỉ bởi vì hai ta từng yêu,

Cũng từng nói rằng: hãy quên chúng ta từng hạnh phúc.

Năm tháng qua đi, yêu yêu, hận hận, tất cả đều phai nhạt,

Nhưng nỗi nhớ về em, anh không một giây phút nào lãng phí.

Bồ Công Anh nở rộ rồi, tại sao em vẫn chưa về?”

Nước mắt người đàn ông ngồi trên xe lăn lặng lẽ rơi ra, tim đập loạn như đang gào thét, như muốn nhảy cẫng lên không trung vì vui mừng khôn xiết mà la lên rằng: Tổng Linh, rốt cuộc thì em đã về rồi. Anh rất nhớ em, rất nhớ em!

Bồ Công Anh nở rộ rồi, tại sao em vẫn chưa về?

Tiffany nhớ đến câu nói trong giấc mơ của mình, trùng hợp vậy ư? Nhưng tại sao? Tại sao tất cả các bức tranh ở đây đều vẽ gương mặt của cô?

Hình ảnh trong mơ và những bức tranh hiện tại đang xen, lồng ghép vào nhau hoàn chỉnh, tạo nên một ký ức mờ mờ ảo ảo trong đầu cô. Cô bắt đầu nhìn thấy mờ mờ hình ảnh người đàn ông trong trí nhớ của mình, đúng, là anh ta, là người đàn ông trong những bức tranh này.

Cô hơi choáng, không muốn nghĩ đến nữa, khi vô tình quay sang phải, bắt gặp ngay ánh mắt của người đàn ông ngồi trên xe lăn. Ánh mắt ấy khiến cô không thể tách rời, cứ ngẩn ngơ đứng nhìn mà không phát hiện ra chiếc xe lăn đã tới gần mình từ bao giờ.

“Tiểu Linh.” giọng của Lý Gia Hạo rất trầm rất ấm, khiến trái tim cô đập thình thịch. Giọng nói này, gương mặt này, và cả cái tên Tiểu Linh này, rõ là trong giấc mơ của cô hằng đêm.

Cô lùi ra sau một bước, kinh ngạc với tất cả.

“Thật tốt, em đã về rồi!” Lý Gia Hạo muôn phần xúc động mà nghẹn ngào.

Những hình ảnh xa lạ không nhìn thấy được rõ cứ luân phiên xuất hiện trong đầu Tiffany khiến đầu cô như muốn nổ tung ra vì khó chịu. Rốt cuộc người đàn ông trong giấc mơ là ai? Người trước mắt cô hiện giờ là ai?

“Tổng Linh, em làm sao vậy?” Lý Gia Hạo thấy sắc mặt cô không được tốt, thái độ cũng kỳ quặc, anh quan tâm, đẩy xe lăn tiến tới gần cô hơn nhưng bị cô đẩy ra, chiếc xe chạy lùi về sau.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh lại.

Tiffany tự nhủ bản thân phải bình tĩnh trở lại, tinh thần không thể hỗn loạn, cô ngẩng lên nhìn Lý Gia Hạo, hơi cúi đầu tỏ ý chào anh, mỉm cười xã giao.

“Chào anh, tôi nghĩ là anh đã nhận nhầm người rồi. Tôi là Tiffany, Thẩm Thiên Thư.”

~(hết chương 18)~

19. Chương 19: Đi Tìm Thân Thế

Tôi là Tiffany, Thẩm Thiên Thư...

Cho đến khi Tiffany rời đi, Lý Gia Hạo vẫn không thể tin được trên đời này lại có người giống người như hai giọt nước mà không máu mủ ruột rà gì cả.

Chiều tà, ánh nắng vàng cuối cùng của ngày vẫn cố vươn ra rải xuống toàn thành phố, một màu vàng kim lại ảm đạm chẳng thể rực rỡ, hay là do chính tâm trạng người nhìn cảm thấy như vậy? Lý Gia Hạo ngồi trên xe lăn tại căn phòng triển lãm, nhìn ra ngoài khung cửa kính từ trên tòa nhà thứ chín, ánh mắt đắm chìm về một hướng. Chùm khói đục màu từ điều thuốc lá trên tay anh bay lên lan tỏa chậm chậm nhìn sao cũng như sự thê lương của chính anh.

Anh cứ mãi miết đuổi theo hình ảnh có Tống Linh trong quá khứ mà không hay bầu trời ngoài kia đã đen từ lúc nào. Đèn điện đã sáng rực rỡ nhấp nhô...

Cho dù anh có chìm đắm trong quá khứ, tiếc nuối những gì đã qua, thì dòng thời gian vẫn cứ chảy, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, muốn hay không muốn, anh cũng phải chấp nhận bước về phía trước.

Tống Linh, anh biết mình không có tư cách để nói yêu em, cũng không còn tư cách để mong em quay về. Đời này, em đã lang bạt vì anh, chịu quá nhiều tổn thương vì anh, là anh nợ em, nợ rất nhiều. Ở nơi nào đó, cầu em gặp được một người thật sự tốt, thật sự yêu em...

Tiếng gõ cửa đều tai vọng tới, cánh cửa được mở ra. Một chàng trai bước vào, cúi đầu chào Lý Gia Hạo dù cho anh đang quay lưng không nhìn thấy, sau đó chàng trai lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ, ấp úng không dám nói:

“Thiếu gia, đã hết ngày rồi... Cô ấy...”

Lý Gia Hạo im lặng. Hàng mi khẽ động, anh thở dài một hơi buồn bã, rất lâu sau mới lên tiếng: “Chúng ta đi thôi.”

Lý Gia Hạo sau ngày hôm đó đã rời khỏi thành phố này, không một ai biết về tin tức của anh. Khi Tiffany tìm về nước để gặp lại cũng không thể gặp được anh. Trước đó, Tiffany không bay về nước Ý mà bay sang Mỹ để gặp anh trai Thẩm Di của mình, kể về sự việc gặp được Lý Gia Hạo, về những bức tranh và giấc mơ của mình. Thẩm Di nghe xong, không nói gì, chỉ ậm ừ qua loa.

“Anh nói xem, liệu có phải là anh ta có liên quan đến quá khứ của em hay không?”

“Chắc chắn là không rồi.”

Tiffany tin vào trực giác của mình khi nhìn thấy thái độ kỳ lạ của Thẩm Di trong lúc cô kể, chắc chắn anh mình đang giấu giếm điều gì đó.

“Anh nói đi, tại sao em lại mất trí nhớ?”

Thẩm Di nâng mí mắt nhìn Tiffany chưa đầy ba giây thì ngồi ngay ngắn lại, nói:

“Chẳng phải là anh đã giải thích rồi sao? Bây giờ em là đang chất vấn? Em không tin anh trai của mình?”

Tiffany vẫn nghiêm mặt: “Thời gian gần đây ký ức của em dường như đang quay về, nó luôn xuất hiện người đàn ông đó, nhưng những đoạn ký ức mập mờ chỉ từng chút từng chút, em không thể nhớ nổi rốt cuộc anh ta là ai.”

Thẩm Di nhún vai rồi đứng lên: “Em là em gái của anh, mang họ Thẩm, không phải họ Tống. Đến giờ rồi, anh phải tới tòa án đây.” nói rồi anh đi ra cửa để lại Tiffany nhăn nhó nhìn ở phía sau.

“Anh, nhất định em sẽ đi gặp anh ta, em không tin là giấc mơ đó không phải ký ức của em.”

Thẩm Di mặc kệ cô gào thét, anh rời khỏi nhà, nhưng trong lòng lại không hề yên. Anh không hề có ý muốn giấu cô, nhất là khi Trương Thiệu Mai đã ra chịu tội từ ngày anh rời đi. Chỉ là, anh muốn thay Thẩm Tước để tiếp tục chăm sóc cho cô, muốn có được một người thân bên cạnh mình. Nếu để cô biết mình có quá khứ đau lòng ấy, để cô biết cô không phải mang họ Thẩm, thì liệu cô có còn nhận người anh trai này không?

Anh thở dài, lòng nặng trĩu. Tiffany, ngay cả khi đã mất đi ký ức, em cũng chỉ biết đến mỗi anh ta. Vậy còn sự hy sinh của Thẩm Tước thì sao đây?

Cái chết của Thẩm Tước là vết thương lòng quá lớn đối với Thẩm Di, cũng từ đó mà những vụ án liên quan đến tính mạng con người, dù là kẻ ác nhân thuê anh để chạy tội, anh vẫn nhận. Lý do ư? Thật dễ để hiểu.

Thân chủ của anh bị giải đi nhưng vẫn trừng trừng hai mắt, hùng hổ vồ lấy anh, quát:

“Mày có phải là luật sư hay không hả thằng khốn? Tao thuê mày là để mày đứng về phía bọn nó à?”

Thẩm Di cười khẩy, nói: “Tôi... Không đứng về phía bọn họ, tôi đứng về công lý. Nếu không nhận lời làm luật sư cho ông, làm sao đưa ông vào chịu tội?”

“Lý luận gì đây chứ?”

Tên kia bị giải đi, cô luật sư trẻ tiến tới chỗ anh, mỉm cười, nói: “Nghe danh Luật sư Thẩm đã lâu, nay mới có dịp gặp, anh đúng là phải làm người khác bội phục.”

Thẩm Di cũng cười xả giao, nói: “Cô nói quá rồi. Những tên tội phạm này muốn được thoát tội, nếu tôi không nhận làm luật sư bào chữa để có thể đứng ở tòa án vạch trần thì há chẳng phải đã để bọn họ tìm đến những luật sư khác mà thoát được tội?”

Cô luật sư trẻ mỉm cười, nhìn anh với ánh mắt chứa tình.

“Mời anh một ly cà phê, được chứ?”

“Thật xin lỗi, bây giờ tôi có việc phải đi ngay.” Thẩm Di đưa tay lên xem đồng hồ.

“Vậy hẹn khi khác?”

“Thời gian tới tôi về Thượng Hải, rất lâu mới quay lại, tôi xin phép.”

Cô luật sư thất vọng nhìn Thẩm Di bước đi.

...

Tiffany thất vọng vì không gặp được Lý Gia Hạo nhưng vẫn không chịu quay về Ý, cô lang thang khắp nơi, cũng không phải với ý định là sẽ tìm người đàn ông mà cô cho rằng liên quan đến ký ức của mình là Lý Gia Hạo, chỉ là, cảm giác cho cô hay, ở nơi đây, nhất định sẽ giúp cô nhớ lại gì đó.

Quanh quẩn ở trung tâm Thành phố mãi, hôm nay, là một chiều Thu, gió lạnh lạnh, cô cũng không hay là mình đã ra đến ngoại thành.

Chiếc xe Audi dừng lại phía sau cô, từ trong xe bước ra là Lan Tuệ Như và La Phong, hai người chạy tới mừng rỡ.

“Tổng Linh!” Lan Tuệ Như nắm lấy tay Tiffany, cảm xúc nghẹn ngào: “Tốt quá! Đúng là cậu rồi!”

Tiffany ngỡ ngàng nhìn hai người trước mắt, cô không thể phản kháng ngay lúc này, biết đâu bọn họ là mạnh mẽ giúp mình có lại trí nhớ đã mất đi. Nhưng... bọn họ là ai?

“Suốt mấy năm qua cậu đã đi đâu? Tại sao cậu vẫn luôn như vậy, đi mà không nói với ai lời nào, cũng không liên lạc với mọi người?”

“...”

“Cậu gặp lại Gia Hạo chưa? Có biết là bây giờ anh ấy thế nào rồi không?”

Gia Hạo.

Lại là cái tên ấy.

Tiffany ngượng ngùng đáp: “Tôi ở bên Ý. Gia Hạo... Anh ta thế nào rồi?”

“Từ sau khi cậu bỏ đi, mẹ anh ấy bị bắt vì tội giết hại cha mẹ của Trương Thiệu Mai. Thật không ngờ còn thêm tội hại cậu... Gia Hạo bị tai nạn, hôn mê suốt một năm, toàn bộ hệ thống công ty của Lý gia bị đảo lộn, khi tỉnh lại thì đã không còn gì, lại liệt hết hai chân.” đến đây thì Lan Tuệ Như thở dài không nói nữa.

“Đúng thật là quá thảm!”

Lan Tuệ Như ngờ ngợ Tiffany không mấy tự nhiên, có chút kỳ lạ, tại sao khi nghe đến Gia Hạo lại bình thản đến vậy? Có phải là cô đã quên được người kia rồi không? Lan Tuệ Như sức nhớ ra một điều, kéo tay Tiffany lôi đi.

“Gặp rồi thì tốt. Cậu đi theo tôi đến một nơi.”

Chiếc Audi chạy lướt nhanh trên dòng đường tấp nập.

Gió Thu thổi man mát, Tiffany và La Phong đi cạnh Lan Tuệ Như ôm trên tay một bó hoa lily trắng và một bó hoa hồng trắng đi đến mộ phần của hai cô bạn thân, đó là loài hoa mà bọn họ yêu thích.

Khi đến nơi, nhìn thấy hai người đàn ông tướng chừng như rất hặn đang vuốt ve tấm bia mộ, Lan Tuệ Như chực chạnh lòng không khỏi xót xa, cũng không thể mở miệng lên tiếng chửi.

Thoảng cái đã mười năm trôi qua, kể từ ngày bọn họ tốt nghiệp đại học.

Mười năm, mỗi bước đi của bọn họ đều phải trả giá rất đắt.

Đối với năm cô gái ngày nào, mất đi những thứ mình không mong muốn nhiều hơn là nhận về những thứ mình muốn, đến nay, thứ nằm trong lồng ngực kia vẫn còn đau âm ỉ không dứt.

Nhưng có ai trên thế giới này có thể điều khiển được ván cờ của cuộc sống, biết được nước đi của mình là đúng hay là sai?

Ngày ấy, trong mỗi người bọn họ, ai nấy cũng đều mang trong mình một trái tim cháy bỏng yêu thương, vì thế chỉ biết lựa chọn tình yêu, nghe theo sự điều khiển của trái tim, dù đến sau này, nó là sai lầm.

Lan Tuệ Như bước tới đặt hoa xuống, nhìn vào hai tấm bia, hai hình ảnh của hai cô gái trẻ trung, nụ cười rạng rỡ khiến người ta đau lòng không ngớt.

Triệu Ngân Lam.

Diệp Tử Yên.

Hai cô gái được coi là dịu dàng và ngây thơ nhất nhóm, rốt cuộc lại có kết cục giống nhau vì tình yêu. Nhưng dù sao sự ra đi của hai cô ấy đều là sự hi sinh cao cả đáng quý...

Lan Tuệ Như khẽ nhếch môi: “Chúng tôi như những bông hoa của mùa đông, cô chấp nỡ vào mùa hạ, để một lần được rực rỡ trong nắng ấm rồi mãi mãi lụi tàn trong đau thương.”

Cô quay sang nhìn Mã Dận Hy, nói:

“Mã Dận Hy! Ngày Tử Yên còn sống, còn mong chờ tình yêu của anh, tại sao anh không đến, tại sao anh không lựa chọn cô ấy? Bây giờ, anh còn tới đây để làm gì? Để khóc thương cho một cô gái trẻ còn phơi phơi tuổi xuân mà phải ra đi hay sao? Anh mau về với vợ con của anh đi, đừng thương nhớ Tử Yên nữa, đừng để cô ấy khi chết đi rồi vẫn mang tiếng là cướp chồng của người khác.”

Mang tiếng cướp chồng!

Đây là cụm từ cay độc nhất đã gắn lên người Diệp Tử Yên khi cô còn sống, cho đến khi lìa đời cũng chưa thể xóa được. Anh hận, hận bản thân mình đã không thể nghĩ cho người mình yêu. Anh im lặng, không đoái hoài đến những câu trách móc của Lan Tuệ Như, nhưng sâu thẳm trong tim anh lại tiếp tục rỉ rả máu. Anh đứng lên rời khỏi nơi này.

“Còn anh, Kỷ Tùng Quân? Anh tới đây để làm gì? Xin anh hãy buông tha cho linh hồn của Ngân Lam đi được không? Khi còn sống, cô ấy đã quá đau khổ rồi.”

Kỷ Tùng Quân khẽ cười, đúng vậy, cô ấy đã quá đau khổ rồi, vậy nên anh phải sống, anh phải sống để chịu đựng giày vò trong đau khổ để trải qua nỗi đau của Ngân Lam. Song, anh mới đi cùng cô ấy!

Tiffany nhìn bóng lưng thê lương của hai người đàn ông vừa bị đuổi trong nắng chiều dịu nhẹ của tiết trời mùa Thu, trong lòng lại len lỏi cảm giác buồn. Hai cô gái trong bia mộ tại sao lại phải chết? Bọn họ trông hiền hậu và xinh đẹp quá!

“Tổng Linh, cậu biết không, suốt 10 năm cậu rời đi, mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra với các chị em của chúng ta. Bây giờ, không còn ai bên cạnh tôi nữa rồi! Sau khi cậu rời đi, Ngân Lam và Tử Yên thì mất, Thiên Sơ thì bỏ đi. Thật không ngờ, tôi có ngày được gặp lại cậu ở đây.”

Tiffany mờ hồ như nghe được giọng cười đùa khanh khách từ trong ký ức cùng với những người bạn thân.

~(hết chương 19)~

20. Chương 20: Trở Về

Thẩm Di nói thời gian tới sẽ trở về Thượng Hải không phải là từ chối khéo cô luật sư trẻ kia, mà kỳ thực là anh gác mọi công việc qua một bên để về thăm người ấy.

Nhìn Trương Thiệu Mai có vẻ hốc hác và hơi gầy so với lần trước anh đến thăm là cách đây ba tháng. Anh hơi khó chịu, liền cau mày có ý trách cô. Cô chỉ cười nhẹ, trong mắt có chứa ánh lệ. Thật không ngờ dạo gần đây anh hay đến thăm cô, phải chăng là đã hết giận cô vì chuyện đã làm? Cô gọi tên anh: “Thẩm Di.”

Anh bấy giờ nghe giọng cô mới chịu giãn cơ mặt ra.

“Ăn uống thế nào? Không tốt sao?”

“Rất tốt!”

Rất tốt mà lại ôm thế kia ư?

Hiểu được tâm tư của anh, cô cúi đầu nhìn bản thân mình, khẽ cười rồi nói: “Sắp được ra ngoài rồi nên em hơi suy nghĩ lung tung, chắc vì vậy mà ôm đi, anh đừng lo.”

“Thật không?”

“Ừm!” cô gật đầu, miệng cười nhưng lòng không hề vui. Cô biết mình có tội với anh, nhưng anh lại không vì thế mà bỏ rơi cô, ngược lại còn luôn nghĩ cho cô, thậm chí khi nghe tin cô tự thú, anh đã vượt hàng ngàn cây số để về giúp cô giảm án nhiều nhất có thể. Cô nhìn anh, ngập ngừng hỏi: “Tổng Linh, cô ấy... đã nhớ lại chưa?”

Thẩm Di lắc nhẹ đầu: “Vẫn chưa.”

“Anh không định sẽ để cho cô ấy trở về sao? Để cô ấy đi tìm Gia Hạo, như thế mới tốt cho cô ấy, giúp cô ấy nhớ lại tất cả.”

“...”

Trương Thiệu Mai hiểu rõ anh, anh vì muốn thay em trai mình để chăm sóc Tổng Linh, vì không muốn Tổng Linh hạnh phúc với người đàn ông khác trong khi Thẩm Tước lại hi sinh oan uổng như vậy. Nhưng cô không thể lên tiếng, nếu nói ra, há chẳng phải động vào vết thương của chính hai người. Chuyện anh cố chấp như vậy chẳng khác nào khi xưa cô từng và anh khuyên ngăn không được. Đúng là oan nghiệt mà!

Nhìn sắc mặt của cô là Thẩm Di thừa biết cô đang muốn nói gì. Quả thật là hai người hiểu nhau đến độ dung hòa làm một, anh nói: “Sau hôm nay, anh sẽ nói cho cô ấy tất cả.”

...

Sau khi chia tay Lan Tuệ Như, ký ức Tiffany dường như mỗi lúc một rõ hơn, đến độ đầu cô đau nhói vì nhớ từng chuyện, từng chuyện một.

Thẩm Di gọi điện hẹn Tiffany ở một quán cà phê yên tĩnh để nói chuyện. Khi vừa mới ngồi xuống, cô đã thấy được vẻ mặt nghiêm túc của anh trai mình.

“Tiffany!”

Cô tròn mắt, hồi hộp chờ đợi anh mình nói tiếp.

“Ý định ban đầu của anh là đưa em đi để không tổn hại đến một người... Nhưng cô ấy...” Thẩm Di khẽ cười rồi lắc đầu.

“...”

“Anh đã không cần phải giấu em nữa rồi, chỉ là thời gian qua, anh muốn thay một người để tiếp tục chăm sóc em.”

Tiffany không thể hiểu những gì anh mình nói, cô nóng vội hỏi: “Em sẽ làm tổn hại đến ai sao? Còn, còn người nào kia là sao?”

“Bảy năm trước, vừa trở về nước anh đã cứu một cô gái đang nằm ở ngoài đường vì tai nạn, sau khi đưa cô ấy vào bệnh viện thì không biết thân phận cô ấy, tìm hiểu mới biết cô ấy chính là người mà em trai mình yêu, là người mà nó bảo vệ đến cả tính mạng cũng không màng. Cô ấy sau khi tỉnh lại đã mất trí nhớ, không biết mình là ai, anh mới đưa cô ấy đi cùng sang Mỹ và nhận cô ấy làm em gái, đặt tên là Thẩm Thiên Thư.”

“Cô ấy... Là em?” thông tin này quá bất ngờ, nhưng so với những ký ức cô nhớ được thì cũng đúng phần nào. Cô nhìn thấy cảnh tai nạn, nhìn thấy mình ôm người đàn ông nào đó đầy máu mà khóc thét.

Thẩm Di gật đầu, kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra với cô từ khi gặp Thẩm Tước qua lời kể của Trương Thiệu Mai cho anh biết.

Từng lời Thẩm Di nói ra là từng đoạn ký ức nhỏ xuất hiện trong đầu Tiffany, một lúc không thể tiếp nhận quá nhiều thứ, đầu cô như muốn nổ tung ra, cô không muốn nhớ nữa, không muốn nhớ nữa... Nhưng ký ức đầu tiên khiến cô la lên và nhớ lại tất cả đó là cái chết của Thẩm Tước.

“Không!!!!” âm thanh được kéo dài ra, ngắt lời kể của Thẩm Di: “Em là Tống Linh, là Tống Linh.”

Thẩm Di kinh ngạc ngược nhìn Tiffany, không ngờ là sau ngần ấy thời gian mà cô có thể nhớ lại nhanh một cách đột ngột như vậy.

“Em... đã nhớ lại tất cả?”

Tiffany ôm đầu, hai hàng chân mày nhíu chặt: “Phải. Em đã nhớ rồi, nhớ lại rồi.”

Thẩm Di im lặng.

Cô đứng lên nhìn Thẩm Di, gương mặt này hao hao giống Thẩm Tước, lòng chực nghẹn ngào mà rưng rưng nước mắt.

“Thẩm Di, Thẩm Tước... Cảm ơn hai người, cảm ơn và cảm ơn. Đời này em không thể trả hết ân huệ mà hai người dành cho em. Dù có nhớ lại, dù không phải là em gái của anh, nhưng Thẩm Di ơi, trong lòng em, anh mãi là anh trai của em, Thẩm Tước luôn có một vị trí trong lòng của em.”

Thẩm Di ôm cô một cách yêu thương như người anh dành cho em gái.

“Tiffany, cảm ơn em!”

“Sao lại cảm ơn em chứ? Em là người cảm ơn mới phải.”

...

Trương Thiệu Mai mân án, cô âm thầm đến một miền quê xa xôi để làm lại cuộc đời, và đồng thời cũng là để chạy trốn Thẩm Di.

Đêm hôm qua, anh đã thao thức chờ đợi, chưa bao giờ tâm trạng anh lại thấp thỏm mong chờ như vậy. Nhưng lại thất vọng trần trụi khi không đón được cô. Anh đã tưởng tượng, anh sẽ tặng cô một bó hoa tươi, ôm cô một cái thật chặt, và nói với cô rằng: “Từ nay, cuộc sống của em hãy để anh lo, về cùng anh nhé!” Nhưng bây giờ, là anh đang mộng tưởng, là anh hảo huyền, là anh chờ đợi điều gì sẽ đến đây? Tại sao, tại sao anh đã dành tình yêu cho cô như thế, cô vẫn một mực đòi quay về trả thù? Và tại sao anh đã chấp nhận bỏ qua cái chết của em trai mình để đón nhận cô, mà cô vẫn rời bỏ anh? Trái tim Thẩm Di như thắt lại. Hôm nay ông trời thật không biết điều lại cho một cơn mưa lớn, người anh ướt sũng nhưng không chịu vào trong xe, cứ đứng đó nhìn lên bầu trời mây xám xịt ảm đạm.

Trương Thiệu Mai, em muốn thử thách anh đến bao giờ nữa đây?

Bỗng nhiên anh la lớn: “Trương Thiệu Mai, anh yêu em, anh sẽ chờ em, chờ đến ngày anh được giày vò em lại thích đáng!!!”

...

Ký ức đã có, Tiffany vẫn giữ thân phận là Thẩm Thiên Thư, có lẽ vì Thẩm Di, có lẽ vì Thẩm Tước, cũng có lẽ vì cô muốn quên đi mọi đau khổ trong quá khứ để bắt đầu với cuộc sống mới trong cái thân phận mà do chính người của Thẩm gia lần lượt cứu cô, đưa cô từ cõi chết trở về.

Đạo gần đây trời đã sang Đông, những ngày cuối năm khiến công việc của cô bận rộn hơn và quên đi những nỗi đau của quá khứ mà cô chưa kịp buồn thì đã bị xóa đi trước đó.

Khi bắt đầu được nghỉ lễ, cô về lại Thượng Hải để thăm mộ hai cô bạn thân là Triệu Ngân Lam và Diệp Tử Yên. Những người yêu nhau có nhất thiết phải bị giằng vò tâm hồn lẫn thân xác đến đau thương như vậy hay không cơ chứ? Ông trời thật nhẫn tâm với bọn họ mà!

“Năm đó, chúng ta thật tốt biết mấy! Nếu được trở về để một lần nữa được chìm đắm trong tiếng cười của tuổi thanh xuân, tôi vẫn muốn được quay lại cùng các cậu... Lan Tuệ Như thấy vậy mà hay, năm nào còn từ chối La Phong, một mực không yêu, chỉ học lên cao, vậy mà bây giờ bọn họ lại về bên nhau. Đúng là người có tình, luôn hướng về nhau, thì dù có xa tận chân trời cũng tìm về bên nhau. Nhưng... Các cậu nói xem, Ngân Lam, cậu và Tùng Quân phải làm sao? Anh ta lần trước đến thăm cậu, trông rất thê thảm đấy!... Tử Yên, còn cậu, cậu có hối hận khi yêu người đã có gia đình không?”

Tiffany khe khẽ thở dài, hơi cúi đầu xuống, trầm mặt một lúc lâu, rồi mỉm môi mỉm cười, nói: “Còn tôi và Gia Hạo, các cậu hay bảo nhau là chuyện của chúng tôi rất đẹp, nhất định viên mãn. Nào có ai ngờ...”

“Nào có ai ngờ, cậu đi một mạch mười năm liền, bây giờ muốn nói yêu cũng không thể.”

Đột nhiên nghe giọng nói ở phía sau, Tiffany giật mình quay lại, nhìn thấy cô gái kia nở nụ cười thật tươi và đầy sức sống khiến cô bất ngờ mà thốt lên tên cô ấy: “Thiên Sơ!”

Cố Thiên Sơ nhún vai, dang tay ra ôm Tiffany.

“Cậu hình như phát tướng ra đấy! Tôi thấy có chút mỡ thì phải.”

Tiffany cười phá lên: “Cậu có nói quá không? Mỡ nào đâu chứ?”

“Đây, đây nữa, còn đây nữa...” Cố Thiên Sơ chỉ vào tay, chân Tiffany với ý đùa.

“Tôi nghe Tuệ Như nói cậu đã đi, sao lại ở đây?”

Cố Thiên Sơ đặt hoa xuống mộ, nói: “Đã đi không có nghĩa là không về mà.”

Tiffany muốn hỏi về lý do tại sao Cố Thiên Sơ bỏ đi, nhưng biết hỏi gì đây khi thời gian xa cách quá lâu, cô lại rời bỏ bạn bè trong những lúc bọn họ trải qua biết bao sóng gió, còn tư cách sao?

Cố Thiên Sơ lại lên tiếng: “Năm ấy khi gặp lại cậu, tôi khoe mình có thai. Nhưng nào ngờ... tôi đã hư thai rồi... và cũng đã ly hôn! Tôi theo cha ruột của mình định cư hẳn bên Úc.”

Xót xa quá. Sao toàn những chuyện đau lòng thế này? Tiffany lại chỉ biết thở dài. Cố Thiên Sơ bật cười: “Chuyện cũng qua hơn sáu năm rồi, bây giờ ấy hả, mười tên Tô Lăng đó cũng không thể theo đuổi được tôi đâu.”

Cố Thiên Sơ là vậy, luôn lặn lội trong tình yêu, nhưng cũng là người mạnh mẽ nhất trong năm người, nói quên được là sẽ quên được, dù cho trong lòng vẫn có vết sẹo xấu xí, nhưng cũng chỉ là dùng nó để nhắc cho cô nhớ đến điều từng trải qua.

Tiffany trở về quê hương của mình để thăm mộ của Thẩm Tước. Ngôi mộ dường như được dọn dẹp hằng ngày, trông rất sạch và mới, thậm chí cỏ dại cũng không có. Có lẽ là dì Lợi hoặc là A An thường xuyên đến đây.

Cô đưa tay vuốt ve tấm bia mộ, giọt nước mắt khẽ rơi, cô sụt sùi mũi.

“Thẩm Tước, thật xin lỗi anh! Mãi đến bây giờ tôi mới đến đây để thăm anh được. Bảy năm qua, chắc không ít lần anh Thẩm Di về nước là để đến viếng mộ anh. Anh ấy chắc có kể cho anh nghe về tôi...”

“Tổng Linh!” giọng vừa trầm vừa run của Lý Gia Hạo bất ngờ thốt lên đủ bản thân nghe được. Em quay về rồi sao? Bảy năm qua em sống như thế nào, ở đâu? Lý Gia Hạo muốn chạy đến bên cô như lần trước khi nhìn thấy Tiffany ở buổi triển lãm, nhưng không được, hiện tại đã không được nữa rồi.

Anh vừa định quay xe lẩn đi thì Tiffany nhìn thấy, cô vừa bàng hoàng vừa kinh ngạc không biết phải làm gì. Trong lúc bối rối, cô lên tiếng:

“Lý tiên sinh!”

~(hết chương 20)~

21. Chương 21: Kết

“Lý tiên sinh!”

Nghe gọi, Lý Gia Hạo có phần hơi sững sốt. Nếu là Tống Linh, quả thật sẽ xa cách như vậy, nhưng cô ấy sẽ chẳng bao giờ chủ động gọi anh lại. Còn nếu là Tiffany, vậy thì cô ta gọi anh để làm gì? Không đúng! Tiffany tại sao lại đến mộ của Thẩm Tước?

Nội tâm tranh cãi nhau trong Lý Gia Hạo, Tiffany tiến về phía anh từ lúc nào không hay.

“Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“À...ừ...”

Chỉ trong vòng mấy tháng, trông anh gầy đi rõ so với lần gặp trước đó ở buổi triển lãm, gương mặt cũng kém sắc rất nhiều. Cô chực chạnh lòng, một cảm giác khó tả vấy lên. Có lẽ vì thương xót cũng có lẽ vì phần nộ. Tại sao anh không chăm sóc bản thân mình?

“Lần trước tôi có tới tìm anh nhưng không gặp, anh sống ở đây sao?”

Anh khẽ cười, có phần hơi e ngại: “Phải.”

“Anh... Theo tôi biết, anh là người Thượng Hải.”

Anh gật đầu, lại là câu trả lời “Phải.”

Cảm giác anh không muốn trò chuyện cùng mình nên Tiffany xin phép rời đi. Nói là rời đi nhưng thật ra thì cô đứng nép vào một gốc cây gần đó để quan sát anh làm gì. Anh lấy một chiếc khăn tay ra, lau tấm bia mộ của Thẩm Tước, xong, lặng lẽ ngồi nhìn ngôi mộ mà không nói lời nào. Hành động kỳ lạ này của anh khiến cô phải nán lại tiếp để xem. Một lúc sau, Trương Thiệu Mai ăn vận bình dị, khác hẳn với khi xưa, bước từ đâu đến. Cô ta ngồi xuống bên mộ, nhổ vài bụi cỏ xung quanh, rồi nói gì đó với Gia Hạo.

Bọn họ tại sao đều ở đây? Tiffany định bước đến nhưng lại nhìn thấy Thiệu Mai nắm lấy tay Gia Hạo nên lùi chân về.

Cơn gió mát mẻ của mùa Xuân đưa những cánh hoa Bồ Công Anh từ đâu tới bay rợp trên không trung.

Tiffany ngẩng đầu, nhìn những cánh hoa bé tí ấy, cô bất giác mỉm cười rồi quay lưng đi.

Gia Hạo, hôm nay em đã chứng kiến những cánh hoa Bồ Công Anh bay rợp trời rồi, liệu anh có còn nhớ em như khi xưa đã nói, hay đã quên?!

Từ khi Tiffany trở về Ý, công việc vẫn như trước, nhưng sau giờ làm, cô không thể nào tìm được niềm vui. Cô thử hẹn hò với vài người do bạn bè giới thiệu, nhưng rồi cũng chán. Có lẽ vì hình bóng ai kia vẫn chưa phai.

Ba tháng sau đó, cô nhận được cuộc gọi của Thẩm Di. Giọng anh trầm, rất trầm, nhưng dường như có thể công phá tinh thần của đối phương rất mạnh.

“Tống Linh!”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Di gọi cô là Tống Linh, điều đó khiến cô có cảm giác bất an tốt độ. Càng bất an hơn khi nghe: “Điều sắp nói ra chỉ có một, là sự thật duy nhất em phải chấp nhận, bình tĩnh nhé!”

Cô nhúu mày, trách móc: “Hôm nay sao anh lại lòi thôi thế?” sau đó thì cô mỉm cười.

Anh nhẹ nhàng buông câu:

“Gia Hạo chết rồi!”

Sét đánh giữa trời quang.

Miệng vẫn đang cười, nét mặt vẫn đang tươi tắn bỗng đơ cứng. Không thể nào, cô vừa gặp anh cách đây ba tháng, anh vẫn đang rất khỏe cơ mà?

“Làm... Làm sao có thể?” giọng cô nghẹn đi, toàn thân bắt đầu run rẩy. Bỗng dưng một người đang sống sờ sờ lại chết, làm sao có thể chứ?

“Tổng Linh, Gia Hạo chết rồi, chết thật rồi!”

Ai đó làm ơn đến đánh thức cô tỉnh dậy đi! Làm ơn mà!

Cô gào thét van xin trong im lặng.

Chết! Con người ta khi mất đi rồi mới biết điều gì là quý giá. Cô thầm trách bản thân, tại sao không thể gạt hết tất cả qua một bên để ở cạnh người mình yêu thương. Nếu như mười năm trước cô không bỏ đi, nếu như bảy năm trước cô không rời xa anh, và nếu như ba tháng trước cô không giấu thân phận mà tiếp tục rời bỏ anh, thì có lẽ đã khác. Nhưng đó chỉ là “nếu như”.

Cô hối tiếc rất nhiều, ân hận rất nhiều. Không phải vì giữa cô và anh không có kết quả, mà vì đã hoài phí khoảng thời gian tươi đẹp nhất vốn dĩ phải ở bên nhau, cho nhau những kỷ ức thật đẹp.

Cô nhớ rất rõ khi ấy, trái tim cô như thất lại, nước mắt ngân ngấn nhưng không thể rơi, cô đứng trước khung cửa sổ, mưa rơi rả rít, trên tay cầm di động rất lâu, rất lâu, dù cho chỉ còn lại chuỗi dài tút tút rồi im bặt.

Cô trở về trấn Đài Anh để gặp Lý Gia Hạo lần cuối, ngôi nhà anh ở là nhà gỗ sâu trong trấn mà trước đây cô đã ở. Xung quanh bốn bề đều được trồng hoa Bồ Công Anh. Nhìn thân xác lạnh lẽo gầy hao của anh, cô đau lòng, và bật khóc thành tiếng.

Ung thư dạ dày.

Đó là lý do mà anh chết.

Trương Thiệu Mai nói, anh vốn dĩ có thể được cứu sống, được chữa trị, nhưng anh từ chối. Những ngày cuối cùng, anh đau đớn không ăn uống được nhưng vẫn cố gượng mà ngồi ở ngoài cửa, ngược nhìn cánh hoa bay trong gió, nhìn đến thê lương.

Tổng Linh lại càng hận bản thân, có phải vì cô không, vì cô phải không?! Vì cô không quay về, vì cô mà anh tuyệt vọng, vì cô mà anh chết?!

Gia Hạo đi rồi, đi thật rồi! Từ nay chỉ có mình cô trên thế gian này đơn độc trong nỗi nhớ, từ nay, anh đã thôi bị dằn vặt, thôi bị dày vò, và thôi nhớ mong về cô...

“Đây là những bức tranh anh ấy vẽ trong những ngày cuối của cuộc đời.”

Không hề có bất cứ dòng chữ nào, có lẽ vì anh nghĩ, cô đã không còn trên cõi đời này, cũng có lẽ vì anh nghĩ, cô mãi mãi sẽ không quay về, nên mới không viết ra những dòng tâm sự để lại. Anh thông qua những bức tranh vẽ để giải bày nỗi niềm của mình, Tổng Linh hiểu hết tâm tư anh muốn nói qua những bức tranh này.

[Anh muốn em được hạnh phúc, và quên đi những quá khứ có anh. Anh chết đi, không phải vì anh tuyệt vọng, mà anh chết đi, để linh hồn được tìm thấy em, để được bên cạnh em, được bảo vệ em ở cõi trần ai này. Đừng khóc, Tổng Linh, xin đừng khóc! Vì lúc này, anh không thể đưa tay lau đi những giọt nước mắt ấy đâu. Chúng ta rồi sẽ già đi, rồi cũng sẽ chết! Đó là quy luật tự nhiên rồi, đừng vì điều đó mà đau lòng. Khi sinh ra, chúng ta đến với thế giới này bằng nước mắt rồi, vậy thì khi chết đi, hãy rời khỏi thế giới này bằng nụ cười mãn nguyện! Tổng Linh, hãy đem kỷ ức gửi vào cánh hoa Bồ Công Anh để gió cuốn đi, và quên rằng, chúng ta từng yêu!]

Tại sao vậy, tại sao anh phải khổ sở như vậy? Tại sao lại không quên em đi? Tại sao vậy hả, Gia Hạo?

Trái tim cô như bị ai đó bóp chặt, cô vùng vẫy khỏi vòng tay siết chặt của Thẩm Di, cô muốn đi cùng Gia Hạo, muốn cùng anh ở đoạn tình duyên kiếp sau.

“Tổng Linh! Em bình tĩnh lại đi! Em đừng quên là em nợ Thẩm Tước một mạng, nợ anh một mạng, em chết đi thì phải trả thế nào? Gia Hạo cũng không muốn em chết cùng anh ta đâu.”

Nợ? Cô nợ nhiều như vậy làm sao trả hết đây? Ai đó cho cô biết, làm sao trả hết đây?

Ngày chôn cất Gia Hạo, cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, nhưng tâm của cô, nó đã đi theo anh rồi.

Bầu trời hôm ấy rất xanh, cánh hoa Bồ Công Anh bay rất nhiều...

~(Hết)~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giu-chat-em-di-1-hay-quen-chung-ta-tung-yeu>